

Tình Nhân Của Ta Có Gì Đó Không Đúng

Contents

Tình Nhân Của Ta Có Gì Đó Không Đúng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	15
11. Chương 11	16
12. Chương 12	18
13. Chương 13	19
14. Chương 14	21
15. Chương 15	23
16. Chương 16	25
17. Chương 17	27
18. Chương 18	28
19. Chương 19	30
20. Chương 20	32
21. Chương 21	34
22. Chương 22	35
23. Chương 23	37
24. Chương 24	38
25. Chương 25	40
26. Chương 26	41
27. Chương 27	43
28. Chương 28	44
29. Chương 29	46
30. Chương 30	47
31. Chương 31	48
32. Chương 32	50
33. Chương 33	52
34. Chương 34: Phiên Ngoại: Tuyệt Đối Không Nên Chọc Người Mẫu Tiên Sinh Sinh Khí	53
35. Chương 35: Phiên Ngoại: Kí Lục Tán Gẫu Của Tôi Và Người Mẫu Tiên Sinh	56
36. Chương 36: Phiên Ngoại: Sinh Nhật Của Người Mẫu Tiên Sinh	58
37. Chương 37: Phiên Ngoại: Bàn Luận Khả Năng Di Truyền Của Phát Tình	60
38. Chương 38: Phiên Ngoại: Ký Xảo Trên Giường Đặc Biệt Của Người Mẫu Tiên Sinh Số 2	65
39. Chương 39: Phiên Ngoại: Tôi Là Người Mẫu Tiên Sinh Độc Thoại	67

Tình Nhân Của Ta Có Gì Đó Không Đúng

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, Đô thị tình duyên, điền văn, 1V1 hiện đại đô thị, đoản văn ấm áp, sung sướng, p

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-nhan-cua-ta-co-gi-do-khong-dung>

1. Chương 1

Gần đây, tôi phát hiện được tình nhân của tôi có chút không đúng.

Nói đúng ra, buổi tối ba ngày trước lúc 21: 08 phút, thời điểm khi người mẫu tiên sinh mà tôi bao dưỡng, giúp tôi giải quyết rõ ràng và gọn gàng vấn đề buồn bán đã quấy nhiễu tôi thật lâu, tôi mới bắt đầu cảm thấy được hắn có gì đó không đúng.

Tôi là một tổng tài, tôi có rất nhiều tiền, cho nên thường thường có người bởi vì tiền nên tiếp cận tôi, chính vì như vậy mà tôi từ từ không còn tin tưởng người khác.

Khi vừa bắt đầu, tôi chính là xem qua tư liệu về người mẫu tiên sinh, điều tốt nhất của tôi chính là trí nhớ vô cùng nghiêm cẩn, thậm chí tôi có thể chính xác mà thuật lại một lần.

Mà tôi bây giờ còn xem lại tài liệu về hắn một lần nữa, lần này tôi xem rất tỉ mỉ.

Người mẫu tiên sinh tên gọi Lý Thiệu Niên, cao 187cm, cân nặng tiêu chuẩn 70kg, năm nay 26 tuổi, sinh nhật vào ngày 26 tháng 10.

Tư liệu cơ bản cùng với trí nhớ của tôi quả nhiên giống nhau như đúc.

Tôi liền yên lặng đọc tiếp:

Người mẫu tiên sinh tiến quân vào giới người mẫu năm 2004, đã tham gia nhiều sàn diễn ở Milan, là nhà thiết kế thời trang bậc thầy và là người mẫu nổi tiếng.

Tất cả điều đó liền chứng minh hắn là một người mẫu ưu tú đồng thời có vận cực hảo.

Lúc trước, khi tôi tra tư liệu về hắn thì rất khó khăn, dù sao thì khi đó hắn cũng chỉ là một trong hàng triệu người Trung Quốc.

Tôi liền nghiêm túc miêu tả một chút về hắn, khi tôi cùng người mẫu tiên sinh sống chung.

Tướng mạo hảo, tính cách hảo, thể lực hảo, vóc người hảo, trù nghệ hảo... Nha, đúng rồi, còn có cách sống hảo nữa

Tôi nhìn một loạt chữ rỗng bay phượng múa trên tờ giấy trắng, có hơi buồn bực.

Hình tượng của người mẫu tiên sinh tựa hồ có hơi quá hoàn mỹ.

Đặc biệt là từ ba ngày trước, tôi còn muốn biến hắn trở thành người có đầu óc kinh doanh.

Một người như vậy, tại sao lại đi làm người mẫu? A, tại sao hấn lại ngoan ngoãn tiếp thu quy tắc ngầm?

Lòng tôi liền có hơi nghi hoặc một chút.

Bất quá tôi vĩnh viễn nhớ tới lời nhắc nhở mà ba tôi để lại cho tôi—— “vĩnh viễn nhớ kỹ con là một tổng tài có rất nhiều tiền, không cần quá tin tưởng người khác, cũng không cần quá bộc lộ tâm tư của chính mình”.

Thế là tôi liền lấy gương ra soi soi, nhìn thấy chính mình vẫn như thế, trước sau như một, mặt không hề cảm xúc, an tâm đem gương thu về.

Tôi quyết định, thăm dò một chút người mẫu tiên sinh, thăm dò hấn tại phương diện gì thì tương đối yếu thế hoặc là thăm dò ranh giới cuối cùng của hấn là gì.

Nếu như hấn đúng là loại người mười phần vẹn mười, tôi liền phải ngừng ngay hành vi bao dưỡng.

Bởi vì ba của tôi còn nói, loại người không có dục vọng không có khuyết điểm còn đáng sợ hơn so với loại người có dục vọng có khuyết điểm.

Tôi tuyệt đối không thể lưu một kẻ đáng sợ ở bên người

2. Chương 2

Tôi lười biếng ôm ôm gối, vui mình ở trong ***g ngực của người mẫu tiên sinh, mà ngáp một cái, sau đó xem phim.

Người mẫu tiên sinh đang giúp tôi xoa bóp cổ.

Bởi vì tôi đều là cúi đầu xem văn kiện, nên xương cổ của tôi lão hóa đặc biệt nhanh, thường thường đau. Mà tôi vì duy trì hình tượng của một tổng tài, nên tôi cũng không quá nguyện ý ra vào những tiệm xoa bóp. Còn nếu như muốn gọi thợ xoa bóp về nhà, tôi liền không khỏi có chút không được yên lòng.

Người mẫu tiên sinh luôn là người giải quyết vấn đề này, hấn mỗi ngày đều giúp tôi xoa bóp cổ, ôn nhu săn sóc tôi như là một thân sĩ Anh quốc (?), cái này cũng là nguyên nhân làm tôi thích hấn nhất.

“Hôm nay ở bên ngoài đã ăn gì?” Người mẫu tiên sinh tựa hồ đã hoàn thành công việc xoa bóp của hấn, tâm tình rất tốt liền ôm lấy tôi, cầm đặt trên vai của tôi.

Người mẫu tiên sinh dường như rất thích hỏi chuyện thường ngày của tôi, tỷ như mỗi ngày làm việc gì? nghỉ ngơi ra sao? mỗi ngày ăn cái gì? và các loại vấn đề nhỏ vụn, mặt khác, hấn cũng có lúc tưởng như muốn an bài cuộc sống của tôi, tỷ như phối hợp y phục cho tôi. Mặc dù có chút kỳ quái, bất quá tôi đem loại hành vi này đổ lỗi rằng đó là chức trách của một người được bao dưỡng đối với kim chủ, hơn nữa hành vi can thiệp của hấn không khiến người ta phản cảm, tôi coi như là đang dung túng hấn vậy.

Kim chủ tốt nhất, ngoại trừ có tiền còn cần phải có độ lượng nữa.

“Sáng sớm ăn cháo, buổi trưa ăn ở nhà ăn của công ty, buổi tối cùng đi ăn với bạn bè đối tác” Tôi mạn bất kinh tâm* trả lời.

(*) Mạn bất kinh tâm: không để ý, không đặt trong lòng.

Người mẫu tiên sinh tiến lại gần, hôn tôi một cái, lại hỏi: “Buổi tối người uống rượu sao?”

“Uống một chút.” Tôi trả lời.

Thật ra tửu lượng của tôi không tốt, cho nên tôi vẫn luôn khắc chế việc uống rượu một cách thích hợp.

Người mẫu tiên sinh vừa tẩy máy tay chân vừa linh linh toái toái mà hỏi tôi rất nhiều vấn đề nhỏ nhặt không đáng kể.

Ban ngày bận bịu với chuyện công tác, buổi tối hấn vẫn như trước mà đối tôi nhiệt tình chăm sóc, thể lực của hấn quả thực rất tốt, thái độ làm việc cũng cực kỳ ân cần, nghiêm túc.

Tôi đây trộm nghĩ, nhìn vị nữ diễn viên chính phim điện ảnh bởi vì trong một lần bản thân bất ngờ bị tai nạn nên đại não được sử dụng triệt để, thu được rất rất nhiều kinh nghiệm trên lý thuyết cùng với năng lực không chế người khác, mắt tôi liền sáng lên.

“Lý...” Tôi mở miệng muốn gọi hấn, trên thực tế trí nhớ ưu tú của tôi chỉ có thể dừng ở toán học cùng kinh doanh, còn về nhớ tên, này vẫn là khiến tôi vô cùng khổ não.

“Lý Thiệu Niên.” Người mẫu tiên sinh lần thứ ba mươi sáu nhắc nhở tôi, thuận tiện căn cứ lỗ tai của tôi, đại khái là hấn có chút bất mãn.

“Ồ... Lý Thiệu Niên.” Tôi yên lặng lặp lại một lần, suy nghĩ lần sau phải nhớ kỹ mới được.

Ta thân thủ dè dặt miệng của hấn, một tay khác chỉ vào màn hình hỏi: “Anh có muốn hay không biến thành như vậy?”

Người mẫu tiên sinh liếm liếm lòng bàn tay của tôi, làm cho tôi ngứa đến không chịu được.

Tôi liền lập tức thu tay về.

“Không muốn.” Người mẫu tiên sinh nhìn chăm chăm vào tôi, trong hai mắt hấn trầm trầm, tràn đầy dục vọng.

Hấn liền hôn đến, lần này cường thế hơn rất nhiều, một tay chụp ở đầu của tôi, một tay liền cào cào làm cho tôi vô cùng ngứa ngáy, thừa dịp lúc tôi há mồm ra hấn liền đem đầu lưỡi đưa vào.

Tôi đối với chuyện tùy ý phát tình của người mẫu tiên sinh quả thực không có cách nào mà khống chế.

Mà tôi là người có ý chí kiên định, cho dù cuối cùng tôi có chút thổ hổ hển hển mà dựa vào trong ***g ngực của hấn, trong lòng cũng mơ hồ có chút ý kiến, tôi vẫn như trước hỏi: “Tại sao anh không muốn? Vậy anh muốn trở thành người như thế nào? Hoặc là nói, thật ra anh muốn cái gì?”

Tôi muốn thăm dò một chút, hấn có hay không thật sự có dã tâm.

Người mẫu tiên sinh ánh mắt lóe lên một tia ám sắc, tôi sợ hết hồn, tuy tôi mặt ngoài không có phản ứng, nhưng trong lòng thì đang điên cuồng kêu to: Tuyệt đối! Có! Dã tâm!

Trái tim của tôi đập bình bịch, vô cùng kinh hoàng.

Sau đó tôi nghe được thanh âm tràn đầy truyền cảm của người mẫu tiên sinh.

Hấn nói: “Anh nghĩ muốn làm em.”

...

Này, nhất định là lời nói dối, dùng để gạt tôi chứ gì.

Thời điểm khi tôi mơ mơ màng màng bị hấn ôm lên giường, tôi vẫn còn tin tưởng nhất định như thế.

Lý... A, người mẫu tiên sinh nhất định là một người có dã tâm nga.

3. Chương 3

Người mẫu tiên sinh nhất định là một người có dã tâm, thế nhưng tôi cũng không rõ rốt cuộc dã tâm của hấn là cái gì, này vẫn không thể làm tôi yên tâm được.

Vốn là tôi cần phải trực tiếp kết thúc đoạn quan hệ này, nhưng tôi thật sự là quá thích người mẫu tiên sinh, trên thực tế, tôi rất hưởng thụ lúc hắn chủ động, có lúc mãnh liệt đến nỗi làm tôi có chút không chịu được. Bởi vậy, tôi quyết định tiếp tục thăm dò hắn.

Sáng sớm, lúc làm việc, vừa vận tôi thấy trong công ty, vị tiểu thư ký đang xem chương trình truyền hình của người mẫu tiên sinh, tiểu thư ký một mặt si mê, hai mắt tỏa sáng, căn bản không hề ý thức đến sự tồn tại của tôi.

Mãi đến tận mười phút sau, cô ta mới thỏa mãn đóng trang web, vừa quay đầu lại liền thấy tôi, sợ đến cả mặt liền trắng bệch.

“Tổng... Tổng... Tổng...”

Tôi nhìn tấm poster trên mặt bàn của nàng —— người mẫu tiên sinh mặt chiếc áo sơ mi trắng, mở ra hai nút, lộ xương quai xanh khiêu gợi.

Trên mặt của hắn vẫn vậy, không có nét tươi cười, chỉ là sự lạnh lùng. Đôi mắt cũng vậy, bên trong cái gì cũng không có, chỉ có sự cô đơn trống rỗng.

Nhìn người mẫu tiên sinh xa lạ này làm cho tôi cảm thấy có chút không được thoải mái.

“Tổng tài! Tổng tài đừng tịch thu tấm poster của tôi! Nha nha nha đây là Lý Thiệu Niên mới ra poster này năm nay nga, phiên bản giới hạn, nha nha nha tôi phải xếp hàng rất lâu mới có được nó, tổng tài ngài đừng tịch thu nha, tôi thật sự rất rất thích hắn!” Tiểu thư ký mang bộ dáng đáng thương, trông mong mà nhìn tôi.

“Không tịch thu.”

Hắn mỗi ngày buổi tối, đều phải ôm tôi, xoa bóp cổ cho tôi ni, tôi mới không cùng cô tính toán chỉ vì một tấm poster.

“Tôi cũng rất thích hắn.” Tôi mặt không thay đổi nói câu tiếp theo, rồi đi thẳng vào văn phòng.

Tôi ngồi trên ghế làm việc, lấy điện thoại di động ra nhìn nhìn, có tin nhắn từ người mẫu tiên sinh, đại khái ý của hắn là đang ghi hình tại vùng phụ cận, buổi trưa sẽ tới tìm tôi.

Tôi nghĩ tới tối hôm qua, hắn mang biểu tình ý do vị tận*, mãi đến khi tôi hết sức mệt mỏi, hắn còn ôm chặt lấy tôi mà tự thân vận động vài lần, trong lòng tôi không khỏi cảm thán tinh lực của hắn quả thực tốt quá mức đi.

(*) Ý do vị tận: ý nguyện vẫn chưa thành. Ở đây chắc chỉ anh Niên chưa abcxzy đủ nha:)))

Nội tâm của một tổng tài nói với tôi, tôi không nên đáp ứng hắn, đem tình nhân được bao dưỡng mà mang vào văn phòng, đó không phải là một hành vi tốt đẹp gì.

Mà tôi khó giải thích được, nhớ tới vị tiểu thư ký kia cùng với tấm poster, trong lòng tôi liền cảm thấy có chút buồn buồn, đột nhiên tôi muốn người mẫu tiên sinh mang cơm đến cho tôi.

Đại đa số thời gian, tôi là một người thuận theo người khác, thế là tôi liền để hắn đến, cũng gọi điện thoại dặn dò tiếp tân dưới lầu không được cản người, để cho hắn dùng thang máy chuyên dụng mà lên văn phòng tôi.

Không bao lâu sau, người mẫu tiên sinh liền tới, hắn mặc một chiếc áo khoác dài trầm sắc, đặc biệt đẹp.

Tôi làm bộ vô tình mà đảo mắt qua vị tiểu thư ký kia, liền thấy cô ta ngơ ngác mà nhìn, một bộ dáng không dám tin vào mắt mình, tâm tình của tôi đột nhiên thật tốt.

Người mẫu tiên sinh luôn có thể từ sắc mặc mà phân biệt được tâm tình của tôi.

“Tâm tình em rất tốt sao?” Hắn đặt bữa trưa xuống, ngồi ở trên ghế sa lon, ra hiệu cho tôi lại gần.

Không biết tại sao, khi tôi ở cùng với hắn, tôi cũng không quá để ý việc hắn luôn là người chủ động, cũng không để ý hắn quá phận cường thế. Tôi liền đi tới, ngồi ngay ngắn ở bên cạnh hắn.

“Để anh ôm em một chút.” Người mẫu tiên sinh liền ôm lấy tôi.

“Hôm nay anh mệt muốn chết, cuối cùng thì cũng hoàn thành việc thu âm cho chương trình” Hấn có chút oán giận, ý tứ hàm xúc nói.

Tôi nghĩ đến lúc sáng, đã xem chương trình truyền hình đó, cau mày nói: “Anh có thể chọn việc mà, nếu không tôi có tiền tôi sẽ nuôi anh.”

Người mẫu tiên sinh mở mắt, trong mắt hiện lên vài phần vui sướng: “Đúng nga, em có tiền ni.”

Tôi còn cho rằng buổi trưa hôm nay, khó tránh khỏi một hồi văn phòng đại chiến, nhưng trên thực tế là tôi đã nghĩ nhiều rồi, người mẫu tiên sinh hôm nay thực an phận hiếm thấy, nhưng mà có điều vẫn vô cùng dính người, lúc ngủ nhất quyết ôm ta không chịu buông tay.

Thật sự là tôi không nghĩ ra, hẳn trước khi được tôi bao dưỡng, người mẫu tiên sinh rốt cuộc đến cùng là ôm cái gì khi ngủ.

4. Chương 4

Gần đây, không chỉ một mình người mẫu tiên sinh mệt mỏi, mà cả tôi cũng vô cùng mệt, gần tới tết là khoảng thời gian công việc nhiều nhất, toàn bộ công ty còn đang chờ tôi phát tiền lương nga, nói thật, bây giờ áp lực trong lòng tôi vô cùng lớn, tôi quyết tâm muốn giải quyết một số dự án để tăng lương cho nhân viên rồi cho họ về mà ăn mừng năm mới, nhưng cố tình vào lúc này thân thể tôi lại không được khỏe.

Lúc này, tôi cảm giác tôi đã ngủ rất lâu, rất trầm, cũng rất an ổn.

Lúc tôi tỉnh lại thì trời đã tối, tôi vội vàng ngồi dậy, liền muốn đi xử lý tiếp văn kiện.

Người mẫu tiên sinh liền kéo ta lại: “Buổi chiều có một người họ Hoàng đến, hẳn đã lấy đi một số văn kiện, nói là về sau sẽ cho em một kỳ nghỉ.”

Là Hoàng Lỗi, đối tác của tôi.

Tôi liền thở phào nhẹ nhõm, sau đó chệnh choạng mà nằm xuống.

Trong phòng nghỉ quả thật rất ấm áp, mà tôi còn theo thói quen đem thân mình vùi ở trong ngực của hắn.

Chỉ có đối với riêng hắn, thì tôi mới hoàn toàn nhượng bộ, nếu như ba của tôi còn sống, nhất định sẽ tức giận đến gờ chân mà đập cho tôi vài cái.

“Em đói bụng không?” Người mẫu tiên sinh nhẹ giọng hỏi.

“Tôi không có đói bụng.” Tôi gần đây ăn uống không được tốt lắm, cho dù là ăn đồ ăn vặt cũng cảm thấy dạ dày không được thoải mái, cho nên tôi cảm thấy không quá đói bụng.

Người mẫu tiên sinh thường xuyên làm đầu bếp cho tôi, hiển nhiên cũng rõ ràng tình huống của tôi hiện tại.

“Khi nào rảnh, em thử đi bệnh viện kiểm tra xem sao.” Hấn hôn nhẹ lên trán của tôi.

Hôm nay hắn đặc biệt ôn hòa.

Tôi hàm hồ mà đáp ứng hắn, sau đó liền buồn ngủ.

Giấc ngủ này kéo dài mãi đến tận nửa đêm, khi tôi tỉnh lại thì vô cùng hoảng hốt, sau đó nghe được người bên cạnh đang nói chuyện điện thoại.

Người mẫu tiên sinh nửa người trên dựa vào gối đầu, tay còn lại thì ôm lấy tôi, có hơi mất kiên nhẫn mà nói với đầu bên kia điện thoại: “Tôi biết rồi”.

Người bên kia không biết đã nói gì, làm cho người mẫu tiên sinh có vẻ như vô cùng giận dữ, âm thanh khi hắn nói chuyện dường như giảm đi vài độ, lạnh như băng.

“Chuyện của tôi không tới phiên anh đến quản.” Hấn nói xong liền cúp máy.

Tôi liền nhắm mắt lại giả bộ ngủ, trong lòng tôi cảm thấy có chút không đúng.

Người mẫu tiên sinh từ trước đến giờ vẫn vô cùng dễ tính, ít nhất, tôi đã bao dưỡng hắn ba năm, nhưng cũng chưa từng thấy hắn sinh khí bao giờ, đến nói chuyện lớn tiếng cũng ít có, huống hồ là bộ dạng không có tình người này?

Trong lòng tôi thật rối như tơ vò, thật sự không hề hi vọng mục đích của hắn là hướng tới công ty.

Chỉ cần nghĩ rằng nếu hắn thực sự đúng là như vậy... Đầu của tôi liền cảm thấy đau từng trận.

“An An?” Người mẫu tiên sinh sờ sờ trán của tôi, khiến tôi lạnh run.

Tôi tốt xấu gì cũng có thể nhớ kỹ tên đầy đủ của mình là Trần Dục An, nhưng tôi không quá thích khi hắn gọi tôi bằng An An, này thật sự là không có phong độ của tổng tài, thêm vào đầu tôi hiện giờ rất nặng, ta liền lười đáp lại.

“An An, em đang sốt, ngoan, đứng lên, chúng ta đi bệnh viện.” Người mẫu tiên sinh hiện giờ như là một bảo mẫu, tôi còn cảm thấy hắn có thể được đánh giá là bảo mẫu loại ưu, cũng là một bảo mẫu vô cùng chuyên nghiệp.

Bất quá thân thể tôi vẫn là mềm mại từ trong ngực của hắn dần dần trượt xuống dưới, lại một lần nữa cùng giường của tôi thân mật tiếp xúc.

Bất luận nói thế nào, đối với một tổng tài, thì không nên xuất hiện ở bệnh viện, đặc biệt càng không nên cùng một người mẫu đang cực kỳ “hot” bây giờ cùng nhau đến bệnh viện.

Tôi thật sự không rõ rốt cuộc là tôi lo lắng cho mình hay là đang lo lắng cho hắn.

Ngược lại, tôi không đi bệnh viện.

Tôi là kim chủ, nên tôi quyết định.

5. Chương 5

Bệnh đương nhiên sẽ không kéo dài, đến cuối cùng, tôi không thể làm gì khác hơn là nửa đêm gọi cho một vị là bạn học cùng lớp của em trai vị hôn thê của bạn tốt của tôi, cũng chính là bác sĩ ở một phòng khám bệnh... A, tạm thời thì gọi hắn là bác sĩ cũng được.

Bác sĩ làm ra vẻ bình tĩnh đo nhiệt độ cơ thể cho tôi, liếc mắt nhìn người mẫu tiên sinh đang bị tôi đem làm tấm đệm dựa, nghiêm trang nói: “Trần tiên sinh, phí khám bệnh lúc nửa đêm của tôi rất cao, bất quá anh là một tổng tài, có tiền như vậy, tôi sẽ không giảm giá cho anh, chúng ta liền thoả mái mà thanh toán đi.”

Tôi thề là tôi thấy đôi mắt trên khuôn mặt búp bê của hắn lóe ra kim quang...

Nếu như người mẫu tiên sinh của tôi cũng hiểu biết như vậy thì tốt rồi.

“Giảm giá.” Tôi lãnh khốc mà trả lời.

Bác sĩ thoát nhìn có chút không thể nào tiếp thu được quyết định của tôi, cũng đúng thôi, khi liên quan đến chuyện tiền bạc, đại đa số mọi người đều sẽ rất là tàn nhẫn.

“Nhưng mà... Nhưng mà... Nhưng mà anh là tổng tài... Tổng tài thì không nên trả giá.” Bác sĩ mang bộ dáng khốc không ra nước mắt.

Tôi suy nghĩ một chút, rất nghiêm túc nói cho hắn biết: “Đáng tiêu, thì mới tiêu.”

Bác sĩ nhất thời như mất đi sức sống, nếu như phía sau tôi không phải là người mẫu tiên sinh, thoát nhìn vô cùng khỏe mạnh và có lực “sát thương” cao, tôi nghĩ hắn đã bỏ lại tôi cái tên bệnh nhân keo kiệt này, một đường khóc mà đi về.

Trên thực tế, hấn chích kim truyền nước biển cho tôi, sau đó quả thật vừa khóc vừa đi trở về.

Tôi nhìn bóng lưng lão đảo của hấn, trong lòng lại một lần nữa rõ ràng: Nguyên lai tiền chính là vũ khí hại người tốt nhất nga!

Bác sĩ đã không còn ở đây, chỉ còn lại tôi và người mẫu tiên sinh.

Người mẫu tiên sinh sắc mặt âm trầm, trông không thật quá cao hứng, hấn cũng không nói gì, cũng không ôm ôm hôn hôn như mọi khi.

Tôi hoài nghi tôi vừa nảy từ chối chính xác là đã xúc phạm tới hấn (?), đây thực sự là một sự tình hồng bét.

Ta cần phải an ủi hấn một chút, ta đây là một kim chủ vô cùng có đạo đức.

Thế là tôi sờ tay hấn rồi nói: “Ngày mai tôi sẽ mua xe cho anh.”

Nếu như tên bác sĩ khi nảy nghe được câu này nhất định sẽ vô cùng cao hứng mà bay lên, chỉ là người mẫu tiên sinh có vẻ cao thượng hơn rất nhiều, hấn liếc mắt sâu sắc nhìn tôi một cái, tâm tình rất lạnh nhạt.

Hấn đứng dậy, tựa hồ chuẩn bị đi.

Tôi không biết hấn muốn đi nơi nào, theo bản năng liền kéo hấn lại.

Người mẫu tiên sinh liền quay lại, nhưng vẫn là nhìn tôi, không nói một lời.

Tôi cảm thấy được hấn hiện giờ có chút đáng sợ, lúc người mẫu tiên sinh không nói chuyện so với tấm poster mà tôi thấy cơ hồ còn lạnh hơn vài phần, tôi thừa nhận vào lúc này tôi có một chút hốt hoảng, tim liền đập gia tốc.

Tôi phải dỗ dành người mẫu tiên sinh thật tốt, bằng không hấn vẫn sẽ không nói chuyện với tôi, tôi vẫn sẽ không giải thích được tại sao trong lòng không thoải mái.

Nhưng mà khi tôi mở miệng ra, vẫn là một câu: “Anh ở lại đi.”

“Sau đó em lại mua cho anh một căn hộ?” Người mẫu tiên sinh hỏi.

“Anh muốn mua một căn hộ?” Tôi liền trả lời: “Hảo, tôi liền mua”

Người mẫu tiên sinh thở dài một hơi, trông không giống như là một người đang cao hứng, bất quá hấn liền ngồi xuống, vẫn là như cũ mà ôm lấy tôi.

Tôi liền đem sự việc lần này quy thành việc mua nhà.

Tôi hiện tại cảm thấy được, dã tâm của người mẫu tiên sinh, khả năng cao nhất cũng chỉ là tiền.

Như vậy cũng tốt, tôi mới có thể an an tâm tâm mà bao dưỡng hấn.

6. Chương 6

Những ngày sinh bệnh thật sự không hề tốt lành gì.

Người mẫu tiên sinh như là đang bị người ngoài hành tinh chiếm cứ thân thể, tuy rằng hấn vẫn là mỗi ngày đều rời giường, sau đó xem TV, trước khi ngủ trưa thì ôm tôi hôn một chút, thế nhưng hấn trở nên đặc biệt ít nói.

Đầu tiên, hấn không cho tôi làm việc, cho dù là có hội nghị cũng không cho phép tôi ly khai, tôi quả thực là sắp điên lên rồi, hấn tại sao không chịu hiểu nếu như tôi không kiếm được tiền hấn liền không có căn hộ nào cả?

Thứ yếu, hấn không cho tôi ăn đồ ăn vặt.

Tôi rất thích đồ ăn vặt nga, khoai tây, khoai lang miếng, cánh gà, bánh qui, đều là đồ ăn vặt chuẩn bị hằng ngày của tôi, bình thường tôi cũng chỉ có thể ở nhà mà sắm khoai, không hề bán khoai ăn, kết quả hiện tại cũng bị tước đoạt đi.

Tôi có thể nhịn không thể nhẫn, tôi tức giận rồi a.

“Bánh qui.” Tôi nhìn người mẫu tiên sinh trong tay đang cầm bánh qui gấu Pooh mà không dời nổi mắt.

Người mẫu tiên sinh nhíu mày: “Không thể ăn.”

Tôi! Rất! Sinh! Khí!

Nhưng là tôi cố tình không thể nổi giận! Bởi vì người mẫu tiên sinh gần đây lá gan quả thật rất lớn cũng sẽ cùng tôi nổi giận! Hơn nữa hần mà lên cơn thì chỉ có mua nhà mới có thể xoa dịu hần! Tôi là một tổng tài có rất nhiều tiền! Thế nhưng tôi cũng là một tổng tài có lý trí nga! Tôi không thể gia tăng thêm những chi tiêu không hợp lý a! Hơn nữa ta sợ đến cuối cùng cả việc mua nhà cũng không có biện pháp làm người mẫu tiên sinh nguôi giận!

Tôi cảm thấy được tôi là kim chủ tội nghiệp nhất trên thế giới này.

Tôi không có một chút nào muốn để ý tới người mẫu tiên sinh, tôi thật rất muốn đem túi bánh qui kia nhét vào miệng hần, miễn cho hần tiếp tục cấm tôi ăn đồ ăn vặt, chỉ làm tôi khổ sở.

Hần nói chuyện tôi cũng khổ sở.

Hần không nói lời nào tôi càng khổ sở hơn.

Tôi hiện tại thật sự rất khổ sở nga.

Tôi rầu rĩ không vui trở lại phòng ngủ xem sách quản lý tài sản.

Tôi không tức giận.

Tôi không khổ sở.

Tôi có tiền.

Trong lòng tôi niệm đi niệm lại ba câu nói trái ngược này, tới tới lui lui, lẫn qua lộn lại niệm.

Mà tôi vẫn không hề cao hứng, tôi hiện tại rất muốn chạy đến trên giường nhảy nhảy một cái.

Tôi nhanh chóng lấy ra cái gương luôn mang theo bên người, soi một cái, không liên quan, mặt tôi vẫn còn rất nghiêm túc.

Thu hồi gương, tôi tiếp tục vẫn là không cao hứng.

Người mẫu tiên sinh đi vào, trong tay hần còn cầm bánh qui của tôi, một mặt lạnh nhạt vén chăn lên ngồi ở trên giường, còn mở ti vi lên xem, hay nhỉ! tôi ghét nhất kênh mua sắm.

Lần này mặt của tôi cũng lạnh.

Hần hơi quá đáng rồi!

Hần hơi thái quá rồi!

Tôi quyết định, chỉ cần hần khiến cho tôi tức giận thêm một chút nữa, tôi liền đuổi việc hần, khiến cho hần buông bánh qui của tôi xuống, ra khỏi phòng của tôi.

“An An, lại đây.” Người mẫu tiên sinh hướng tay về phía tôi vậy vậy.

Tôi căn bản là không nghĩ tới đi.

“Lại đây thì em có thể ăn bánh qui.” Người mẫu tiên sinh nói thêm một câu.

Tôi nhìn nhìn bánh qui, đó là hồi cuối tuần trước tôi đã mua, chỉ còn một bao này, siêu thị ở vùng phụ cận bởi vì ăn tết nên đều đã đóng cửa.

Tôi lòng không cam tình không nguyện mà đi tới.

Người mẫu tiên sinh lập tức đem tôi kéo vào trong chăn.

“Bị sốt mà còn đứng ở bên cạnh cửa sổ, àn?” Hấn lại dùng móng vuốt như tám cái vòi con bạch tuộc mà ôm lấy tôi.

Tôi vốn là chuẩn bị đối xử với hấn thật lạnh lùng, nhưng giọng nói của hấn quá êm tai, đặc biệt là cái từ “Àn”, quá hấp dẫn.

Tôi là kim chủ đầy độ lượng, vẫn là đại nhân không chấp tiểu nhân.

Người mẫu tiên sinh vừa xé bao bánh qui ra, vừa hướng tôi mà nói: “Em phải nhanh một chút tốt lên, Anh muốn em, đặc biệt nhớ.”

Tôi bấu môi mà ăn bánh qui.

Như vậy tại mọi thời khắc nảy sinh tình cảm hơn nữa còn là thiên tài mặt dày không biết xấu hổ chính là người mẫu tiên sinh được tôi bao dưỡng.

7. Chương 7

Tôi bị bệnh ba ngày, nằm trên giường bốn ngày.

Cuối cùng vào một ngày bởi vì người mẫu tiên sinh không hề biết tiết chế, ban đêm không hề để ý đến ý nguyện của kim chủ là tôi, mà làm một lần lại một lần.

Ngày thứ năm, tôi cuối cùng trở lại phòng làm việc.

“Hoàng Lỗi?” Tôi thấy trên ghế salông một người mập ục ịch đang ngồi, trong nháy mắt liền đoán được thân phận của hấn.

Hai năm không gặp, Hoàng Lỗi quay mặt lại, cười híp mắt bắt chuyện với tôi, nhìn chăm chú tôi rất lâu, liền cười híp mắt nói cho tôi biết, trên cổ của tôi có dấu hôn.

Đây đương nhiên là kiệt tác của người mẫu tiên sinh.

Dù tôi không muốn nhưng vẫn là đem khăn quàng cổ mang lên, liền nghe Hoàng Lỗi nói: “Dục An, cậu đang bao dưỡng Lý Thiệu Niên?”

Tôi gật đầu.

“Cậu có thể ăn anh ta không? Ngày hôm qua vừa nhìn thấy anh ta, tôi liền cảm thấy hấn mạnh hơn cậu.” Hoàng Lỗi kỳ quái hỏi.

Tôi thật sự không thể nói cho Hoàng Lỗi biết, không phải là tôi ăn người mẫu tiên sinh, mà là tôi cứ nhiên bao dưỡng một nam nhân đến ngủ với tôi.

Chỉ trách ba tôi không có dạy cho tôi bất kỳ kỹ xảo liên quan với việc lên giường.

“Hoàn hảo.” Tôi mặt không đổi sắc trả lời.

“Không có điều tra qua?” Hoàng Lỗi vừa chơi điện thoại di động vừa hỏi.

Quý thần xui khiến, tôi nói: “Đã điều tra rồi, không có gì cả, mọi thứ đều rất tốt nga.”

Trên thực tế, chính tôi cũng không dám hạ phán đoán.

Hoàng Lỗi đối với tôi hoàn toàn tín nhiệm, ha ha cười vài tiếng, có một loại cảm thán ý tứ rằng tôi tuổi trẻ có tinh lực, lại gọi tôi cùng đi uống rượu.

Tình cảm của tôi và hấn rất tốt, biết nhau hơn mười năm, về làm ăn, cũng chỉ có hấn, làm tôi tin tưởng nhất.

Bởi vậy tôi cơ hồ uống rất nhiều rượu.

Tôi nói rồi: Có người nói, tửu lượng của tôi thật không tốt.

Sở dĩ là có người nói, cũng chính vì bản thân tôi không biết, vậy đã nói rõ khi tôi tỉnh táo sẽ quên hoàn toàn những sự tình trong lúc say rượu.

Tôi hiện tại rất im lặng nhìn sự vật trước mắt.

Tôi nằm ở trên một cái giường lộn xộn, bên cạnh còn có một thân thể lỏa lồ.

Gầy ba ba, bạch trảm kê (con gà trắng sao chài T^T) trắng toát, vừa nhìn liền biết không phải là người mẫu tiên sinh mà tôi thích nhất.

Lúc này, bạch trảm kê tỉnh rồi.

“Anh anh anh.” Bạch trảm kê bám vào chăn làm ra bộ đáng thương mà khóc lóc, một tay mò kính mắt đeo lên.

Hóa ra là bạn cùng lớp của em trai vị hôn thê của bạn tốt của tôi (nhức đầu quạ T^T), cũng chính là cái tên bác sĩ thấp kém rất yêu tiền kia.

“Anh anh anh anh anh anh.” Bạch trảm kê khóc nửa ngày, đặc biệt đáng thương, tôi nhìn đến muốn khóc theo, thực sự là quá phiền.

“Anh có nhớ tối hôm qua phát sinh cái gì không?” Bác sĩ hỏi tôi.

Tôi xoa cái đầu đau chết người, lắc đầu.

“Anh anh anh anh anh anh.” Bác sĩ vừa khóc 3 phút, con mắt đỏ ngầu nói: “Tối hôm qua anh... anh...”

“Tôi?” Tôi mờ mịt nháy mắt mấy cái.

Bác sĩ thẹn thùng dùng chăn che mặt lại: “Anh đã ngủ với tôi...”

“Tôi cũng là nam nhân, cũng không cần anh phụ trách, anh chỉ cần cho tôi một số tiền liền tốt rồi, tôi cũng sẽ không bao giờ xuất hiện ở trong thế giới của anh.” Bác sĩ thâm tình chân thành nói.

Tôi cảm thấy được hấn đứng là đã xem quá nhiều tiểu thuyết tình cảm.

Đại khái chính là phòng làm việc của tôi, ở ngoài kia vị tiểu thư ký thích cái gì mà tổng tài và chuyện tình một đêm, lãnh khốc tổng tài không có Sweetheart...v.v..các loại sách làm tàn hại thể giới quan của thanh thiếu niên.

Tôi suy tư một chút nên làm gì để cứu vớt cái tên thanh niên đang trượt chân sa đọa này.

Hắn nói dối quá kém, tôi thế nào lại có khả năng ngủ với hắn? Trên thực tế, tôi không thể ngủ với bất luận người nào, bởi vì tôi không biết.

Tôi ở trên giường làm, từ trước đến giờ chính là nằm ngang, để tùy ý người mẫu tiên sinh dấn vật. Thế nhưng chuyện này nếu nói ra lại rất tổn hại hình tượng, nên tôi không thể nói. Thế là tôi đang suy nghĩ tìm từ để tránh khai ra tôi ở phía dưới, cùng với ta không có kinh nghiệm cũng như kỹ xảo để nằm phía trên.

Kết quả cửa được mở ra.

Người mẫu tiên sinh xuất hiện ở cửa, bên người hắn là một tên gia hỏa xấu xí, hình như là thợ mở khóa.

Cục diện này thật có chút gay go nga.

8. Chương 8

Tôi lần đầu tiên thật sự sợ người mẫu tiên sinh.

Cái này chủ yếu là do trong lòng tôi có chút chột dạ, tuy rằng tôi cũng không biết tại sao tôi lại chột dạ, dù sao hợp đồng bao dưỡng đang ở bên trong túi xách của tôi, cũng không có viết rõ là tôi chỉ có thể bao dưỡng một mình hắn, cho nên từ pháp luật mà nói, tôi rõ ràng là vô tội.

Thế nhưng người mẫu tiên sinh thời điểm không cười đặc biệt đáng sợ, âm u tĩnh mịch, tựa như tên sát thủ kinh khủng giết người liên hoàn, dù cho là như vậy thì gương mặt vẫn rất suát và đáng người vẫn rất hảo.

Ta rất là khổ não nga, bởi vì tôi cảm thấy được cho dù mua tòa nhà to nhất cũng không thể an ủi được người mẫu tiên sinh, huống chi cao ốc thứ này không phải nói muốn mua liền mua, quả là quá khoa trương.

Dọc theo đường đi tôi đều không dám nói chuyện, ra sức cầm lấy chân vùi ở trong ***g của người mẫu tiên sinh.

Quá uất ức, tôi phảng phất nghe được tiếng khóc của ba tôi đến từ thiên đường.

Cuối cùng cũng trở về nhà, người mẫu tiên sinh mặt lạnh mà đem tôi ném vào bồn tắm.

“A...” Tôi có chút không cao hứng, đầu của tôi cũng rất đau, người mẫu tiên sinh hiện tại cần phải ôn nhu săn sóc mà giúp tôi nhu a nhu, còn phải nấu cháo cho tôi uống.

Hắn rõ ràng cũng biết, tôi không thể ngủ cùng người khác, cái tên bác sĩ bạch trăm kê kia cũng không thể ngủ với ta.

“Ân?” Người mẫu tiên sinh thâm trầm đáp tôi một tiếng, khóe mắt hơi hơi giương lên, con ngươi đen sì.

Tôi thật sự không dám chọc giận hắn.

“Đầu của tôi đau.” Tôi lẩm bẩm một câu.

Người mẫu tiên sinh tự mình làm, đem tôi từ đầu tới đuôi tẩy một lần, dùng loại ánh mắt hận không thể đem tôi nuốt vào a.

Tôi hiện tại thật sự biết hắn rất đáng sợ, thậm chí không thể tin được người mẫu tiên sinh ôn nhu của tôi như thế nào lại biến thành như vậy?

Hắn tẩy cho tôi rất lâu, tôi cảm thấy được da của tôi đều sắp đỏ hắn mới dừng lại, không nói một lời liền đem tôi ôm đến trên giường.

Tôi cho là lần này mọi việc xem như đã kết thúc, liền đẩy đẩy hắn nói: “Đầu của tôi đau, muốn ăn cháo a.”

Người mẫu tiên sinh không hề như tôi mong muốn mà đi nấu cháo, hơn nữa ung dung thông thả cởi quần áo, nhàn nhạt liếc mắt nhìn tôi một cái.

“Anh cũng đau, muốn đem em làm.”

Tôi nên nói thế nào đây? Bình thường thời điểm hắn nói mấy cái lời hạ lưu đó thanh âm rất ầm, còn mang theo ý cười, lần này không có, tràn ngập cảm giác sung mãn.

“Anh tại sao lại đau?”

Hắn không uống rượu, cũng không có bị người khác ấn trong bồn tắm mà tẩy nửa giờ, tại sao cũng đau?

Người mẫu tiên sinh ngừng một chút, lập tức ôn nhu mà cắn lỗ tai của tôi.

Tôi sợ nhất người khác động vào lỗ tai tôi, thật ngứa, cảm giác nhột làm tôi suýt khóc.

Bình thường người mẫu tiên sinh rất nghe lời của tôi, sẽ không như vậy.

“Anh không được cắn lỗ tai tôi.” Tôi không nhịn được nói một câu.

Người mẫu tiên sinh dùng đầu lưỡi liếm một chút: “Anh cứ muốn cắn.”

Lại như biểu hiện hiện tại của người mẫu tiên sinh, hẳn ở phía trên ra sức chinh đốn khắp nơi cùng tôi đối nghịch, tôi tỏ vẻ quá sâu hoặc là quá nhanh, hẳn cũng hoàn toàn không để ý tới tôi, tự mình tiếp tục thâm nhập sâu.

Tôi tỏ vẻ tâm tình của tôi hiện giờ không muốn, hẳn cũng bỏ mặc, mạnh mẽ mà hôn tôi mấy lần, liền đem thứ kia của hắn tiến vào. (T^T tại sao lại là đồ chạy chứ T^T)

Tôi quả thực bị làm đến chết rồi, cả người đều mềm nhũn, xương cốt đều phải tan ra.

Không biết qua bao lâu người mẫu tiên sinh mới dừng lại, ngược lại âm thanh của tôi đều hảm ách, đôi mắt tôi khóc đến muốn sưng lên, tứ chi vô lực, động cũng không động dậy được nữa.

Tôi lần đầu tiên chật vật như thế, không hề giống một vị tổng tài.

“Anh rất tức giận, Trần Dục An.” Người mẫu tiên sinh từ phía sau ôm tôi, lại rất buồn nôn mà hôn lỗ tai của tôi.

Tôi cũng lười động, tùy tiện để cho hắn hôn.

“Sau này không cho phép em uống rượu, có nghe hay không?”

Tôi mới là kim chủ, kim chủ lớn nhất.

Tôi vốn nghĩ muốn phản bác, lại cảm thấy như vậy có lẽ sẽ thương tổn lòng tự ái của hắn, liền buồn buồn ngậm miệng lại.

Mới không thèm uống rượu, lần này thụ giáo huấn là quá đủ rồi, ngày mai khẳng định lại không thể tới công ty, tiền của tôi liền ít một chút.

Nuôi người mẫu tiên sinh hỉ nộ vô thường, đúng là quá phá của.

9. Chương 9

Ngày thứ hai tôi miễn cưỡng chống đỡ đi công ty.

“Tổng... Tổng tài chào buổi sáng!”

Nhìn vị tiểu thư ký khấn trương thu hồ kính trang điểm, bộ dáng hoảng sợ, tôi vốn là muốn an ủi cô ta: Không liên quan, tôi cũng thích soi gương, sẽ không trừ tiền lương của cô. Thế nhưng tôi lại nghĩ, tôi đây nếu như nói như vậy, e sợ trong công ty sẽ lưu hành loại hành vi soi gương này, đồng thời sẽ nói là tổng tài cho phép, cái này thật không tốt lắm.

“Ừm.” Tôi lạnh nhạt đáp một tiếng, đi vào thang máy chuyên dụng của tôi, lỗ tai của tôi cực kỳ tốt, còn nghe được vị tiểu thư ký cùng nhóm chim nhỏ giống nhau lú ra lú rú nghị luận:

“Mẹ nha làm tôi sợ muốn chết, tổng tài vừa nãy liên tục nhìn chăm chăm vào gương của tôi, rất sợ ngài ấy rang ta.”

“Tổng tài mạnh mẽ!”

“Tổng tài thật giống như vai nam chính trong cuốn tiểu thuyết mà ngày hôm qua tôi đã xem! Chính là, lãnh khốc tổng tài: Kiều thể dẫn bóng chạy.”

“Cái quý gì? Tôi là thích bá đạo tổng tài cường chế yêu.”

...

Tôi đúng là càng ngày càng không có thể hiểu được suy nghĩ hiện giờ của những tiểu nữ sinh, tuổi quá trẻ nói chuyện không giữ ý, lời nói thô tục, còn cái gì mà mạnh mẽ? cái gì mà quý? đây đều là đang nói cái

gì a? tôi nghe đều không hiểu. Còn có, người trẻ tuổi đôi khi không nên xem quá nhiều phim trong và ngoài nước sao?

Tôi rất là bất đắc dĩ.

Ra khỏi thang máy, tôi liền nhìn thấy ở cửa phòng làm việc các nữ sinh đang nói chuyện cái gì mà hủ nữ đi.

Hủ nữ là cái gì? Tư tưởng mục nát của nữ hài tử?

Bây giờ tiểu nữ sinh thế nào một chút cũng không có tự tin, còn như vậy làm thấp đi chính mình.

Ta càng bất đắc dĩ.

“Tổng tài chào buổi sáng!” Tiểu thư ký quay đầu lại nhìn thấy tôi, trung khí mười phần hô một tiếng, vừa lên lên lút lút đóng trang web.

Tôi hướng nàng gật gật đầu, đi.

“Tổng tài!” Tiểu thư ký lại kêu to một tiếng.

Tôi quay đầu nhìn lại:

Tiểu thư ký bộ dáng có chút xấu hổ, xoay xoay tay nũng nịu, nín thật lâu mới nói: “Ngày hôm qua trên internet bùng nổ... Nói Lý Thiệu Niên... Bị bao dương... Tổng tài ngài cùng Lý Thiệu Niên thật giống như là bạn bè... Ngài có biết hay không...”

Bùng nổ?

Ngày hôm qua?

A, tôi càng thêm chột dạ, đáng thương người mẫu tiên sinh một người bị oanh tạc, không trách hẳn nhìn thấy ta và cái tên bác sĩ bạch trảm kê ngũ cùng một chỗ liên sinh khí.

“Tổng tài, có phải thật vậy hay không a?” Tiểu thư ký trong lòng run sợ nhìn tôi, trong mắt có chút sợ sệt.

Tôi cảm thấy được nàng thật yêu thích người mẫu tiên sinh, bằng không cũng không dám nhắc theo lá gan mà tới hỏi tôi.

“Tôi bảo đảm tôi không nói ra đâu!” Tiểu thư ký lời thề son sắt bảo đảm.

Tôi do dự một lúc, tại trong ánh mắt tràn ngập khẩn cầu của cô ta gật gật đầu.

Tiểu thư ký ngay lập tức như điên rồi, vẫn luôn má ơi má ơi mà gọi, tôi cau mày, chính muốn dạy dỗ cô ta nữ hài tử là phải thận trọng dịu dàng, cô ấy lại rất cô đơn hỏi tôi: “Tổng tài, là người như thế nào bao dương Lý Thiệu Niên a? Có tiền sao?”

Ta suy nghĩ một chút, nói: “Tôi.”

“Giống như ngài đều có tiền?” Tiểu thư ký thất lạc nói: “Quả nhiên, Lý Thiệu Niên nhất định là trong nhà xảy ra chuyện gì, nói không chừng là ba mẹ ngã bệnh, nha nha nha, cho nên hẳn mới vạn bất đắc dĩ thỏa hiệp, nha nha nha nha nha...”

Ta: ...

“Cái tên đó bao dương Lý Thiệu Niên, hẳn, hẳn, hẳn đẹp trai không?” Tiểu thư ký vừa lau nước mắt vừa hỏi.

Tôi nghiêm trang nói: “Tôi.”

“Giống như ngài?” Tiểu thư ký lại bắt đầu khóc, nước mắt vẫn luôn rơi.

“Giống như ngài cũng hảo, nha nha nha nha, Lý Thiệu Niên...”

Ta: ...

“Người kia, rốt cuộc là ai a?”

Tôi có chút sinh khí, lạnh lùng nói: “Ta.”

“Giống như ngài? Là tổng tài? Nha nha nha nha nha nha.” Tiểu thư ký nước mắt mông lung nói: “Nha nha nha, nhưng đáng tiếc tổng tài ngài và Lý Thiệu Niên vừa nhìn liền đều là nằm phía trên, bằng không, nếu như là ngài bao dưỡng Lý Thiệu Niên liền tốt rồi, nha nha nha nha. Tổng tài, xin lỗi, tôi đi nhà vệ sinh khóc một chút, nha nha nha nha.” Tiểu thư ký bỏ chạy.

Tôi thật sự đặc biệt không biết như thế nào để nói ra câu tôi là ở phía dưới.

Tôi trầm mặc một hồi, yên lặng tiến vào văn phòng.

10. Chương 10

Tôi cảm thấy được lúc này tôi cần phải gửi cho người mẫu tiên sinh một cái tin nhắn hoặc là gọi điện thoại, bằng không có vẻ tôi rất giống loại người dùng xong liền ném người đi.

“Lý Thiệu Niên trong nhà nhất định là xảy ra vấn đề rồi, hẳn mới thỏa hiệp với quy tắc ngầm.”

Trong đầu hiện lên lời nói của vị tiểu thư ký, bất luận thế nào cân nhắc cũng không hợp tình hợp lý, bởi vì người mẫu tiên sinh ở cùng với tôi, thật sự không hề muốn gì cả, cũng chưa từng muốn tôi dùng quan hệ của mình giúp hắn cái gì. Tình cờ tôi mua xe cho hắn, mua nhà, hắn thoát nhìn cũng không phải rất cao hứng, một mặt lạnh nhạt.

Nghĩ đi nghĩ lại, tôi lại cảm thấy, người mẫu tiên sinh thật là có điểm ủy khuất.

Ta chần chờ một lúc, rốt cuộc không có gọi điện thoại cho hắn.

Tôi gọi điện thoại cho quản lý của người mẫu tiên sinh, Anh ta biết quan hệ của chúng tôi.

“Anh nói với hắn, ngày hôm nay có thể không đến đây.”

Bởi vì nhớ không nổi tên, tôi liền đơn giản lược câu nói tiếp theo sau đó liền cúp điện thoại.

Chờ người mẫu tiên sinh nghe được câu này, hẳn khẳng định liền biết ý tứ của tôi.

Tôi có chút thất lạc, muốn gọi tiểu thư ký bên ngoài pha cho tôi ly cà phê, không có ai trả lời, cũng không biết tiểu thư ký kia có phải là khóc đến choáng váng tại nhà vệ sinh.

Cầm một tờ văn kiện thật dày, tôi phá lệ làm việc thật nhiệt tình.

Tôi đứng lên, đi vài vòng, liền ngồi xuống, lên mạng đi tìm tòi.

Suy nghĩ hồi lâu nghĩ đến hai chữ Lý Thiệu, thử thăm dò lục soát một chút, một đồng cái gì người mẫu nam nổi danh hăm vào cánh cửa bao dưỡng...v.v..các loại tin tức rậm rạp chằng chịt nhảy ra, các bức ảnh mơ mơ hồ hồ, không thấy rõ người, mơ hồ nhìn thấy hai người ôm nhau, liền một người trong đó cùng người mẫu tiên sinh vóc người thật giống, nói cho đúng, bức ảnh này, nói ai cũng được đi. Cố tình trong tin tức một câu lại một câu Lý mỗ nào đó, một chút còn nói người mẫu nam Milan, đối tượng ý tứ đã quá rõ ràng.

Tôi liền gọi điện thoại cho con trai của cậu tôi, là một người có quyền lực rất lớn tại giới báo chí.

Tôi đem tên của hắn viết tại trên một tờ giấy, nhìn chằm chằm giấy gọi điện thoại: “Là Trương Tường sao? Tôi là anh họ đây, tìm cậu có chút việc.”

“... Đúng, đem sự việc liên quan đến Lý Thiệu Niên đề xuống, cảnh cáo một chút những tên nói lung tung, hảo, hôm nào mời cậu ăn cơm.”

Tôi cúp điện thoại, lại không biết nên làm gì nữa.

Cuối cùng tôi liền đi về, trở về một cái căn nhà khác, trống rỗng lạnh như băng, tôi thay đổi một thân quần áo thể dục, đi siêu thị mua một đồng đồ ăn vặt, vô sự ngồi ở trước tivi xem ti vi.

Mí mắt càng ngày càng nặng, tôi dụi dụi con mắt, cảm thấy được xương cột sống đau.

Tôi thật giống không thể rời bỏ người mẫu tiên sinh.

Tôi có chút thất vọng mất mát nghĩ.

Mà tôi lại chuẩn bị để cho hắn đi, tôi cùng quản lý của hắn nói, ý tứ chính là hắn ngày hôm nay có thể không cần đến, ngày mai ngày mốt đương nhiên cũng cũng có thể không cần đến.

Hối hận.

Tôi thiệt thòi, tôi bỏ tiền ra, bây giờ còn thả người đi rồi.

Tôi nhất định là bị hồ đồ rồi.

11. Chương 11

Tôi lúc tỉnh lại vẫn là rất quen thuộc ở trong ***g ngực người mẫu tiên sinh.

Thật giống như ở đâu đó không phù hợp.

Tôi nhìn người mẫu tiên sinh, hắn nhắm mắt lại, mặt thật sáng, lông mi thật dài, mũi cao cao, miệng mềm mại.

Tôi đột nhiên muốn đi lấy điện thoại di động chụp một tấm.

“Em đi đâu vậy?”

Đúng lúc ta hướng tay đến vị trí điện thoại di động ở tủ đầu giường, người mẫu tiên sinh bỗng nhiên nắm chặt tay tôi, rất ôn nhu hỏi.

Rất ôn nhu, thế nhưng tôi còn cảm thấy rất nguy hiểm.

“...” Tôi không lên tiếng.

Người mẫu tiên sinh liền liếm lỗ tai của tôi: “Nghe nói em không cần anh nữa?”

Tôi đột nhiên nghĩ tới, lúc trước tôi để người mẫu tiên sinh đi, còn tôi đi tới nhà khác, thế nào tỉnh lại liền ở nhà, nằm bên người lại là người mẫu tiên sinh?

“Anh... đừng liếm lỗ tai tôi.” Tôi nhỏ giọng nói, thật giống có chút nhu nhược.

“Em muốn đi bao dưỡng người khác?” Người mẫu tiên sinh vừa nói vừa lấy tay tiến vào bên trong y phục của tôi, tay hắn có chút lạnh, tôi không tự chủ kêu một tiếng. Người mẫu tiên sinh ánh mắt liền lạnh xuống: “Em sau đó sẽ bao dưỡng nam hay nữ? Vẫn là người mẫu? Hay là nói, mình tỉnh?”

Tôi không dám nói lời nào, người mẫu tiên sinh đáng sợ lại xuất hiện.

Lần này tôi thật sự không thể lại lẩn lộn trên giường, cái miệng của tôi còn đặc biệt đau.

Tôi đang nhớ tôi nên làm thế nào để hắn cao hứng.

Tôi là kim chủ ăn nói khép nép nhất trên thế giới.

“Tôi không bao dưỡng người khác...” Tôi nói, lại thận trọng nhìn sắc mặt hắn, như là đang bàn luận về một cái hợp đồng to lớn mấy trăm triệu, một bộ dạng thận trọng.”Tôi... Tôi còn muốn anh.” Tôi xoắn xuýt một chút, thân thủ ôm lấy hắn, nghĩ thầm hắn hiện tại mới vừa bị phơi bày mọi chuyện, rồi lại bị gièm pha, tôi lại để cho hắn đi, hắn đại khái cảm thấy bị tất cả mọi người từ bỏ, cho nên mới có thể sinh khí.

Người mẫu tiên sinh ánh mắt thâm trầm liền có một chút sáng lên, trực câu dẫn nhìn tôi.

Tôi đặc biệt mờ mịt, hồi ức một chút về hành động bình thường của người mẫu tiên sinh, hắn không thêm đến xia đến gần hôn một cái. (đoạn này ta hơi bị mờ mịt T^T ai biết xin chỉ giáo ak T^T)

Tôi không biết hôn người, đem miệng dán lên sau đó liền không biết nên làm thế nào, ngừng nửa ngày liền lè lưỡi liếm a liếm.

Người mẫu tiên sinh rất tự nhiên mà thân thủ ấn đầu của tôi, đầu lưỡi liền tự nhiên mà tiến vào.

Hắn lúc này vô cùng hung ác, khí thế tràn đầy như một con sư tử.

Tôi rất muốn đẩy hắn ra nhưng không dám, chỉ có thể nghẹn khuất nhắm mắt lại tùy tiện để hắn làm xằng bậy.

Qua rất lâu hắn mới hôn xong, nói một cách chính xác, là hôn xong lần một, hắn liền lại gần sau đó ngậm lấy miệng của tôi, lần này động tác ôn nhu hơn nhiều.

Tôi sợ hắn lại có cái ý nghĩ bậy bạ, lập tức nghiêm túc nói: “Không thể làm.”

Người mẫu tiên sinh lạnh như băng nhìn tôi.

Tôi vừa sợ vừa lúng túng nói: “Ngày hôm qua anh làm tôi rất đau...”

Người mẫu tiên sinh hôn nhẹ lên mắt của tôi, bàn tay to lớn của hắn nắm lấy tay của tôi, sau đó luồn vào quần của hắn nói: “Lấy tay làm.”

Tiếng nói của hắn mang theo giọng khàn khàn, cùng một tiểu hài tử đang nói chuyện, giống nhau, là cái loại giọng điệu lừa gạt kia.

Cần phải thẳng thừng mà cự tuyệt hắn.

Bất quá tôi vừa nhìn người mẫu tiên sinh thần sắc mềm mại đi, trong lòng cũng mềm nhũn, mờ mịt tùy tiện lộng hai cái.

Người mẫu tiên sinh gì đó... Rất đáng sợ, lòng tôi có chút phức tạp, không thể tin được chính mình cư nhiên tại thời khắc phát tình của người mẫu tiên sinh, thân dưới lại bình yên trôi qua như thế. (Chỉ giáo thêm đoạn này ak T^T)

Mãi đến tận tay tôi tê rần, người mẫu tiên sinh mới xong việc, cuối cùng là tránh được một kiếp.

Người mẫu tiên sinh đi tắm, lại đồng thời muốn dẫn tôi theo, tôi sợ hắn lại phát tình một lần nữa, hoàn hảo hắn còn chưa tới trình độ khủng bố như thế.

An toàn tắm xong, tôi cũng mệt mỏi rã rời, thành thành thật thật vùi ở trong ***g ngực của mẫu tiên sinh, lưỡi biếng không động đậy.

“Tôi đã đem tin tức đề xuống.” Tôi nói: “Anh vẫn tiếp tục theo tôi đi.”

Người mẫu tiên sinh trầm giọng nói: “Thời điểm em bao dưỡng anh, em không được cùng người khác phát sinh quan hệ.”

Người mẫu tiên sinh dục vọng khổng lồ chế dục như càng tăng mạnh hơn.

Trong lòng tôi cho rằng đây là điều bất an của hắn, cũng cảm thấy tôi đích xác không cần thiết dùng tiền đi tìm người khác, người mẫu tiên sinh thích hợp nhất với tôi, cho nên liền gật gật đầu.

“Anh muốn đi lúc nào thì sẽ đi lúc đó.” Người mẫu tiên sinh còn nói.

Tại sao muốn cái điều kiện này?

Tôi rất kỳ quái, tính phản xạ không dám hỏi, luôn cảm thấy hỏi cái vấn đề này, tận thể liền cách tôi không xa.

Tôi liền ngoan ngoãn gật đầu.

Người mẫu tiên sinh đem đầu chôn ở cổ của tôi, tóc hắn làm cho tôi ngứa một chút.

A, kỳ thực người mẫu tiên sinh tốt vô cùng, tuy rằng thỉnh thoảng nhân cách có phân liệt một chút.

12. Chương 12

Tin tức về người mẫu tiên sinh trên mạng cuối cùng cũng coi như là đã bị đè xuống, dư luận cũng dần dần hướng tới chỗ tốt mà chuyển hóa, người mẫu tiên sinh ôn nhu đã quay trở lại, tôi cảm thấy được gần đây cuộc sống tốt vô cùng, thật thoải mái.

Ngoại trừ vị tiểu thư ký kia.

Từ ngày cô ta biết được người mẫu tiên sinh bị bao dưỡng, con mắt của cô ta vẫn luôn sưng tấy, mỗi ngày hỏi tôi vị kim chủ kia đối người mẫu tiên sinh có tốt hay không, sẽ có hay không có cái gì cổ quái.

Tôi rõ ràng không lên tiếng.

Nàng liền lăm bầm lườu bầu trả lời: Tổng tài ngài không nói, xem ra người mẫu tiên sinh trải qua không ra sao. Sau đó lại bắt đầu khóc.

Tôi luôn cảm thấy, cho dù tôi nói rất tốt, cô ta cũng sẽ nghĩ tôi đang gạt cô ta.

Bất quá cô ta lúc trước nói tôi còn rất lưu tâm.

“Ngoại trừ tiền, tại sao bị bao dưỡng?” Tôi rất nỗ lực duy trì hình tượng tổng tài lãnh khốc, đem số chữ rút lại đến ngắn nhất.

Tiểu thư ký rất kỳ quái liếc mắt nhìn tôi một cái: “Ngoại trừ tiền, tại sao cũng bị bao dưỡng?”

“Nếu như, kim chủ kia, muốn làm cho hần cao hứng...” Tôi ngừng lại, trong lòng có chút mờ mịt, không biết mình muốn nói cái gì.

Tiểu thư ký đột nhiên vỗ bàn: “Tổng tài! Có phải là cái tên kim chủ bao dưỡng Lý Thiệu Niên, cũng chính là bạn của ngài, thích Lý Thiệu Niên? Cho nên muốn làm cho hần cao hứng?” (Thật thì hai người đang nói cái gì vậy T^T)

Kim chủ thật sự chính là tôi...

Tôi trầm mặc một chút, gật gật đầu.

“Hần có phải là hỏi ngài làm thế nào để Lý Thiệu Niên cao hứng, mới có thể lưu lại Lý Thiệu Niên?” Tiểu thư ký dương dương đắc ý cười: “Ha ha ha ha ha ha, tôi liền biết, đây chính là tình tiết tiểu thuyết mà.”

Tôi: ...

Rõ ràng là người mẫu tiên sinh chính hần không chịu đi.

Tôi trầm mặc, thừa nhận nửa câu phía trước, tôi chỉ muốn làm cho người mẫu tiên sinh cao hứng, duy trì cái tính cách ôn nhu bấy giờ nga.

Tiểu thư ký một mặt âm trầm hỏi: “Hần có phải là không có chủ ý?”

Tôi bây giờ muốn kết thúc cái đề tài này, tôi cảm thấy được cô gái hơn hai mươi tuổi trước mắt này mỗi ngày xem tiểu thuyết mạng, bộ dáng không quá đáng tin.

“Tôi có chủ ý!” đôi mắt vị tiểu thư ký sáng lên: “Bao một cái rạp chiếu phim, xem một bộ phim tình yêu, sau đó...”

Quả nhiên là không đáng tin, tôi chuẩn bị đi về làm việc.

“Sau đó! Kim chủ phải bồi Lý Thiệu Niên đi ăn! Lộ! Một bên! Gặp phải!” Tiểu thư ký nói năng có khí phách. (Xin chỉ giáo câu này ak T^T)

Tôi ánh mắt sáng lên, trong lòng nhanh chóng đọc thầm quy tắc của lãnh khốc tổng tài, đem mặt chuyển thành nghiêm túc.

“Tại sao?” Tôi hỏi.

Tiểu thư ký nói như thế đó là chuyện đương nhiên: “Trong tiểu thuyết đều viết như thế, còn có thất dùm dây giày, mang khăn quàng cổ, các loại chi tiết nhỏ, hội có vẻ nam chính rất cẩn thận a. Đến nỗi đi ăn quán ven đường, điều này nói rõ nam chính vì nữ chính không tiếc hủy hoại hình tượng của bản thân nga, bình thường đều sẽ bị cảm động.”

Tôi bày ra vẻ nghiêm mặt đi vào văn phòng, nội tâm như có chiến tranh.

Tôi tưởng tượng ăn quán ven đường.

Thật giống muốn ăn cháo.(Hình như đậu phụ thối á ^^)

Hảo tưởng ăn thị vệt cay.

Thế nhưng tôi là một tổng tài, tôi cần phải vận âu phục lạnh lùng ngồi ở trong phòng làm việc, mà không phải ngồi ở quán ven đường, ăn đến khí thế ngất trời.

Tôi trầm tư rất lâu, không ngừng hồi tưởng ba đã từng giáo dục, cuối cùng cũng coi như tìm được một câu phù hợp với tình huống của tôi bây giờ.

—— đương thời có một việc con không thể không làm, bất luận có gặp nhiều khó khăn, con cũng phải làm.

Tôi hiện tại không thể không làm người mẫu tiên sinh cao hứng, bằng không hấn sinh khí liền sẽ cùng tôi lẫn lộn trên giường nga, thời gian làm việc của tôi liền sẽ ít đi, tiền của tôi cũng vậy nga.

Được rồi, tôi liền miễn vi kỳ nan (cái này đại khái chắc là hi sinh vì việc nghĩa quá T^T đúng không mấy nàng T^T) vì người mẫu tiên sinh mà ăn quán ven đường đi.

Tôi quả nhiên là một kim chủ có tiền, lại có lòng độ lượng.

13. Chương 13

“Ngày hôm nay theo tôi ra ngoài.”

Sáng sớm, tôi cảm giác được người ở bên cạnh tựa hồ có ý tứ rời giường, nhanh chóng kéo hấn lại.

“Anh ngày hôm nay còn có việc.” Người mẫu tiên sinh nói, cũng rất rõ ràng vừa nằm xuống.

Tôi ở trong lòng tính toán, tổn thất tiền nghỉ làm việc một ngày cùng với tiêu tiền vào việc bao hạ một cái rạp chiếu phim, quả thật rất đau lòng, so sánh với tiền lương một ngày của người mẫu tiên sinh liền có vẻ vì bất túc đạo (nhỏ nhất không đáng kể).

“Công việc làm sau đi.” Tôi nghĩ tới tiểu thư ký nói với tôi phải ôn nhu, sẵn sóc, liền bồi thêm một câu: “Công việc cũng không quan hệ, tôi có tiền mà.”

Người mẫu tiên sinh tuy rằng bộ dạng không quá yêu tiền, bất quá hình như đặc biệt yêu thích bộ dạng của tôi khi nói thế này, thế là hấn liền cười híp mắt lại gần, hỏi tôi: “Ngày hôm nay em không đi làm a?”

Trong lòng tôi rất đau, thật sợ buổi tối mơ thấy ba tôi mang theo dao thái rau đến mang tôi cùng đi.

Trên mặt biểu tình vẫn trước sau như một mà bình tĩnh: “Ngày hôm nay tôi muốn nghỉ ngơi.”

Người mẫu tiên sinh đã theo tôi hai năm, đây là lần đầu tiên tôi chủ động đưa ra yêu cầu nghỉ ngơi, hấn đại khái rất vui vẻ, mới sáng sớm lại là ban ngày mà đã có ý tứ tuyên ***.

Tôi hoàn toàn không muốn đem ngày nghỉ mà lẫn lộn ở trên giường.

“Anh nhanh lên một chút, mau mau rời giường, chờ sau đó còn ra ngoài nữa.” Tôi đẩy hấn một cái, không khách khí đem chân cuốn lại, bao lấy thân mình.

Người mẫu tiên sinh tâm tình cực tốt mà rời đi, thay đổi áo ngủ, đánh răng rửa mặt, sau đó đi làm điểm tâm.

Kỳ thực tôi cảm thấy được người mẫu tiên sinh ngoại trừ thời điểm ở trên giường, thì tất cả các mặt còn lại đều rất tốt, mang nhiều chức năng nga.

Người mẫu tiên sinh cuối cùng còn thêm chức năng hỗ trợ mặc quần áo.

Tôi nhắm mắt lại, nói giơ tay liền giơ tay, bảo nhắc chân liền nhắc chân, thành thành thật thật mặc lên bộ quần áo mà người mẫu tiên sinh yêu thích.

Trên thực tế tôi khá là yêu thích âu phục, đặc biệt là âu phục màu tối, tôi cảm thấy được loại âu phục đó tương đối phù hợp khí chất của tổng tài. Thế nhưng người mẫu tiên sinh lại thích bắt tôi mặc quần áo màu nhạt.

Ngày hôm nay tôi cả ngày đều đi theo người mẫu tiên sinh, tôi nhìn nhìn quần áo trên người, yên lặng ngậm miệng.

Cơm nước xong, người mẫu tiên sinh đi rửa chén, tôi đi tới thư phòng, lấy ra bó hoa hồng tối hôm qua tôi đã mua, cảm giác tâm đều như nứt ra rồi.

Tại sao hoa không thể ăn không thể dùng còn có thể khô héo mà lại dắt như thế? Tôi thật sự không thể nào hiểu được.

Tôi cầm bó hoa một đường đi tới nhà bếp, vội vàng đem nó kín đáo mà đưa cho người mẫu tiên sinh, miễn cho tôi nhìn nó lại khó chịu.

“Tặng cho anh?” Người mẫu tiên sinh trong đôi mắt có chút sáng lên, làm cho tôi liên tưởng đến một chú chó, bất quá nhớ tới bộ dạng lãnh khốc của người mẫu tiên sinh, liền ở trong đầu đem hình tượng một chú chó nhỏ hiền lành biến thành một chú chó to lớn hung ác.

Tôi gật gật đầu.

Người mẫu tiên sinh sung sướng mà nhận lấy hoa hồng.

Xem ra biện pháp của vị tiểu thư ký rất được sao? Lẽ nào tôi đối tiểu thuyết mạng từng có nhiều nhận xét phiến diện?

Sau đó, tôi dẫn người mẫu tiên sinh đi xem phim.

Bao hạ một rạp chiếu phim là loại hành vi vô cùng không có lý trí, bất quá hoàn hảo, tôi đã tìm được một biện pháp để bù đắp thiệt hại: bao vào sáng sớm, giảm tám phần trăm.(rốt cuộc anh có phải là tổng tài không??? =))))))

Cho tới bây giờ, đây là chuyện làm cho tôi thoải mái nhất.

Lái xe đi đến rạp chiếu phim, tôi liền mua một hộp bỏng ngô to cùng khoai lang sau đó đi vào.

“Anh ăn bỏng ngô sao?” Tôi hỏi.

Người mẫu tiên sinh lắc đầu một cái.

Đúng, tôi nhớ người mẫu tiên sinh vẫn là cần phải giữ vóc người hoàn mỹ. Hấn hiện giờ mặc quần áo thì nhìn có thật nhưng khi cởi quần áo ra thì lại rất gầy, như thế mua một hộp bỏng ngô to, cũng quá lãng phí đi, vi phạm vào quy tắc tiêu dùng của tôi rồi, tôi phải đem nó ăn sạch mới được.

Tôi rất cao hứng bắt đầu ăn bỏng ngô, răng rắc răng rắc.

Rất nhanh, bộ phim điện ảnh lại bắt đầu.

Mặc dù vị tiểu thư ký giới thiệu đây là một bộ phim tình yêu, mà tôi thật sự không cảm thấy phim tình yêu có cái gì cần phải xem, cho nên tôi rất lý trí mà chọn một bộ phim tài liệu, là bộ phim nói về thể chiến thứ hai. (cái thể loại giề đây chài =))))))

Bộ phim này rất hợp lòng tôi, tôi xem một chút, động tác lấy bỏng ngô cũng chậm chậm chậm lại.

Bỗng nhiên, tôi cảm thấy được tôi bị nhắc lên.

Làm tôi giật cả mình, cả người đều nhảy căng lên.

Tôi kịp thời khắc chế, lạnh nhạt hỏi: “Làm gì?”

Người mẫu tiên sinh để tôi ngồi ở trên đùi hắn, vừa lấy bóng ngô tiến đến bên miệng của tôi.

“Anh hút em ăn ăn.”

Tôi muốn xem phim, không có thời gian ăn bóng ngô a, nghĩ muốn như vậy, đề nghị của người mẫu tiên sinh phải thường tuyệt vời.

Tôi liền ngằm cho phép.

Tôi tiếp tục thời gian vui sướng xem phim ăn bóng ngô, mãi đến khi tôi theo thói quen cắn bóng ngô, cắn được một cái thứ gì đó mềm mại.

Tôi buồn bực cúi đầu nhìn, nha, tôi không cẩn thận đem tay của người mẫu tiên sinh cho là bóng ngô.

Cần phải nói xin lỗi nga.

Tôi quay đầu lại, đang chuẩn bị giải thích một chút, liền thấy người mẫu tiên sinh đôi mắt tối sầm, còn cảm giác được tay hắn trong lúc vô tình đã ôm tôi thật chặt.

Việc lớn không tốt.

“Anh...” Tôi mới vừa mở miệng, người mẫu tiên sinh liền hôn tới, không biết có phải hay không là bởi vì ở một nơi xa lạ, tôi cảm thấy được hắn rất phấn khởi, tôi thậm chí có thể cảm giác được dưới móng có gì đó ngạnh ngạnh.

Tôi nhất định, nhất định phải ngăn cản trận này, cùng với giải thích không được động dục.

Tôi quay đầu đi, tập trung xem phần quan trọng nhất của bộ phim tài liệu, vừa nói: “Chúng ta có thể hay không không làm...”

“Không thể.” Người mẫu tiên sinh quyết tuyệt đánh gãy lời tôi, thuận tiện đem lời kế tiếp của tôi nuốt mất.

Cuối cùng kết quả đương nhiên vẫn là hắn thực hiện được.

Tôi lần đầu tiên tại rạp chiếu phim làm chuyện như vậy, hơn nữa còn là lần đầu tiên ngồi ở phía trên làm chuyện như vậy, kinh nghiệm này rất đáng sợ, người mẫu tiên sinh vào so với bình thường còn muốn sâu hơn, tôi cũng so với bình thường càng mệt mỏi hơn.

Tôi mệt mỏi núp ở trong ***g ngực của người mẫu tiên sinh, ngày đó tôi không biết còn muốn tiếp tục tiến hành như thế nào, quán ven đường tôi vẫn không có ăn nga.

“Một lát anh để người đưa quần áo lại đây, em trước tiên ngủ một lát đi.” Người mẫu tiên sinh nhẹ giọng nói, đem áo khoác may mắn còn sống sót khoác lên trên người tôi.

Thời điểm tôi nửa mê nửa tỉnh, nhìn thấy vài người mà tôi chưa từng gặp qua an tĩnh đưa tới hai bộ quần áo.

Những người kia bô bô nói tiếng Anh, tôi nỗ lực lắng nghe, mơ hồ nghe được cái gì trở lại, sinh khí...v..v..

Người mẫu tiên sinh dùng tiếng Anh trả lời một câu: “Làm cho hắn chờ xen vào việc của người khác.”

Những người này là ai đó?

Tôi giật mình một cái, thật giống từ bên trong một giấc mơ tỉnh lại.

14. Chương 14

Cuối cùng, khi tôi hoàn hảo từ rạp chiếu phim đi ra thì cũng đã là chạng vạng tối.

Thất lưng của tôi mỗi nhừ, còn cái móng thì rất đau.

Tôi ghét rạp chiếu phim.

Vừa ra khỏi rạp chiếu phim, tôi liền thấy hai bên đường phố phồn hoa bày nhiều loại sạp hàng hóa.

Ngửi thấy được một hương vị thơm ngát, tim tôi hưng hăng mà nhảy lên một cái, sau đó rất lạnh nhạt cùng người mẫu tiên sinh nói: “Anh đói bụng không, đi thôi, dẫn anh đi ăn chút gì đó.”

Tiểu thư ký đặc biệt trịnh trọng đã nói rõ qua, nam chính nhất định phải biểu hiện ra mình là vì đối phương mà thỏa hiệp.

Cho nên tôi cau mày mà mang người mẫu tiên sinh đi tới phía trước sạp hàng bán cháo, nỗ lực đè nén xuống suy nghĩ trong lòng, lạnh lùng hỏi: “Anh muốn ăn cái này sao?”

Lão bản sạp hàng ngẩng đầu liếc mắt nhìn tôi, thật giống như có chút sinh khí.

Tôi không rõ vì sao, bắt quả người mẫu tiên sinh liếc mắt nhìn tôi một cái, tựa tiểu phi tiểu, tôi rất lo lắng ý đồ chân chính của mình đều bị hắn nhìn thấu.

May mắn là người mẫu tiên sinh giống như không có nhạy cảm như vậy, hắn thẳng thắn biểu đạt ý nguyện muốn ăn.

“Cho tôi một phần lớn, không cay, không cần rau thơm.” Người mẫu tiên sinh hướng lão bản nói.

Tôi rõ ràng nhìn thấy lão bản hơn bốn mươi tuổi mặt hơi đỏ lên, động tác gọn gàng múc đầy một bát.

Mị lực của người mẫu tiên sinh thực sự là không gì là không làm được.

Tôi cầm lên vài món ăn miễn phí, nghiêm trang đối người mẫu tiên sinh nói: “Anh ăn ít một chút, mập tôi sẽ không thích.”

Tôi đã không thích vậy thì tôi sẽ không bao dưỡng hắn.

Người mẫu tiên sinh đại khái biết được cái kết quả này, tần chức tần trách mà duy trì vóc người, tùy tiện ăn hai cái liền không ăn nữa.

“Không ăn còn mua nhiều như thế, thật lãng phí tiền.” Tôi nói với hắn một câu, sau đó rất tự nhiên mà bắt đầu ăn cháo.

Cháo thật sự ăn cực kỳ ngon, lại còn tiện nghi!

Sau đó, tình cảnh tương tự như thế xảy ra ở trước hàng thịt vịt cay và các sạp hàng khác, mà người mẫu tiên sinh nhiều lần ăn một hai miếng.

Tôi rất hài lòng với sự thận trọng của người mẫu tiên sinh, trong lòng đang do dự có muốn hay không mua cho hắn một cái đồng hồ đeo tay xem như là lễ vật, tôi liền thấy cái tên bạch trảm kê. (cuối cùng ta đã biết bạch trảm kê là gì a ^^ là con gà luộc =))) hình dung của em thụ làm ta đói =)))

Bác sĩ lần này kỳ thực có mặc quần áo, bắt quả hắn bận một cái áo khoác trắng toát, tôi không tự chủ mà nhớ tới vóc người gầy gò không chút gì xem được của hắn, a, còn có, mẹ ôi! đặc biệt là tiếng khóc a.

“Tổng tài!” Đôi mắt của bác sĩ tỏa sáng hướng tôi chạy tới, nhìn giống như một con chó nhỏ.

“Anh thế nào lại tới nơi này? Lê nào anh là tới tìm tôi?” Bác sĩ khịt khịt mũi: “Anh yên tâm, tôi không có nói chuyện của chúng ta với người khác, anh cũng không cần phải chịu trách nhiệm, thật đấy. Nếu như anh trong lòng thật sự áy náy, cho tôi một khoản tiền là tốt rồi..” (đồ hám tiền >-< hai=” đũa=” là=” đồ=” hám=” tiền=” như=” nhau=”)))) tên=” bác=” sĩ=” thấp=” kém=” mê=” tiền=” lại=” bắt=” đầu=” tự=” mình=” nói=” với=” mình.=” “ai=” nha,=” tổng=” tài=” anh=” cũng=” thích=” ăn=” thịt=” vịt=” cay=” sao?=” “không=” thích.=” tôi=” rất=” lạnh=” lùng=” trả=” lời.=” bác=” sĩ=” tha=” thiết=” mong=” chờ=” nhìn=” tôi=” một=” chút,=” bắt=” đầu=” cười=” “bắt=” quá=” của=” hàng=” này=” ăn=” không=” ngon,=” tôi=” biết=” một=” cửa=” hàng=” càng=” ăn=” ngon=” hơn,=” thật=” sự=” siêu=” cấp=” tuyệt=” vời...=” tôi=” đang=” chuẩn=” bị=” hỏi=” ở=” nơi=” nào,=” thì=” người=” mẫu=” tiên=” sinh=” đi=” mua=” trà=” sữa=” đã=” trở=” lại.=” ba=” người=” cảnh=” tượng=” giống=” như=” đã=” từng=” quen=” biết,=” người=” mẫu=” tiên=” sinh=” tỏa=”

ra=" khí=" áp=" gây=" cho=" người=" ta=" một=" loại=" áp=" lực=" vô=" hình.=" "a!=" a!=" a!=" nhìn=" kỹ,=" anh=" không=" phải=" là=" cái=" kia..."=" bác=" sĩ=" lập=" tức=" che=" miệng=" mình,=" xoay=" quanh=" bốn=" phía=" nhìn=" mấy=" lần,=" thấp=" giọng=" hỏi:=" "anh=" có=" phải=" là=" người=" mẫu=" a?"=" người=" mẫu=" tiên=" sinh=" không=" nói=" lời=" nào,=" đem=" trà=" sữa=" nóng=" đưa=" cho=" tôi.=" tôi=" nhìn=" người=" mẫu=" tiên=" sinh=" một=" chút,=" lại=" nhìn=" bác=" sĩ,=" liền=" uống=" trà=" sữa.=" "anh=" đúng=" là=" lý=" thiệp=" niên=" đi!=" tôi=" là=" fan=" hâm=" mộ=" của=" anh!=" tôi=" vô=" cùng=" vô=" cùng=" thích=" anh!=" có=" thể=" hay=" không=" kí=" tên=" cho=" tôi?"=" bắt=" tay=" được=" không?"=" có=" thể=" chụp=" ảnh=" sao?"=" bác=" sĩ=" hưng=" phấn=" đến=" nỗi=" thật=" giống=" như=" có=" thể=" chạy=" vòng=" quanh=" trái=" đất.=" người=" mẫu=" tiên=" sinh=" bình=" thường=" đối=" xử=" với=" fan=" hâm=" mộ=" rất=" ôn=" hòa=" nhưng=" lần=" này=" chỉ=" nheo=" mắt=" lại,=" vô=" tình=" nói=" "đều=" không=" thể.=" bác=" sĩ=" hỏi:=" "tại=" sao=" a?"=" "bởi=" vì=" tôi=" không=" thích=" cậu.=" người=" mẫu=" tiên=" sinh=" ném=" lại=" câu=" nói=" tiếp=" theo,=" liền=" kéo=" tôi=" đi.=" "còn=" có=" còn=" có,=" anh=" hí=" mắt=" đặc=" biệt=" soái=" a!=" bác=" sĩ=" ở=" phía=" sau=" một=" trận=" điên=" cuồng=" gào=" thét:=" "anh=" không=" thích=" tôi=" cũng=" không=" liên=" quan=" a!=" tôi=" thích=" anh!=" tôi=" vẫn=" sẽ=" luôn=" thích=" anh!=" "đám=" người=" xung=" quanh=" dùng=" ánh=" mắt=" kinh=" ngạc=" mà=" nhìn=" chúng=" tôi.=" người=" mẫu=" tiên=" sinh=" giúp=" tôi=" kéo=" khăn=" quàng=" cổ,=" che=" lại=" mặt,=" sau=" đó=" liền=" đem=" khăn=" quàng=" cổ=" của=" mình=" kéo=" cao=" lên.=" "em=" có=" gì=" muốn=" nói?"=" người=" mẫu=" tiên=" sinh=" dùng=" âm=" thanh=" đặc=" biệt=" gọi=" cảm=" ôn=" nhu=" nhưng=" ngậm=" mang=" sát=" ý=" hỏi=" tôi.=" tôi=" nghĩ=" nghĩ,=" thành=" thực=" nói=" "tôi=" cũng=" cảm=" thấy=" anh=" hí=" mắt=" lại=" rất=" đẹp=" trai.=" cứ=" như=" vậy,=" tôi=" thật=" giống=" như=" trùng=" hợp=" mà=" đáp=" trúng=" cửa=" sinh,=" buổi=" tối=" ngày=" đó=" người=" mẫu=" tiên=" sinh=" lãnh=" khốc=" không=" có=" được=" triệu="">>

15. Chương 15

Fan đúng là một sự tồn tại làm người tức giận.

Tôi nhìn tên bác sĩ kia đang ôm đùi của tôi, tự đáy lòng phát ra cảm thán.

"Trời ạ, tổng tài cứ nhiên đúng là cái GAY, anh anh anh."

"Tổng tài mạnh mạnh."

"Tôi sẽ không bao giờ yêu thêm lần nào nữa."

Nhóm thư ký cũng là sự tồn tại vô cùng kỳ quái.

"Nha nha nha nha tổng tài à! Tôi thật sự không tới đòi tiền anh, nhờ anh mà, cầu anh để tôi gặp mặt một lần đi nha nha nha nha..." Bác sĩ một phen nước mũi một phen nước mắt khổ sở cầu xin.

"Đây là ý gì?" Thư ký A mờ mịt.

"Tôi hiểu rồi, nhất định người này là tiểu nhược thụ, vốn là bởi vì tiền mà bỏ rơi tổng tài, không nghĩ tới tổng tài lại quật khởi, cho nên quay trở lại, nói như vậy, đây là pháo hôi thụ." Thư ký B hờ hững. (quynh đệ tỷ muội gần xa cho ta hỏi pháo hôi thụ là sao ak T^T)

"Toàn nói hưu nói vượn, ba của tổng tài chính là tổng tài! Tổng tài vẫn luôn là một người đàn ông kim cương* độc thân." Thư ký A phản đối.

(*) Kim cương tượng trưng cho sự cao quý và khan hiếm. Ở đây chỉ anh thụ là một người đàn ông độc thân cao quý soái ca và vô cùng khan hiếm =))))))

“Tổng tài mạnh mẽ.” Thư ký C lập trường kiên định.

Không thể nào tiếp tục như vậy.

Tôi vô cùng không cao hứng.

Hành vi của tên bác sĩ không chỉ mang đến nguy hiểm bại lộ việc tôi và người mẫu tiên sinh có quan hệ, nghiêm trọng hơn nữa là hủy hoại hình tượng tổng tài của tôi, chuyện này sẽ làm cho nhân viên của tôi, công ty của tôi sự ảnh hưởng vô pháp lường trước được.

“Tổng tài bộ dạng rất là tức giận! Nhất định là thụ chính quy đã xuất hiện, tổng tài đã không ăn pháo hôi thụ này. Quả nhiên là tiểu thuyết đến từ cuộc sống!”

“Tổng tài mạnh mẽ ~ ”

“Theo tôi lên trên.” Tôi đá chân người bên cạnh.

Bác sĩ lệ nóng doanh tròng: “An đáp ứng tôi? Anh nguyện ý...”

Không thể để cho hắn nói ra tên của người mẫu tiên sinh.

Tôi tay mắt lạnh lẽo ngăn chặn miệng của hắn.

“Trời ạ, tứ chi tiếp xúc, tình huống như thế chẳng lẽ không đúng là công thụ nhip điệu hòa thuận sao? Gương vỡ lại lành!” Thư ký A lải nhải đoán nội dung vở kịch.

Thời điểm tôi thành công đem bác sĩ dẫn lên lầu, tôi cả người đều không bình tĩnh lắm.

Đây là một màn thất bại nhất trong đời tôi, hình tượng của tôi triệt để bị phá hủy.

Tôi phi thường phi thường tức giận phi thường!

Lửa giận hướng lên tới trời!

Lửa giận công tâm!

Lên cơn thịnh nộ!

“Tổng tài, đây chính là phòng làm việc của anh a? Cái ghế sofa này thoát nhìn thật là đắt, đúng rồi, Lý Thiệu Niên khi nào sẽ đến?” Bác sĩ hai mắt sáng lên nhìn tôi.

Tôi bây giờ muốn đến trên giường! Nhảy! A! Nhảy! Thuận tiện đem gối! Nhét! Vào! Miệng! HẮN!

Khắc chế.

Tôi là tổng tài.

Là tổng tài.

Tổng tài.

Mà hình tượng của tôi đều! Không! Còn! Rồi!

Tôi lại tiếp tục bắt đầu sinh khí, gọi điện thoại cho người mẫu tiên sinh.

“Alo, chào ngài? Tôi là quản lý của Lý Thiệu Niên, hắn hiện tại...”

“Gọi hắn đến nghe điện thoại.” Tôi quyết đoán ra lệnh.

Đầu điện thoại bên kia truyền đến âm thanh rối như tơ vò, chỉ chốc lát sau, âm thanh của người mẫu tiên sinh truyền tới.

“An An?”

“Không được gọi tôi là An An.” Tôi càng thêm tức giận: “Hiện tại, ngay lập tức, đến công ty.”

Tôi cúp điện thoại.

Bác sĩ thật cao hứng, bởi vì hắn muốn được gặp người mẫu tiên sinh.

Tôi vốn dĩ đã không cao hứng, bác sĩ lại vô cùng cao hứng, tôi càng thêm mất hứng, trong lòng buồn buồn đặc biệt khó chịu.

Người mẫu tiên sinh rất nhanh liền đến, tôi thật sự rất gấp, tóc đều có chút rối loạn.

“A a a! Lý Thiệu Niên! Anh anh anh chào anh! Tôi lần trước quên tự giới thiệu mình! Tôi tên Dương Dương Dương Việt.” Bác sĩ hưng phấn xông lên tự giới thiệu mình.

Người mẫu tiên sinh vòng qua hắn, hướng tôi đi tới.

Tôi hiện tại không nghĩ sẽ để ý đến hắn, lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu đi.

Người mẫu tiên sinh liền đi tới đối diện tôi, đến trước mặt chính là khí tức lạnh lùng, có thể cảm giác được hắn chính là vội vàng vàng mà tới.

Tôi ngồi trên ghế làm việc, cúi đầu, người mẫu tiên sinh ngồi chồm hổm xuống, cầm lấy tay của tôi, hôn lên trên một cái.

“Đã xảy ra chuyện gì? Có phải là hắn mang đến phiền phức?”

Tôi có chút oan ức.”Hắn ở cửa công ty ôm chân tôi nói muốn gặp mặt anh, cả nhóm thư ký đều thấy được, cũng không biết tưởng tượng đến cái gì.”

Người mẫu tiên sinh biết quy tắc tổng tài của tôi, lập tức ôm tôi một chút: “Ngoan, đừng giận, anh bắt hắn xin lỗi em, sau này không cho hắn đến nữa, có được hay không?”

“A a a a a a a a tôi nhìn thấy cái gì a a a a a a ta đang nằm mơ chứ a a a a a...”

Bên cạnh truyền đến một trận rít gào.

Sắc mặt của tôi nhất thời càng thêm khó coi.

16. Chương 16

“Anh anh anh anh anh hai người các anh anh anh anh...” Bác sĩ nhìn chúng tôi, lấp ba lấp bắp hỏi, ngừng nửa ngày, trên mặt thần sắc đều trở nên tối lại.”Anh anh anh anh anh anh.” Hai tay bác sĩ sờ xoạng cái ghế salon đắt giá bằng da thật, đặt mông ngồi xuống: “Các anh cứ nhiên... Cứ nhiên...”

Tôi nhìn người mẫu tiên sinh liếc mắt một cái, hắn sờ sờ đầu của tôi, ý tứ truyền đạt tương tự với “Không cần lo lắng, tôi sẽ giải quyết”.

Bác sĩ còn ở một bên vừa lấy giấy ăn vừa khóc: “Quá khổ sở mà anh anh anh, người mẫu thần tượng suất khí uy vũ khí phách mê người của tôi cứ nhiên...” Hắn càng nói càng khổ sở, cuối cùng rõ ràng nằm úp sấp ở trên ghế salon khóc, còn càng khóc càng lớn tiếng.

Người mẫu tiên sinh hôn tôi một chút, rất bình tĩnh đi tới tên bác sĩ ở bên kia.

“Cậu ngày hôm nay thấy được cái gì?” Người mẫu tiên sinh hỏi.

Bác sĩ làm bộ đáng thương ngẩng đầu lên, lại bị sắc đẹp của người mẫu tiên sinh làm lung lay một chút, trì hoãn trả lời: “Tôi nhìn thấy các anh... Nha không, nếu như các anh có thể cho tôi một khoản tiền nho nhỏ...”

“Ân?” Người mẫu tiên sinh đặc biệt đặc biệt đặc biệt (tạo ra một không gian vô hạn cho cái “đặc biệt”) phát ra một từ vô cùng câu nhân.

Bác sĩ lập tức liền mềm nhũn, hắn yếu yếu nói: “Tôi cái gì cũng không thấy, thế giới này thật là tươi đẹp, nha còn có, anh thật là đẹp trai, tôi siêu cấp thích anh, có thể kí tên cho tôi sao?”

Người mẫu tiên sinh ung dung thong thả lắc đầu một cái.

“Vậy bắt tay thì sao?”

Người mẫu tiên sinh tay đút ở trong túi, không có ý tứ muốn duỗi ra.

“Nha nha nha nha, có chụp ảnh sao?” Bác sĩ khở sở hỏi.

“Không thể.” Người mẫu tiên sinh rất thẳng thừng mà từ chối hẳn, quyết tuyệt, quyết đoán, đòi lại niềm vui của tôi.

“Nha nha nha tại sao?” Bác sĩ rất khó để tiếp thu sự thực này, so với mất đi tiền thật giống như càng thêm khổ sở.

Người mẫu tiên sinh hướng tôi liếc mắt nhìn, mỉm cười nói: “Kim chủ của tôi không cao hứng.”

Bác sĩ giống như cọng cỏ nhỏ khô héo cúi thấp đầu xuống.

“Tôi còn có một vấn đề nho nhỏ cuối cùng.”

Thời điểm người mẫu tiên sinh hướng chỗ tôi đi tới, bác sĩ từ trên ghế salon bò dậy, đổ mắt lên giống như một con thỏ, trơ mắt nhìn chúng tôi.

“Cậu cứ hỏi.” Tôi lãnh khốc nói, tìm về nguyên vẹn khí chất của một tổng tài, điều này làm cho trong lòng tôi đặc biệt thoải mái.

Bác sĩ lại cùng tiểu thư ký dường như nhăn nhó một chút, sau đó dùng giọng điệu của một cô dâu nhỏ xấu hổ hỏi: “Hai người các anh, ai ở phía trên a?”

Cái vấn đề này, có chút khó có thể trả lời.

Tôi trầm mặc, nghĩ thầm đến tột cùng là thành thành thật thật trả lời tôi ở phía dưới, hay vẫn là làm bộ không nghe tương đối phù hợp với quy tắc của tôi. Tuy rằng tôi cảm thấy tốt nhất là nói dối, trả lời rằng tôi ở phía trên, thế nhưng như thế nói không chắc người mẫu tiên sinh có tức giận hay không, làm hẳn tức rồi buổi tối hẳn sẽ liều mạng mà dẫn vật tôi.

Tại thời điểm tôi do dự, người mẫu tiên sinh rất tự nhiên trả lời: “Tôi đã từng ở phía dưới.”

“Đã từng ở phía dưới?Ồ ồ ồ ồ ồ nha nha, đây chính là ý tứ hồ công?” Bác sĩ hai mắt lờ lờ toả sáng.

Tôi thì lại nghi ngờ nhìn về phía người mẫu tiên sinh.

Người mẫu tiên sinh lại gần, tại bên tai tôi nhỏ giọng nói: “Rạp chiếu phim.”

Mặt của tôi liền lạnh xuống.

Trong đầu tên bác sĩ kia không biết đang tùy tiện suy nghĩ cái lộn xộn gì, trên mặt biểu tình càng ngày càng... đáng ghét, nếu như hẳn có đuôi hiện tại khẳng định đang vẫy rất vui vẻ.

Chỉ có tôi và người mẫu tiên sinh biết, tưởng tượng của hẳn cùng sự thực cách biệt quá xa.

Người mẫu tiên sinh nhẹ nhàng hỏi: “Đêm nay còn muốn cho em ở phía trên sao?”

Bác sĩ tầm mắt tràn ngập mong đợi qua lại giữa chúng tôi.

Ta: ...

Quả thực tiến thoái lưỡng nan.

17. Chương 17

Người sống trên cõi đời này, để có được thứ mình muốn, đều phải trả giá. (câu nói dạy dỗ em thụ của tổng tài ba ba)

Tôi mềm mại ngồi ở trong ***g ngực của người mẫu tiên sinh, trong lòng đối với ba tôi lời lẽ chí lý cảm thán: Nói quá đúng rồi.

Sáng sớm hôm nay, vì bảo trì hình tượng tổng tài luôn luôn hoàn mỹ của tôi, tôi chọn hạng mục vô cùng tàn khốc là “ở phía trên”, kết quả chính trong nửa buổi cuối tuần ngắn ngủi, tôi phải thử nghiệm đến hai lần tư thế vận động có độ khó cao như thế.

Đời này cũng không nghĩ sẽ ở phía trên.

Người mẫu tiên sinh như một con báo đã ăn no, tâm tình rất tốt nheo mắt lại, câu được câu không vỗ lưng của tôi.

“Trong hai ngày nữa công việc của anh đều sẽ hoàn thành, năm nay muốn ăn tết như thế nào?”

Tôi nghĩ đến, hai năm qua khi đến tết người mẫu tiên sinh không nhắc tới các loại đề tài như phải về nhà sum họp với người thân, tôi liền cho là hẳn có khả năng cùng người thân xảy ra xích mích hoặc là không có người thân, cho nên một cách tự nhiên mà không có nhắc đến vấn đề này. Bất quá bây giờ tựa hồ là thời cơ tốt để tôi thăm dò về tình huống gia đình của hẳn.

“Anh không cần quay về sum họp với người nhà ăn tết?” Tôi hỏi, nhưng đáng tiếc âm thanh quá ách, không hề có một chút phong độ.

Người mẫu tiên sinh sâu kín nheo lại mắt, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn tôi một cái.

Tôi phải thừa nhận, tôi sợ đến suýt chút nữa dờn tầm mắt.

Chờ tôi sau khi phản ứng lại, phát hiện trong đôi mắt của người mẫu tiên sinh đã không còn cái loại đáng sợ kia. Hắn chậm rãi nói: “Không quay về.”

“Trong nhà của anh ra sao?” Tôi kiên trì hỏi, liền bình tĩnh thêm một câu: “Anh cũng chưa từng nói với tôi.”

“Em cũng không nói với anh về chuyện trong nhà của em.” Người mẫu tiên sinh chọc chọc thắt lưng của tôi.

Này không giống nhau, tôi là kim chủ, bằng cái gì mà muốn tôi chủ động khai báo với hẳn nhiều như thế?

Lời này tôi chỉ nói ở trong lòng, không dám nói ra miệng, tôi liền tóm lấy cái tay đang làm loạn của hẳn, tùy tiện qua loa lấy lệ mà nói một câu: “Nhà tôi không có gì để nói cả, không có người.”

Tôi không nói được biểu tình hiện tại của người mẫu tiên sinh, tôi luôn cảm thấy giống như hẳn biết chút gì đó, nhưng hẳn không có thái độ chống cự rõ ràng, trên thực tế, hẳn rất phối hợp mà trả lời tôi: “Nhà của anh có rất nhiều trẻ con, bọn chúng không để ý tới anh.”

Trẻ con rất nhiều?

Tôi ở trong lòng yên lặng nhớ kỹ, vốn còn muốn hỏi thêm vài câu nữa, lại nhìn thấy người mẫu tiên sinh tựa tiểu phi tiểu, tôi liền theo bản năng mà cảm thấy được có gì đó không đúng.

Thật giống như người mẫu tiên sinh đã sớm biết trong lòng tôi nghĩ cái gì, còn tâm tình rất tốt mà phối hợp với tôi.

Người mẫu tiên sinh hẳn là không thông minh như thế đi. (cậu nghĩ ai cũng vừa ngốc vừa mạnh như cậu à =)))

Tôi nháy mắt một cái, lý trí đem đề tài chuyển tới một khía cạnh khác: “Năm nay phải ăn tết ở nhà sao?”

Hai người chúng tôi đều không có thân thích và bạn bè, cho dù nấu một bàn thức ăn cũng ăn không hết, đến nỗi việc đốt pháo cũng tự nhiên mà nằm ngoài phạm vi hoạt động của tôi, làm cho chúng tôi trực tiếp chọn việc chạy ra nước ngoài mà nghỉ phép.

“Năm nay ở nhà đi.” Người mẫu tiên sinh hôn nhẹ lên trán của tôi.

Đột nhiên không hiểu ra sao tôi lại cảm thấy hẫng giống như là kim chủ.

Tôi đem cái ý nghĩ khó hiểu đó vứt ra khỏi đầu, tiếp một câu: “Vậy tôi gọi một nhà Hoàng Lỗi tới đây đi, hẳn vốn có con trai, hai năm trước thời điểm ở bên ngoài làm ăn sau đó lại sinh thêm một bé gái, người một nhà tới đây cũng vô cùng náo nhiệt.”

Người mẫu tiên sinh đôi mắt có chút sáng lên: “Em muốn gọi bọn họ tới đây? Vậy bọn họ chẳng phải sẽ biết quan hệ của chúng ta?”

Tôi kỳ quái liếc hẫng một cái: “Hoàng Lỗi hồi ở công ty thời điểm gặp anh cũng đã biết rồi, trong phòng làm việc của tôi cũng chưa bao giờ có người, nhiều lắm là thư ký tới đưa văn kiện và bưng cà phê.”

“Vậy thì được, gọi tới đi.” Người mẫu tiên sinh sung sướng nói: “Gọi bạn của anh tới không?”

Tôi suy nghĩ: Tại sao phải gọi bạn của anh tới đây?

Bất quá tôi ở bên ngoài vẫn rất độ lượng nói: “Tùy anh.”

Là một kim chủ, tình cờ dung túng một chút yêu cầu của tình nhân cũng không có gì đáng trách.

“Vậy cứ như vậy đi.” Người mẫu tiên sinh cười khê.

18. Chương 18

Trên bàn tổng cộng có tám người ngồi, một con số may mắn nga.

Bắt đầu từ chủ vị thuận theo hướng của kim đồng hồ, thứ nhất là tôi, sau đó là người mẫu tiên sinh, tiếp theo là người bạn xinh đẹp của hắn cùng bác sĩ, tới nữa chính là một nhà Hoàng Lỗi, hắn và vợ của hắn cùng với một đôi trai gái.

Thời điểm khi người mẫu tiên sinh đi đón người bạn của hắn là người mẫu tiên sinh số 2 thì gặp phải tên bác sĩ, dựa theo lời người mẫu tiên sinh miêu tả thì đại khái lúc đó đất trời ngập tràn trong băng tuyết, bác sĩ khoác một cái áo khoác thật mỏng màu trắng ngời xôm ở trước cửa phòng khám bệnh, nguyên nhân là vì hắn quên mang chìa khóa phòng khám bệnh, hắn có thuê vài nhân viên nhưng tất cả đều đã quay về quê ăn tết.

Bác sĩ khi nhìn thấy người mẫu tiên sinh liền thuận thế cùng theo đến, đáng nhắc tới chính là, hắn sâu sắc mê luyện tướng mạo của người mẫu tiên sinh số 2, so sánh một chút thì người mẫu tiên sinh số 2 càng thêm tinh xảo hơn người mẫu tiên sinh

“Tôi cũng biết anh! Anh cũng là người mẫu nam mà Lan Dịch đại sư thường dùng, bên trong anh mang dòng máu của người Pháp có đúng hay không? Nha đúng đúng, anh tên là Anthony đúng không?” Bác sĩ lấy ra bằng hiệu mặt đường như sáng cả lên, cả người đều muốn kề sát tới trên người của người mẫu tiên sinh số 2.

Người mẫu tiên sinh số 2 lớn lên đích xác rất đẹp, một đôi mắt phượng cũng vô cùng câu nhân, bất quá không phù hợp yêu cầu thẩm mỹ của tôi, có chút quá yêu khí, tướng mạo như vậy vừa nhìn cũng không giống như một người đảm đang nội trợ.

Người mẫu tiên sinh số 2 nhắc lên khoe miệng, cười đến cảnh “xuân” tỏa ra tứ phía: “Rất hân hạnh được biết cậu.”

“Ồ má ơi, tôi cả người đều say rồi.” Bác sĩ sững sờ dè lại ngực.

Tôi yên lặng ăn những món mà người mẫu tiên sinh gấp cho tôi, liếc mắt nhìn vợ chồng Hoàng Lỗi vội vàng chăm sóc cho hai bé con, liền nhìn hai người bác sĩ người tới ta đi, cảm thấy được sau này sẽ càng thú vị, thế là tôi liền an tĩnh mà đảm nhiệm làm một người bên ngoài sân.

Tôi đột nhiên cảm thấy có người chột thất lưng của tôi, làm tôi sợ muốn chết, tôi theo bản năng xoay người sang chỗ khác, liền nhìn thấy người mẫu tiên sinh không quá cao húng.

“Liên tục nhìn chăm chăm vào người khác? Thích hẳn?” Người mẫu tiên sinh liếc mắt một cái nhìn người mẫu tiên sinh số 2, một bộ dáng khởi binh vẫn tội.

Tôi vội lắc đầu một cái: “Tôi không thích hẳn, lớn lên quá giống con gái, hơn nữa vừa nhìn liền biết là một người sẽ không bao giờ rửa chén.”

Tôi thật giống như nói quá lớn tiếng, toàn bộ bàn ăn đều yên lặng vài giây.

“Tôi thật sự sẽ không rửa chén.” người mẫu tiên sinh số 2 cười cười: “Tôi chỉ làm tốt chuyện kia, ngược lại làm ở trên lại càng tốt.” Hắn có ý riêng.

Hoàn toàn không muốn biết rốt cuộc là chuyện gì.

Tên bác sĩ này phản ứng rất nhanh, hắn ngay ngốc hỏi: “Anh cũng chấp nhận chuyện bao dưỡng sao?”

Người mẫu tiên sinh số 2 suy nghĩ một chút, duỗi ra ngón tay thon dài chột chột khuôn mặt thịt thịt của bác sĩ nói: “Nếu như có đủ tiền, gương mặt xinh đẹp, tôi liền chấp nhận.”

Tiền, cùng mặt.

Tôi cảm thấy được hai người bọn họ quả thực vô cùng xứng đôi, hơn nữa nếu như tên bác sĩ đó thành công bao dưỡng người mẫu tiên sinh số 2, hắn cũng sẽ không bao giờ mơ ước tới người mẫu tiên sinh của tôi nữa, tôi có chút do dự liệu có nên hay không bỏ vốn tài trợ cho tên bác sĩ kia đi bao dưỡng.

Vào lúc này, có người lôi kéo góc áo của tôi, không là đang ngồi phía bên kia người mẫu tiên sinh.

Tôi vừa nhìn, hóa ra là con gái Hoàng Lỗi.

Kỳ thực tôi là một tổng tài rất yêu thích trẻ con, chỉ là bởi vì tôi quá nghiêm khắc mà chấp hành quy tắc tổng tài của tôi, nên có rất ít bé con chịu tiếp cận tôi. Bất quá con gái của Hoàng Lỗi lá gan đặc biệt lớn, hai năm trước liền thích việc đi theo phía sau tôi, hiện tại vừa thấy, cô bé đã cao lớn hơn, ngũ quan cũng đã phân minh, xinh đẹp hơn nhiều.

“Chú a.” Tiểu nha đầu đưa tay ra trông ngóng chân của tôi. (cái chỗ này ta k hiểu lắm a T^T)

“Xảy ra chuyện gì?” Tôi tận lực khống chế biểu tình thân thiết trên mặt, cúi đầu hỏi cô bé.

Cô bé nhảy lên hôn tôi một cái, cao húng nói: “Chú a chú thật là đẹp a.”

Tôi nghiêm túc trả lời nàng: “Con cũng rất dễ thương.”

Cô bé cười khanh khách, tiếng cười thanh thúy cùng với âm thanh của lục lạc đều giống nhau.

Tôi còn muốn cùng cô bé nói nhiều thêm vài câu, thỏa mãn một chút cảm giác thành tựu đang bành trướng trong nội tâm, người mẫu tiên sinh liền hướng cô bé nở nụ cười.

“Chú không đẹp sao?”

Thời điểm người mẫu tiên sinh nhú mày so với híp mắt lại càng đẹp trai hơn.

Cô bé ánh mắt sáng lên, lập tức gật gật đầu: “Đẹp a.”

Người mẫu tiên sinh ngoắc ngoắc tay, cô bé thật cao húng liền chạy đến bên cạnh hắn.

Vợ Hoàng Lỗi ngưng ngưng cười: “Nha đầu đều mang bộ dáng này, mỗi ngày nhìn thấy ai đẹp một chút liền thích đến gần, Dục An cậu không nên cùng nó nghiêm túc a.” Vợ Hoàng Lỗi nhìn cô bé hôn người mẫu tiên sinh một cái, liền theo tôi mà giải thích.

Tôi luôn cảm thấy tôi bị hiểu lầm thành kim chủ đặc biệt hẹp hòi.

Tôi lắc đầu một cái: “Không sao.”

“Đúng rồi, tôi có mang theo rượu ở nhà, đều là rượu ngon, cuối năm không uống rượu thì sao được a.” Hoàng Lỗi là một tên ghiền rượu như mạng vui vẻ từ trong xe lấy rượu ra, một hơi mở ra vài bình.

Tôi đổ đầy một chén, hỏi người mẫu tiên sinh có muốn hay không, người mẫu tiên sinh lắc đầu một cái, còn bác sĩ cùng người mẫu tiên sinh số 2, bọn họ đã hoàn toàn rơi vào thế giới của chính mình, người tới ta đi mà trêu đùa, không còn cái gì muốn hỏi.

Sau đó chính là màn uống rượu nhàm chán.

“Sang năm chuẩn bị như thế nào? Chúng ta đều ở lại chỗ này?” Hoàng Lỗi hỏi, thuận lợi uống một ngụm lớn.

“Trước tiên ở lại đi.” Tôi trả lời, liền uống một chén lớn.

“Ai, đúng rồi, tên đó, cậu dường hần đã bao lâu?” Hoàng Lỗi nháy mắt nhỏ giọng hỏi, uống thêm một ngụm lớn.

Tôi cẩn thận tính toán một lát: “Hơn hai năm ba tháng.” Lại uống một ngụm lớn nữa.

“Ngày mai muốn đi tảo mộ cho ba cậu sao?” Hoàng Lỗi đề cập đến ba của tôi, cha của hần cùng ba của tôi là người quen cũ, cho nên hần và ba của tôi cũng rất quen thuộc.

“Không, đến tết thanh minh tôi đi.” Tôi nghĩ bây giờ trạng thái không tốt lắm, đi gặp ba nhất định sẽ bị ông ấy báo mộng quở trách, hay là không đi.

Hoàng Lỗi tiếp tục uống một ngụm lớn: “Qua một thời gian ngắn cùng tôi đi du lịch? Tôi chuẩn bị mang vợ ra ngoài chơi một chút, người mà, không chỉ tiền thì kiếm tiền như thế nào đi?” (câu này n cũng mờ mịt nữa T^T theo gg dịch là như vậy ak T^T)

Tôi uống một ngụm lớn: “Có thời gian liền đi.”

“Khà khà khà.” Hoàng Lỗi cười, liền uống một ngụm lớn nữa.

“Đúng rồi, tôi luôn cảm thấy công ty gần đây có chút không đúng, thật giống như bị người theo dõi, cậu có phải là đã gây ra lỗi với người nào không đó?” Hoàng Lỗi sắc mặt hơi hơi nghiêm chỉnh chút, nói xong liền phi vài tiếng: “Cuối năm, nói hưu nói vượn, nhất định là tôi suy nghĩ nhiều quá.”

Tôi uống một hớp rượu, trong lòng thoáng qua vài ý nghĩ, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy người mẫu tiên sinh đang chơi đùa cùng cô bé.

19. Chương 19

A, tôi hơi nhức đầu, giống như có người lấy búa nện lên đầu của tôi. Bất quá tôi nhìn kỹ một chút, bên cạnh tôi chỉ có một khuôn mặt rất mơ hồ của người nào đó.

“Trước muốn tắm sao?” Người kia hỏi.

Tôi cũng không biết hần có phải là đang hỏi tôi hay không ngược lại mẹ tôi từng nói, gặp phải người lạ phải tỏ ra lịch sự, mặc kệ mọi việc cứ nở nụ cười.

Thế là tôi đối với hần nở một nụ cười.

Người kia vốn là đang cầm quần áo trong tay, bỗng nhiên liền rơi xuống đất, hơn nữa hần còn không đem quần áo nhặt lên, chỉ là liên tục nhìn chăm chăm vào tôi.

Tôi vẫn đối với hần nở nụ cười.

Sau đó hắn liền đem tôi lột sạch ném vào trong bồn tắm, hắn giúp tôi tắm rửa, tắm tắm liền nói với tôi: “An An, lại cười một cái đi.”

Tôi liền đối hắn cười đến rất xán lạn.

Trong chớp mắt, tôi cảm thấy được người này thật giống như có cái gì đó không được bình thường, nói chung, giống như quái thú, có chút đáng sợ.

Tôi an tĩnh mà cười với hắn, nghĩ nếu như tôi đã nghe lời như thế, hắn hẳn là sẽ không lại đây ăn tôi.

Kết quả tôi sai rồi.

Tắm xong, sau khi trở lại trên giường, hắn liền hôn tôi.

Tôi không biết hắn tại sao muốn hôn tôi, mẹ ta trước đây cũng rất là thích hôn tôi, nhưng hắn hôn lại dùng quá sức, cảm giác là lạ, cùng cảm giác khi mẹ hôn tôi không có chút nào giống nhau.

Tôi có chút sợ sệt, kéo y phục của hắn hỏi: “Anh có thể hay không đừng dùng sức như vậy mà hôn tôi?”

Hắn không nói lời nào, lại nhìn tôi một lúc, hôn nhẹ lên mắt của tôi nói: “Em cười một lần nữa đi.”

Âm thanh trầm trầm, thật là dọa người.

Tôi thành thành thật thật liền nở nụ cười, sau đó liền cảm thấy có cái gì đó tiến vào, đặc biệt không thoải mái.

Tôi sợ hết hồn, lập tức liền muốn bò xuống giường mà bỏ chạy.

Người kia khí lực rất lớn, lập tức liền tóm lấy tôi.

“Anh không được đè tôi nữa, tôi rất không thoải mái a.” Bị hắn ôm chặt lấy, tôi nhỏ giọng oán giận.

Người kia liền nói với tôi: “Anh đi tắm, em đợi anh ở chỗ đây nga.”

Tôi liền cao hứng gật gật đầu, nha đúng rồi, còn muốn cười.

Hắn thân thủ nhu nhu đầu của tôi, tìm quần áo liền đi.

Đợi đến khi hắn tắm xong chui lại vào trong chăn, tôi kỳ thực đã nửa mê nửa tỉnh, mí mắt cảm giác rất nặng, liền tục sụp xuống, bất quá bởi vì hắn tiến vào, có chút lạnh. Tôi liền tỉnh lại.

Hắn liền ôm tôi, hỏi tôi: “Đầu có còn đau hay không?”

Bây giờ âm thanh êm tai hơn rất nhiều.

Tôi lắc đầu một cái.

Hắn liền nhìn chăm chăm vào tôi, tôi cũng liền nhìn chăm chăm vào hắn.

Hắn duỗi tay ra che mắt của tôi lại.

“Đừng nhìn anh, nếu em cứ nhìn anh, anh liền không nhìn được.”

Tôi không hiểu lắm hắn là đang nói cái gì, ngược lại là mơ hồ cảm nhận được một chút nguy hiểm, liền rất nghe lời mà nhắm mắt lại.

“Em nhận ra anh sao? Anh là ai?” Hắn hỏi.

Tôi suy nghĩ một chút: “Thật giống như... không nhận ra, gương mặt lớn lên có chút quen thuộc.” Trực giác liền cảm giác được người kia có chút không cao hứng, tôi lập tức nói: “Tôi cũng không nhớ rõ mình là ai.”

Đối phương trầm ngâm: “Cũng đúng, em nếu như nhớ kỹ, khẳng định đến chết cũng muốn giữ gìn quy tắc tổng tài của em.”

Quy tắc tổng tài? Nghe thật có chút quen thuộc.

“Quy tắc tổng tài là cái gì?” Tôi hỏi.

Hắn một lát sau mới ôn hòa nói: “Chính là chỉ đối với anh cười, còn có nghe lời của anh.” (anh dễ tiện quá dễ ~ chỉ lợi dụng người ta khi say xỉn thôi =))))))

Tôi mở mắt, liền đối với hắn nở nụ cười, lập tức liền nhắm mắt lại.

“Vậy anh là ai a?” Tôi có chút buồn ngủ.

“Anh là người mà em thích nhất, cũng là người thích em nhất.” Hắn trả lời như vậy.

Người thích nhất?

Người tôi thích nhất nên là ba mẹ của tôi chứ.

Tôi thật sự rất buồn ngủ, vẫn liên tục ngáp, không có chút khí lực để nói chuyện.

Thời điểm mơ mơ màng màng, tôi nghe được bên cạnh có người nói: “Vẫn không thể nói cho em biết anh là ai, nếu nói ra chắc là em sẽ vô cùng tức giận.”

Lão Thụ: Ta đang mài mò edit thì máy tắt cái pup T^T ôi mẹ ơi ta máu lên tới não vì nguyên 1 đoạn chưa có save lại ak T^T oa oa oa. Hy vọng có ngược nhẹ ^^

20. Chương 20

Tôi mơ một giấc mơ.

Tôi mơ tới một khách sạn rất sang trọng, bên trong đâu đâu cũng có người, ngồi một bàn lại một bàn, chiếm cả một cái đại sảnh.

“Trần tiên sinh uống nhiều một chút a, bằng không thì thật là không nể mặt mũi rồi!” Một nam nhân không thấy rõ mặt vận âu phục, cười hi hi lấy rượu giúp tôi rót đến tràn đầy.

Trong lòng tôi có một chút chống cự, bất quá vẫn là khách khí mà nâng chén cạn sạch.

Có một thì có hai, những người khác dồn dập đi tới kính rượu, đại khái chính là dựa vào việc này mà tìm cách tạo quan hệ.

Trong lĩnh vực kinh doanh, rượu cũng là một thứ trợ hứng, tuy rằng tửu lượng của tôi cũng không tốt, tôi vẫn là uống rất nhiều rượu.

Mãi đến tận khi trong bụng tôi uống vào một lượng lớn rượu, tiệc rượu này mới coi như đã kết thúc.

Tôi và vài người bạn đối tác làm ăn lúc đi thang máy xuống, thời điểm đi ra vừa vặn trước mặt đụng phải một người nam nhân có vóc người cao gầy.

Hắn mặc một chiếc áo liền mũ, mang một cặp kính mát, không biết sự việc thế nào, chính là khiến cho người ta cảm thấy được đặc biệt không giống nhau.

Tôi quỷ thần xui khiến quay đầu lại nhìn vài lần, nhìn thấy đường nét chiếc cằm duyên dáng của hắn.

Hắn tựa hồ phát hiện được tầm mắt của tôi, trước khi cửa thang máy đóng lại đối với tôi mỉm cười.

Tôi cả người đều có chút tỉnh táo lại.

Nam nhân bụng phệ bên cạnh hỏi tôi: “Trần tiên sinh có muốn hay không đi massage a?”

Tôi mới vào thương trường, nghe nam nhân bụng phệ nói thế cũng không cảm thấy có cái gì không đúng, chỉ cảm thấy cổ có chút đau, liền thuận miệng đáp ứng, tôi liền cảm giác được mấy tên nam nhân cùng đi cười đến mức quá quạ lạ.

Đi đến một gian phòng xa hoa được người khác an bài vô cùng tốt, tôi miễn cưỡng chống đỡ cho tới lúc tắm xong, đi ra liền thấy một nam nhân mặc áo sơ mi đứng ở cửa.

Tôi suy nghĩ một chút, nghĩ là hẳn là tới massage cho tôi.

“Cổ của tôi có chút đau, anh biết làm thế nào để giảm bớt không?” Tôi tự mình đi tới trên giường nằm sấp xuống.

Nam nhân ánh mắt có điểm lạ, hẳn lúc này không đội mũ, lộ ra một khuôn mặt rất dễ nhìn.

“Không biết sao?” Tôi lạnh lùng hỏi.

“Biết.” Nam nhân đột nhiên nở nụ cười, nụ cười qua tỏa sáng, tôi làm bộ lơ đãng quay đầu đi không nhìn đến hắn.

Tôi chưa từng bị người massage qua, bất quá tôi cảm thấy bộ dáng thủ pháp của hắn cũng không tệ lắm, làm cho tôi rất thoải mái, trong lòng mơ hồ có ý nghĩ muốn hắn massage cho tôi lâu dài.

Đại khái là do uống rượu, nên tôi cũng nói nhiều hơn.

“Anh vì cái gì mà làm nghề này?” Tôi hỏi.

Giọng nam nhân nhu hòa trả lời: “Tôi không làm nghề này. Tôi là người mẫu.”

“Người mẫu?” Tôi kinh ngạc hỏi ngược lại: “Anh không phải là nhân viên massage, thế nào lại ở trong phòng của tôi?”

Nam nhân động tác ngừng một chút, cười nói: “Không biết, người quản lý của tôi dẫn tôi đến đây, tôi liền tới nhìn một chút, vốn là chuẩn bị đi, bất quá vừa vặn tôi sẽ massage cho cậu.”

“Ồ.” Tôi thất lạc hỏi: “Anh sau này sẽ làm nghề này sao? Tôi cảm thấy được thủ pháp massage của anh tốt vô cùng.”

Hắn trả lời cái gì tôi cũng nghe không rõ, sau đó sự tình cũng lung ta lung tung, càng xoa bóp càng nóng, trong lúc vô tình, liền có một nam nhân chẳng biết tại sao đè ở trên người của tôi.

Ngày hôm sau tỉnh lại, trên giường chỉ có một mình tôi, cái hông còn đau, tôi suy nghĩ kỹ một chút liền nhớ đến hành vi đêm qua.

Phải nghĩ biện pháp làm cho người mẫu tiên sinh cảm miệng, bằng không tôi liền sẽ biến thành một tổng tài có cuộc sống riêng tư không hề đứng đắn, như vậy đối với tôi cùng công ty không có bất kỳ chỗ tốt nào.

Tôi nghĩ rất lâu, cảm thấy giết người là chuyện không thể làm, liền chuẩn bị một tờ chi phiếu để trống, tôi lần trước nghe mấy vị tiểu thư ký nói tổng tài sau khi lên giường cùng nữ nhân đều là lạnh lùng mà bỏ lại một tờ chi phiếu để trống.

(Chi phiếu để trống hình như là tờ chi phiếu đã có chữ ký của người chủ chi phiếu nhưng chưa có số tiền. Khi bạn có được nó bạn chỉ cần ghi vào số tiền tùy thích bao nhiêu số 0 cũng được và ra ngân hàng rút tiền. Nôm na là vậy ^^)

Đáng tiếc người mẫu tiên sinh đã đi rồi, tôi không thể làm gì khác hơn là nhẫn nhịn chịu đựng cái hông đau, sai người tra xét hành trình của hắn, chờ ở bên ngoài rất lâu, cuối cùng cũng đợi được hắn đến.

“Chuyện tối ngày hôm qua không cần nói cho bất luận người nào.” Tôi nói sau đó đem chi phiếu nhét vào trong tay hắn.

Chi phiếu có thể ném nó đi như thế nào đây? Nếu như mà nó bị gió cuốn đi thì làm sao đây? Tôi mới nhậm chức tổng tài, vốn là bởi vì người mẫu tiên sinh massage khiến tôi đặc biệt hài lòng nên mới nguyện ý mà hào phóng như thế, tôi cũng không muốn lại mở một tấm chi phiếu để trống thứ hai a. (tại sao 1 chương sẽ có 1 đoạn làm khó người thế T^T)

Người mẫu tiên sinh tự tiểu phi tiểu nhìn tôi, một đôi mắt cong cong.

“Tổng tài nếu như có thể bạo tay như thế, không bằng bao dưỡng tôi đi?” Hắn đem đầu lại gần, hơi thở nóng bỏng làm cho tôi rất không quen.

“Bao dưỡng?”

“Đúng.” Người mẫu tiên sinh đem chi phiếu đặt ở trong túi: “Tôi chỉ cần tấm chi phiếu để trống này, cậu sẽ bao dưỡng tôi đến khi cậu không muốn tiếp tục nữa, tôi sẽ massage cho cậu, tôi cũng biết nấu ăn nữa.”

Tôi nghiêm túc mà tính toán một chút: Bất luận bao dưỡng hay không bao dưỡng tôi đều phải trả giá như nhau, huống chi người mẫu tiên sinh vừa biết massage vừa biết nấu ăn, như vậy tôi còn bớt đi một khoản tiền tìm nhân viên massage nga.

Tôi đáp ứng.

Người mẫu tiên sinh nở nụ cười: “Xin được chiếu cố a.”

Tôi lập tức từ trong mộng tỉnh lại.

“Em tỉnh rồi?” Người mẫu tiên sinh đứng ở bên giường: “Trước tiên em ăn điểm tâm đi.” Vừa nói vừa hôn tôi một cái.

Tôi thật sự cảm thấy được bao dưỡng người mẫu tiên sinh là một vụ làm ăn có lời a.

21. Chương 21

Cuối năm, người mẫu tiên sinh kết thúc kỳ nghỉ trước thời hạn.

Nghe nói một nhà thiết kế thời trang nổi tiếng muốn tổ chức một buổi biểu diễn thời trang, hi vọng người mẫu tiên sinh có thể tham gia.

Tôi cho rằng đối với công việc nhất định phải nghiêm túc và có trách nhiệm, cũng không có lợi dụng thân phận của kim chủ mà bắt người mẫu tiên sinh từ chối.

“Muốn cùng đi với anh sao?”

Trước khi đi một ngày, người mẫu tiên sinh trở nên đặc biệt dính người.

Tôi xem phim, hắn muốn ôm tôi cùng xem, tôi ăn cơm, hắn cũng phải nhìn tôi chăm chăm, giống như hạt mè mà gắt gao dính trên người của tôi.

Đến buổi tối, tôi đang vui vẻ xem tin tức cuối ngày, người mẫu tiên sinh đột nhiên nói với tôi: “Cùng đi với anh đi.”

Không phải câu hỏi nhẹ nhàng ôn hòa, mà là loại ngữ khí thông báo.

Tôi mơ hồ cảm thấy được khẩu khí này có gì đó không phù hợp, ngẫm lại thì người mẫu tiên sinh đích xác là rất ít khi tách ra khỏi tôi lâu như thế, có thể là trong lòng cảm thấy bất an đi.

Suy nghĩ một chút tôi gần đây không có chuyện gì, công việc trong thời gian ngắn cũng không có, không bằng cùng người mẫu tiên sinh đi một chuyến.

Ta nghĩ như thế, liền dứt khoát đáp ứng hắn, ngày hôm sau liền theo hắn lên máy bay.

Sau khi trải qua chuyến bay dài đằng dặc, tôi đã đặt chân lên đất Paris, bất quá cả người đều không có tinh thần.

Chúng tôi cùng đi đến khách sạn, người mẫu tiên sinh phụ trách lấy hành lý cùng các loại giấy tờ liên quan, tôi dù buồn ngủ nhưng vẫn như cũ mà bảo trì hình tượng tổng tài hoàn mỹ.

Cuối cùng, tôi thanh thần nằm dài ở trên giường mà ngủ, người mẫu tiên sinh còn phải ra ngoài cùng đại sư gặp mặt, thảo luận một ít vấn đề lung ta lung tung.

Chờ tôi chân chính tỉnh lại, theo giờ địa phương thì đã muộn lắm rồi.

“Muốn ăn một chút gì sao?” Người mẫu tiên sinh đang xem sách, thấy tôi tỉnh lại liền xoay đầu lại nhìn tôi hỏi.

Vẻ mặt của người mẫu tiên sinh dưới ánh đèn đặc biệt xinh đẹp, nhất là thời điểm hấn kêu người đưa thức ăn lên, siêu cấp soái.

“Ngày mai anh phải chụp hình cho poster quảng cáo, em cũng cùng đi với anh sao?” Người mẫu tiên sinh có thể là ăn rồi, liền chống cằm nhìn tôi ăn.

Tôi vừa ăn vừa hàm hồ hỏi: “Anh đứng ở nơi đó chụp ảnh sao?”

Trên thực tế tôi không quá muốn đi, giống như không có gì thú vị cả, so sánh với đó, tôi tình nguyện một mình chờ tại khách sạn để ngủ.

“Không muốn xem bộ dạng khi làm việc của anh sao?” Người mẫu tiên sinh nhếch miệng.

Tôi nghĩ tới trước đây đã xem qua poster quảng cáo, người mẫu tiên sinh trong đó cùng với lúc bình thường xác thực rất không giống nhau, tôi bắt đầu do dự.

“Bên kia cũng sẽ cung cấp thức ăn gì đó.” Người mẫu tiên sinh cười nói.

Tôi một mặt không hề bị lay động, suy tư một chút, tỉnh táo đáp ứng.

“Anh phải làm việc trong bao lâu?” Ngày đó tôi đáp ứng với hấn rất vội vàng, cũng không hỏi hấn rõ ràng hơn.

Người mẫu tiên sinh mở TV: “Có thể là một tuần hoặc lâu hơn. Sẽ không quá lâu.” Người mẫu tiên sinh lại gần.

Tôi đã hoàn toàn quen với cái thói táy máy tay chân của hấn.

“Tốt.” Tôi nói: “Không sai biệt lắm vừa vặn đi.”

Người mẫu tiên sinh liền hôn tôi: “Vậy thì tốt.”

Lão Thụ: Ta sốt 2 ngày nay mới hạ nà T^T có gì sai sót bỏ qua cho ta nha T^T

22. Chương 22

Khi người mẫu tiên sinh làm việc nghiêm túc thật sự rất khác.

Người mẫu tiên sinh mặc một chiếc áo khoác màu nâu nhạt, tóc mái toàn bộ đều được chải lên trên, trên mặt còn trang điểm, biến thành bộ dạng mà tôi hoàn toàn nhận không ra.

“Trần tiên sinh cũng tới a?”

Người mẫu tiên sinh số 2 đột nhiên xuất hiện ở trước mặt tôi, hấn cũng trang điểm, càng thêm yêu mị.

Tôi nhàn nhạt đáp một tiếng, nhìn tư thế đứng chụp ảnh của người mẫu tiên sinh, tôi tiếp tục bảo trì tốc độ không nhanh không chậm mà ăn đồ ăn vặt trước mặt.

Người mẫu tiên sinh số 2 đưa tay ra cầm đi một khối bánh qui, cười híp mắt hỏi tôi: “Không ngại tôi lấy một khối đi?” Sau đó ung dung thong thả nhét vào trong miệng, cắn a cắn, cuối cùng còn chưa đã mà liếm liếm miệng.

Ngại! A!

Đặc! Biệt! Ngại! A!

Tôi dùng sức cắn bánh qui, đem lời nói thật lòng đồng thời cắn nát mà nuốt xuống.

“Cái này thoát nhìn cũng không tồi.” người mẫu tiên sinh số 2 cười đến cả mặt đều là cảnh “xuân”, đưa tay liền lấy đi một bao khoai tây miếng.

Ai có thể nhìn! Ai không thể nhìn!

Tôi đang chuẩn bị mở miệng, người mẫu tiên sinh số 2 nhẹ nhàng nói với tôi: “Trần tiên sinh biết chuyện trong nhà của Lý Thiệu Niên không?”

Tôi chần chờ một chút.

“Thoạt nhìn còn không biết.” người mẫu tiên sinh số 2 cười vô cùng yêu nghiệt: “Có muốn hay không thu nhận tôi?”

Tôi tiếp tục chần chờ.

“Tôi biết rất nhiều chuyện đây.” người mẫu tiên sinh số 2 cười híp mắt nói với tôi, chú ý tới tầm mắt của người mẫu tiên sinh đang nhìn sang, hần mặt không đổi sắc mà đưa tay vẫy vẫy.

Tôi nhanh chóng ở trong lòng tính toán: Người mẫu tiên sinh cả người đều là của tôi, tôi nếu như thông qua việc thu nhận người mẫu tiên sinh số 2 để mà tìm hiểu tin tức, cảm giác thật không lý trí. Nhưng là người mẫu tiên sinh thật sự giống như không thích nói về chuyện trong nhà, tôi liền mang lòng nghi ngờ.

Đầu óc chuyển một vòng, tôi quyết định, tôi không thu nhận, tôi, lời nói khách sáo.

“Tôi có thể hỏi hần.” Tôi rất lãnh khốc trả lời, âm thanh đạt tới trình độ khiến người cảm thấy lạnh lẽo.

Người mẫu tiên sinh số 2 nhú mày: “Tôi cá là hần sẽ không nói cho cậu.”

Người mẫu tiên sinh số 2 nhú mày không hề soái như khi người mẫu tiên sinh nhú mày.

Tôi trầm mặc, lại hỏi: “Tại sao?”

“Bởi vì hần lừa cậu.” người mẫu tiên sinh số 2 tới gần tôi, nhỏ giọng nói: “Hoặc là, nói hần che giấu cậu càng thêm thỏa đáng.”

Tôi nội tâm đấu tranh rất kịch liệt, đứng lên, đối với hần nói: “Chờ một chút lại nói.”

Sau đó tôi lấy điện thoại di động tiến vào nhà vệ sinh, khóa kỹ cửa, liền gọi điện thoại cho tiểu thư ký.

“Này?” Tiểu thư ký hình như đang ngủ, thanh âm êm dịu, cùng bình thường hoàn toàn khác nhau.

Từ lần trước sau khi tên bác sĩ đại náo một hồi, tiểu thư ký cuối cùng biết tôi và người mẫu tiên sinh có quan hệ, hơn nữa còn thành công cùng tên bác sĩ đối với quan hệ trên dưới đạt thành hiệu quả giống nhau.

“Có người nói, Lý Thiệu Niên lừa tôi.” Tôi bình tĩnh nói, trong lòng là một trận kinh sợ, tôi cư nhiên nhớ kỹ tên của người mẫu tiên sinh! Cư nhiên nhớ kỹ!

Tiểu thư ký bị hù chết: “Tổng tổng tổng tài?”

“Ừm.” Tôi đáp một tiếng, lòng còn đắm chìm trong dư vị của việc tôi nhớ kỹ tên của người mẫu tiên sinh.

“Ngài ngài ngài nói Lý Thiệu Niên lừa ngài?” Tiểu thư ký hét lên một tiếng: “Tổng tài ngài chờ một chút, tôi nhớ tới tôi từng thấy qua nội dung câu chuyện như thế, chờ tôi tìm một chút.”

Sau đó chính là âm thanh click chuột.

“Sát thủ tình nhân của tổng tài? Nha không đúng, cái này là dẫn bóng chạy... Lão bà không cho chạy? Không đúng không đúng, cái này là thể thân...” Tiểu thư ký niệm một đồng lớn, quát to một tiếng: “Tìm được!”

“Tôi xem một chút... A! Tổng tài, dưới tình huống này, bình thường là ba mẹ của đối phương là bị ba mẹ của ngài giết chết, cho nên chuẩn bị tới tìm ngài báo thù, kết quả đã yêu ngài, sau đó cứ như vậy như vậy!”

“Ba tôi là một công dân tuân thủ luật pháp...” Tôi thực sự không nên hỏi tiểu thư ký loại vấn đề này, tôi hối hận rồi a.

Tiểu thư ký liền cách cách đánh máy, sau đó nói với tôi: “Đó chính là đối phương che giấu thân phận để tiếp cận ngài, muốn đạt được cái gì đó v.v..! Bất quá không liên quan, tổng tài, dựa theo phát triển của tiểu thuyết, hẳn sẽ yêu ngài!” Tiểu thư ký nghiêm trang nói: “Sau đó ngài biết chân tướng sẽ rất tức giận, bất quá hẳn vẫn đi theo ngài nhận sai. Sau đó các người liền...”

Nghe không nổi nữa.

Tôi trầm mặc cúp điện thoại.

23. Chương 23

Tôi vốn còn muốn tìm người mẫu tiên sinh số 2 thăm dò một chút, kết quả vừa mở cửa liền thấy người mẫu tiên sinh.

“Anh chụp xong rồi?” Ánh mắt của tôi yên lặng vòng qua người mẫu tiên sinh tìm kiếm người mẫu tiên sinh số 2, kết quả phát hiện hắn đang đứng dưới ánh đèn, vài người đang giúp hắn chỉnh sửa lại quần áo.

Hình như là hắn phát hiện tầm mắt của tôi, người mẫu tiên sinh số 2 hướng tôi tặng một nụ hôn gió.

Tôi nghĩ muốn đáp trả lại.

“Em có có nghe anh nói không?”

Tôi hoàn hồn, nhìn thấy thần sắc không quá sáng sủa của người mẫu tiên sinh.

“Anh nói cái gì?” Tôi nhỏ giọng hỏi.

Người mẫu tiên sinh nheo mắt lại, nhìn tôi chằm chằm, nhìn rất lâu, tôi cảm thấy được mặt của tôi đều cứng lại rồi, hắn mới thu hồi tầm mắt.

“Em và Anthony nói chuyện? Nói cái gì?” Người mẫu tiên sinh âm thanh thả lỏng, mang theo vị đạo mạo bất kinh tâm.

Tôi bình tĩnh lại lãnh khốc trả lời: “Hắn bắt tôi ăn.”

Người mẫu tiên sinh không nói gì thêm, cùng những người kia lên tiếng chào hỏi liền lôi kéo tôi đi.

Trong lòng tôi lại có dự cảm xấu.

Người mẫu tiên sinh không có lập tức mang tôi quay về khách sạn, rất kỳ quái chính là, hắn trước tiên mang tôi đi nhà sách.

“Đi tìm mấy quyển sách em thích.” Người mẫu tiên sinh bề ngoài tựa hồ đã khôi phục lại bộ dáng ôn hòa vô hại.

Vào lúc này mà đưa ra nghi vấn cũng không quá thỏa đáng, tôi liền thành thành thật thật cầm một quyển kiệt tác thể giới cùng một quyển quản lý đầu tư. Nhìn người mẫu tiên sinh trả tiền, đột nhiên lại có một loại cảm giác hắn mới là kim chủ.

Sau đó, người mẫu tiên sinh mang tôi đi siêu thị!

Là siêu thị!

Có rất nhiều rất nhiều đồ ăn vặt ở siêu thị!

Tâm tình của tôi rất phức tạp, tôi rất thích đồ ăn vặt, thế nhưng người mẫu tiên sinh rất không thích đồ ăn vặt, hắn bình thường liền hạn chế đồ ăn vặt của tôi, hiện tại cư nhiên chủ động mang tôi đến đây, còn nói với tôi: “Mua nhiều một chút.”

Tôi quyết định, mua xong đồ ăn vặt lát nữa lại suy nghĩ về cử chỉ khác thường của người mẫu tiên sinh.

Cuối cùng, tôi mang theo một túi to đồ ăn vặt trở về.

Người mẫu tiên sinh lại mang tôi đi ăn một bữa cơm tối đặc biệt phong phú, tôi hiện tại rất có cảm giác nguy hiểm, cảm thấy như tôi đang được vỗ béo a.

Sau cơm tối, trở lại khách sạn, người mẫu tiên sinh tắm xong, sau đó bắt tôi đi tắm.

Tôi có chút sợ sệt, dự cảm trở thành sự thật, liền từ chối nói: “Không chảy mồ hôi, không tắm.”

“Đồ ăn vặt còn muốn sao?” Người mẫu tiên sinh nở nụ cười, âm u, đáng sợ.

Tôi không thể làm gì khác hơn là cầm quần lót cùng áo tắm đi vào.

Tôi ở trong phòng tắm đi hai vòng, người mẫu tiên sinh ngày hôm nay quá kỳ quái, làm tôi cảm giác được một loại đè nén lửa giận.

Tại sao lại sinh khí?

Tôi hoàn toàn không làm rõ được, tôi chỉ biết là, thời điểm người mẫu tiên sinh sinh khí sẽ biến thành người mẫu tiên sinh tàn khốc, sau đó cái miệng của tôi sẽ rất đau. Nghĩ tới nghĩ lui, tôi lựa chọn ngâm mình trong bồn tắm, nghĩ thầm ngâm mình cần thời gian thật lâu, thời điểm đó người mẫu tiên sinh bớt giận, tôi liền an toàn.

Nghĩ rất tốt, bất quá tôi quên khóa cửa, cho nên thời điểm nhìn thấy người mẫu tiên sinh tôi sợ đến suýt chút nữa tuột xuống bị nước làm cho sặc chết.

“Tôi... Muốn tắm...”

Hắn thật là đáng sợ, tôi nghe được thanh âm của mình đều sắp run lên.

Người mẫu tiên sinh nhíu mày, ung dung thong thả cởi áo tắm của mình, vừa nói: “Xem ra em muốn ở chỗ này làm một lần?”

Không có muốn hay không, không có nghĩ chút nào a.

Tôi lập tức muốn đứng lên.

Người mẫu tiên sinh bắt được tôi, âm thanh hết sức ôn nhu: “Anh ngày hôm nay rất không cao hứng, còn muốn làm cho anh không cao hứng một chút nữa sao?”

Lắc đầu lắc đầu, nhanh chóng lắc đầu.

Một hồi phát tình đáng sợ bắt đầu.

Hoàn toàn không nghĩ nhắc lại tư vị làm ở trong phòng tắm, so với rạp chiếu phim đẳng cấp cao hơn khủng bố hơn.

“Ngày mai em cũng không cần theo anh ra ngoài, cũng đừng đi chỗ khác, liền ở trong phòng đợi đi.” Người mẫu tiên sinh hôn nhẹ trán của tôi.

Tôi cuối cùng rõ ràng tại sao người mẫu tiên sinh mua nhiều đồ vật cho tôi như vậy.

Tôi cảm thấy được mấy ngày kế tiếp tôi đều không thể đi ra ngoài, cảm giác là lạ, như bị kim ốc tàng kiều.

24. Chương 24

Kết quả hành trình ở Paris của tôi liền chôn vùi trong khách sạn.

Sau khi về nước, tôi liền lập tức bắt đầu làm việc, khi tôi nhận được số liệu thống kê kinh doanh một hai tháng trước, tôi mới biết tại sao Hoàng Lỗi vào đêm giao thừa đã nói rằng thật giống có người nhằm vào công ty.

Tờ danh sách số liệu một hai tháng trước không khỏi quá ít điểm, tỉ mỉ điều tra một chút, nguyên bản có một ít khách hàng cố định cùng công ty chúng tôi hợp tác, cũng không hiểu tại sao lại đi tìm công ty khác mà hợp tác.

Tôi cầm sổ liệu thống kê đi tìm Hoàng Lỗi.

“Tôi mấy ngày trước đã tìm người tìm hiểu qua, đều nói là cấp trên tạo áp lực.” Hoàng Lỗi một mặt nghiêm túc, dụi tắt thuốc lá trong tay.

Tôi cau mày: “Gần đây trong công ty không có chuyện gì.”

“Đúng vậy, tôi cũng cảm thấy việc này không đúng. Chúng ta lại không đắc tội với người nào, làm mọi việc đều là hợp pháp, lại nói hai năm đầu đều không việc gì, thế nào lúc này đột nhiên lại xảy ra như thế?” Hoàng Lỗi nghĩ mãi mà không ra.

Lòng tôi hơi động, không hiểu tại sao lại nghĩ đến người mẫu tiên sinh, mà suy nghĩ kỹ một chút, người mẫu tiên sinh cũng theo tôi rất lâu, không lý nào trong thời gian ngắn lại gây ra chuyện như vậy.

Vừa nghĩ như thế, hơi hơi an tâm một chút.

“Người bên cạnh cậu thật sự không có chuyện gì?” Hoàng Lỗi cũng liên tưởng đến người mẫu tiên sinh.

Tôi đành hoàng trịnh trọng: “Lý Thiệu... Niên cũng theo tôi hơn hai năm, không có chuyện gì. Hơn nữa tôi cũng chưa bao giờ đem công việc mang về nhà, hẳn không biết chút nào.”

“Tiểu tử cậu, cứ nhiên nhớ kỹ tên của hắn? Nhớ khi chúng ta mới vừa biết bò liên chơi với nhau, mãi đến tận tốt nghiệp đại học cậu mới nhớ kỹ tên của tôi!” Hoàng Lỗi một mặt kinh ngạc.

... Quen biết quá lâu, tôi cũng quên tôi nhớ tên của hắn.

Hoàng Lỗi cào cào tóc: “Tôi xem cậu đúng là gặp khó khăn rồi, bất quá, bên người không có chuyện gì là được, việc này vẫn là xem xét lại một chút đi, cũng có thể chỉ là trùng hợp.”

Nói là nói như vậy, bất quá chúng từng người bọn tôi trong lòng đều rõ ràng, trùng hợp tính khả thi thực sự quá thấp.

Tôi cau mày trở lại văn phòng, gặp phải tiểu thư ký đang trong trạng thái hưng phấn.

“Tổng tài tổng tài chào buổi sáng! Tổng tài, chuyện kia đến cùng là đã xảy ra cái gì a, ngài tại sao lại ngắt điện thoại của tôi cơ chứ? Tôi vốn là nghĩ muốn điện thoại lại cho ngài, thế nhưng ngài lại ở nước ngoài, tiền gọi điện thoại quá mắc, ngài không sao chứ?”

Tôi cảm thấy được vị tiểu thư ký này đã hoàn toàn không còn sợ ta.

“Không có chuyện gì.” Tôi lạnh lùng nói.

Tiểu thư ký thần thần bí bí tiến đến bên cạnh tôi: “Tổng tài, gần đây công ty có phải là xảy ra chuyện gì? Tôi tuyệt đối tuyệt đối không có nghe trộm thương mại cơ mật của công ty, chỉ là tiểu thuyết đều giống nhau đều là như thế này mà phát triển thành.”

Tiểu thuyết thật thần kỳ.

Tôi đối với cái nhìn về hình tượng của tiểu thuyết mạng tiến thêm một bước.

“Tình huống như thế, khả năng có hai loại nguyên nhân, một là Lý Thiệu Niên tiếp cận ngài chính là vì phá hủy công ty, loại thứ hai chính là Lý Thiệu Niên cùng ngài một chỗ bị người nhà của hắn biết, sau đó người nhà hắn muốn cảnh cáo ngài. Tiết lộ một chút đi, ngài cảm thấy loại nào được?” Tiểu thư ký hai mắt tỏa sáng, thật giống bác sĩ.

Tôi nghĩ nghĩ, đề cao mức độ có thể tin của một cô nàng, mặt không hề cảm xúc nói với tiểu thư ký: “Hắn chưa từng nói với tôi về chuyện trong nhà.”

Tiểu thư ký suy tư một lúc, nghĩ kể cho tôi: “Không phải có thể tìm thám tử tư điều tra sao?”

Tôi sâu sắc cảm thấy được hành động này tuyệt đối, chắc chắn cùng với khẳng định sẽ triệu hồi người mẫu tiên sinh đáng sợ.

Bất quá tôi vẫn là quyết định thử một lần.

Là một kim chủ, tôi thế nào lại có thể sợ tình nhân do mình bao dưỡng đây?

Lão Thụ: Liệu có ngược không chời ~~ hy vọng ngược nhẹ T^T

25. Chương 25

Tôi tan tằm về đến nhà, người mẫu tiên sinh vẫn chưa về.

Bình thường lúc tôi trở lại, người mẫu tiên sinh đã có mặt tại nhà, hơn nữa còn chuẩn bị kỹ càng cơm nước nóng hổi. Ngày hôm nay hắn không có nhà, ngược lại trong phòng càng có vẻ trống rỗng.

Tôi gọi điện thoại cho người mẫu tiên sinh, kết quả không cách nào kết nối được.

Tôi thật không cao hứng, người mẫu tiên sinh gần đây cũng bắt đầu lười biếng làm việc, hắn trước đây đối với tôi cũng không có vô tâm như thế.

Bất quá người mẫu tiên sinh không có ở đây, chỗ tốt chính là tôi có thể tự do ăn mì, còn có thể thêm một cái trứng chần cộng với Lạp Xưởng, như một món ăn xa hoa. Bất quá người mẫu tiên sinh vẫn đối với mì lại tồn tại sự phiền diện, hắn cho rằng mì không đủ dinh dưỡng, không đủ khỏe mạnh.

Thời điểm vừa ăn xong mì, cửa truyền đến tiếng chuông cửa, tôi nhìn qua mắt mèo, hình như là một người đưa thư.

Tôi chưa bao giờ gửi thư hay đồ vật gì đó tới nơi này, bất quá tôi tưởng có thể là của người mẫu tiên sinh, liền mở cửa ký nhận.

Người nhận: Trần Dục An.

Tôi?

Tôi nhìn đồ vật thật mỏng trong tay một lúc, mơ hồ cảm thấy được bên trong có thể là bức ảnh hay cái gì đó.

Tôi đem bưu kiện đặt trong thư phòng, mở ra vừa nhìn, bên trong quả nhiên là vài bức ảnh.

Mấy tấm ảnh này so với mấy tấm ảnh lần trước rõ nét hơn, rõ ràng đều là hình tôi và người mẫu tiên sinh ở nước ngoài, hình năm nay tại Pháp cũng có, hai năm trước tại những nơi nghỉ phép khác cũng có. Mặt trên rõ ràng lộ ra mặt của tôi và người mẫu tiên sinh.

Tôi giữ giữ bưu kiện, bên trong liền rơi ra một tờ giấy, tư liệu về tôi, liền tư liệu về ba tôi cũng có.

Sau khi xem hết, tôi không biết rõ đối phương rốt cuộc là có ý gì.

Bất quá thoát nhìn đối phương là nhằm vào tôi mà tới.

Lần trước tựa hồ là nhằm vào người mẫu tiên sinh, như vậy xem ra, cả hai việc này đại khái là những người đó làm việc không thống nhất.

Tôi nghĩ rất lâu, vẫn là đem bưu kiện khóa lại trong ngăn kéo, cũng chưa cùng người mẫu tiên sinh nói nửa chữ.

“Em thoát nhìn thật không quá thoải mái?” Người mẫu tiên sinh ôm tôi giúp tôi cắt móng tay, vừa hỏi.

Tôi nhanh chóng thu hồi tạp niệm trong lòng, mặt không thay đổi trả lời: “Công việc, mệt.”

Người mẫu tiên sinh nở nụ cười: “Ở trước mặt anh, em thời điểm trong lòng có chuyện mới nói như thế.”

Tôi bị sự nhạy cảm của hắn làm cho sợ hết hồn, lập tức làm bộ như không có chuyện gì xảy ra nói sang chuyện khác: “Anh buổi tối đi nơi nào, tôi gọi điện thoại anh cũng không tiếp.”

Người mẫu tiên sinh tự nhiên trả lời: “Buổi tối làm việc quá muộn, xin lỗi. ”

Tôi không biết rốt cuộc là trong lòng tôi không đúng, hay là người mẫu tiên sinh không đúng, ngược lại tôi cảm thấy người mẫu tiên sinh có chút không đúng.

“Anh gần đây làm việc có tốt không?” Tôi hỏi.

Người mẫu tiên sinh chăm chú cắt móng tay, thuận miệng trả lời: “Tốt vô cùng.”

Tôi nghĩ, ít nhất người gửi bưu kiện cho tôi không có đối với người mẫu tiên sinh ra tay.

“Tháng sau đừng tiếp nhận công việc.” Tôi xem ti vi nói.

Người mẫu tiên sinh liếc mắt nhìn tôi một cái: “Tại sao?”

Hắn trước đây chưa hề hỏi tại sao, đều là nghe tôi an bài.

Tôi thuận miệng trả lời: “Một nhà Hoàng Lỗi gọi chúng ta cùng ra ngoài du lịch.”

Kỳ thực không có, Hoàng Lỗi chỉ là thuận miệng nói một chút, phỏng chừng hắn cũng đã quên mất.

Trong lòng tôi như thế nào nghĩ tới?

Tôi cũng không rõ.

Tôi chẳng qua là cảm thấy nếu như Hoàng Lỗi vẫn luôn chờ ở công ty, sớm muộn gì hắn cũng phát hiện không đúng. Hơn nữa bất luận chuyện này có phải hay không liên quan tới người mẫu tiên sinh, tôi đều phải cùng hắn tách ra một quãng thời gian, có thể là tạm thời, cũng có thể là vĩnh viễn.

Việc quan hệ tới công ty, tuyệt đối không thể tùy hứng.

Nhìn hai má xinh đẹp của người mẫu tiên sinh, trong lòng tôi buồn buồn.

Tôi không biết hắn đến cùng là có chuyện gì mà không chịu cho tôi biết, cũng không tiện trực tiếp hỏi hắn những chuyện này cùng hắn có quan hệ hay không.

Vào lúc này tôi cảm thấy, tôi cách hắn, thật sự rất xa.

26. Chương 26

Trong một tháng này, người gửi chuyển phát nhanh cho tôi không có động tĩnh gì, công ty hoạt động cũng rất bình thường, ít nhiều gì cũng có vài khách hàng cùng công ty chúng tôi hợp tác một lần nữa.

Chỉ là hỏi tại sao cuối năm ngoái lại đột nhiên chuyển sang hợp tác cùng những công ty khác, nhóm khách hàng đều có vẻ lúng túng, không hẹn mà cùng cho một cái đáp án không rõ ràng.

Tối thiểu, thoát nhìn xem như là gió êm sóng lặng.

“Hai ngày nữa ra ngoài chơi một chút đi.” Sau cuộc họp, tôi giữ lại Hoàng Lỗi, thương lượng với hắn chuyện đi ra ngoài du lịch.

Hoàng Lỗi có vẻ rất kinh ngạc: “Tên cuồng công việc cứ nhiên chủ động đưa ra đề nghị đi chơi? Quy tắc tổng tài của cậu đều quá hạn a?”

“Không có.” Tôi nói một câu khô khan.

Hoàng Lỗi dùng tầm mắt quét từ trên xuống dưới, lập tức mập mờ cười rộ lên: “Không phải là bởi vì tiểu tình nhân cậu bao dưỡng?”

Tôi không lên tiếng.

“Cậu xong rồi...Cậu, nói thật, lần trước tôi thấy cậu đem người mang tới phòng làm việc liên biết cậu có gian tình rồi, bắt quá không nghĩ tới cậu còn thật ngã xuống triệt để như vậy.” Hoàng Lỗi híp mắt cười nói: “Hoàn hảo là ba của cậu đã mất, nếu không với cái tính khí kia của ông ấy, nhất định đánh gãy chân của cậu a.”

Tôi không muốn nói, một tháng đầu khi tôi bao dưỡng người mẫu tiên sinh mỗi ngày đều mơ tới ba tôi, ngoại trừ đuổi theo đánh tôi chính là đuổi theo tôi mà khóc, thực sự rất đáng sợ.” Có đi hay không?” Tôi lạnh lùng hỏi.

Hoàng Lỗi thanh thoi thanh thoi nhìn tôi nửa ngày, mới dứt khoát đáp ứng.

“Đi, đương nhiên đi, tôi mang con gái bảo bối cùng con trai đi. Cậu cũng đừng quá sốt sắng, ngược lại hiện tại trong nhà của cậu chỉ có một mình cậu định đoạt, không phải là cùng tiểu người mẫu tại một chỗ, chỉ cần cậu đừng giết người phóng hỏa làm trái pháp luật, anh em cũng không nói cái gì.” Hoàng Lỗi chế nhạo tôi.

Tôi thực sự rất khó mở miệng nói tôi đến bây giờ còn không rõ lai lịch thân phận của người mẫu tiên sinh, còn có, hẳn rất có thể có mục đích khác.

Tôi trầm mặc trở lại văn phòng, mở ra xem tin nhắn do thám tử tư gửi tới cho tôi:

Nhân vật mục tiêu không lớn lên ở Trung Quốc, năm 2004 tại Pháp ngẫu nhiên quen biết nhà thiết kế Farrell, sau đó tiến vào giới người mẫu, mãi đến tận ba năm trước mới về nước phát triển, sau đó cơ hồ cố định mà phát triển ở trong nước.

Tôi xưa nay cũng không biết người mẫu tiên sinh cư nhiên là người ngoại quốc, hẳn nói là tiếng Trung chánh tông, cũng viết, hơn nữa đối với văn hóa Trung Quốc cũng rất quen thuộc, hơn nữa thoát nhìn bề ngoài ngoại trừ cao hơn một chút, ngũ quan của hẳn hoàn toàn không nhìn ra nơi nào không giống người Trung quốc.

Lòng tôi rất phức tạp, gọi tiểu thư ký ngoài cửa tiến vào, cũng cho cô xem tin nhắn, tiểu thư ký sắc mặt liền trắng bệch.

“Tổng tổng tổng tổng... Tổng tài, ngài có phải là rất thích hẳn a?” Tiểu thư ký run rẩy chỉ chỉ điện thoại di động của tôi.

Tôi cau mày: “Cô không thích?”

Rõ ràng mấy tháng trước cô ta còn khóc sụt sùi nói nhớ người mẫu tiên sinh.

Tiểu thư ký liều mạng gật đầu: “Tôi đương nhiên thích hẳn, tôi siêu cấp siêu cấp thích hẳn, thế nhưng tôi thích là thích cái kia... Cũng không giống nhau, tôi là loại yêu thích đối với thần tượng, tôi hỏi chuyện... Ngài đối với hẳn rất cuộc là có cảm giác gì a?”

Người mẫu tiên sinh lớn lên rất đẹp trai, làm cơm cũng rất ngon.

“Tôi cũng thích hẳn.” Tôi mặt không cảm xúc nghiêm trang trả lời.

Tiểu thư ký miệng giật giật: “Tổng tài ngài thật giống như không hiểu tôi đang nói cái gì... Ý của tôi là, tính toán một chút... Ngài khi đó tại sao bao dưỡng hẳn a? là cái loại nhất kiến chung tình sao?”

Tôi thành thực trả lời: “Bởi vì kỹ thuật xoa bóp của hẳn rất tốt, hơn nữa bao dưỡng hẳn tương đối có lời.”

“Kỹ thuật xoa bóp?” Tiểu thư ký vỗ bàn: “Ngài liên vì vậy mà bao dưỡng hẳn? Đây cùng tiểu thuyết hoàn toàn khác nhau a, ngài thật không phải là nhất kiến chung tình?”

Tôi cẩn thận suy nghĩ một chút: “Xác thực vừa bắt đầu liền cảm thấy hẳn lớn lên thật đẹp trai.”

Tiểu thư ký bày ra khuôn mặt khóc tang: “Nếu như tôi cho ngài tìm một tên thật soái thật đẹp trai, đặc biệt xoa bóp còn miễn phí bắt ngài đổi Lý Thiệu Niên, nguyện ý không?”

“Hắn biết làm cơm sao?” Tôi hỏi.

“Biết, hơn nữa nấu ăn như bếp trưởng.” Tiểu thư ký hữu khí vô lực nói.

Tôi cảm thấy rất có lỗi.

“ ... ”

Thế nhưng cuồng hống tôi thật giống như xảy ra vấn đề, không nói ra được chữ nguyện ý.

Tiểu thư ký đột nhiên nở nụ cười: “Tổng tài ngài có phải vẫn là muốn Lý Thiệu Niên?”

Tôi nghĩ tới nghĩ lui, ngẫm lại người mẫu tiên sinh ôm rất ấm, còn có hân sau khi nấu một bàn các món ăn, liền sẽ theo tôi mà xem phim, thời điểm híp mắt nhũ mào lại rất soái, tự động quên hân hơi có chút quá phạm không chế ham muốn cùng khủng bố nhân cách,* chậm rì rì gật gật đầu.

(*) câu này ta không hiểu lắm ak T^T

Nguyên văn QT: tự động quên hân hơi có chút quá phạm không chế dục cùng người khủng bố cách

Tiểu thư ký cao hứng nhiều hơn: “Vậy là được rồi, tổng tài người yên tâm, bất luận Lý Thiệu Niên là từ đâu tới và tại sao lại đến, hai người nhất định sẽ HE, quá trình không trọng yếu, ngài cứ tùy tiện mà trải nghiệm trải nghiệm đi.”

Tôi:

27. Chương 27

Tôi không dấu vết liếc mắt nhìn kính chiếu hậu, vẫn cảm thấy chiếc xe màu đen phía sau kia cứ đi theo chúng tôi.

Ngày hôm nay ra ngoài, một nhà Hoàng Lỗi một chiếc xe, tôi và người mẫu tiên sinh một chiếc xe, tôi lái xe.

Mục đích của chúng tôi hôm nay chính là làng du lịch mà Hoàng Lỗi vẫn thường đi, chúng tôi chuẩn bị đi tới đó tắm suối nước nóng.

Chúng tôi dừng lại nghỉ ngơi một giờ trong một trạm trên đường cao tốc, nguyên nhân là do con gái của Hoàng Lỗi bị say xe, trong lúc đó tôi vô tình phát hiện phía sau có một chiếc xe ô tô màu đen cũng theo sát mà ngừng lại, hơn nữa cũng không có người đi ra.

Tôi thỉnh thoảng quan sát, phát hiện nó vẫn là không gần không xa mà theo chúng tôi.

Hoàng Lỗi trên xe còn có trẻ con, trẻ con thì lại vô cùng hào hứng muốn ra ngoài chơi, tôi sợ hù đến bọn họ, vẫn không có nói cùng Hoàng Lỗi, chỉ nói tôi không biết đường, để cho hân lái xe đi phía trước.

Tôi không chắc có muốn hay không cùng người mẫu tiên sinh nói chuyện này, người mẫu tiên sinh quay đầu về phía sau nhìn mấy lần, tôi không biết được hân đến cùng có phát hiện hay không, nói chung hân bề ngoài không có cái gì khác biệt.

Chiếc xe kia một đường theo tới làng du lịch, vẫn không thấy có người ra khỏi xe.

“Dục An!” Hoàng Lỗi tinh thần rất tốt, trung khí mười phần kêu một tiếng: “Chúng ta trước tiên đi ăn cơm, buổi chiều leo núi ngắm phong cảnh, buổi tối lại đi tắm suối nước nóng?”

Tôi gật đầu biểu thị tán thành.

Thời điểm ăn cơm tôi còn đang suy nghĩ chuyện về chiếc xe kia, có chút mất tập trung.

Người mẫu tiên sinh đột nhiên lấy tay đặt ở trên đùi của tôi, tôi hoảng hốt tỉnh lại, phát hiện một nhà Hoàng Lỗi ăn vô cùng hòa thuận vui vẻ, các món ăn trong bát trước mặt của tôi, tôi một chút cũng đều không động.

“Có phải là lái xe quá lâu nên không thoải mái?” Người mẫu tiên sinh hơi nhú mày hỏi.

Trước khi xuất phát, người mẫu tiên sinh là muốn đảm nhiệm làm tài xế, bất quá tôi cảm thấy tôi là một kim chủ, tôi nhất định phải bảo trì phong độ của kim chủ, cho nên không đồng ý.

“Hoàn hảo.” Tôi tính qua loa trả lời một chút.

Người mẫu tiên sinh liên tục nhìn chăm chăm vào tôi.

Cơm nước xong, chúng tôi phải đi leo núi.

Hoàng Lỗi là người mập mạp, hơn nữa còn là một tên béo rất không am hiểu vận động, so sánh với hắn, vợ của hắn ôm con trai đi so với hắn còn muốn thoải mái hơn nhiều.

Con gái bảo bối của hắn hoàn toàn trầm mê dưới mị lực của người mẫu tiên sinh, vẫn luôn lôi kéo tay của người mẫu tiên sinh.

“Chú a, chú thật là đẹp trai.”

Tôi phát hiện cô bé chỉ có biết nói câu này.

“Chú kia cũng thật là đẹp trai.” Bé gái chỉ chỉ tôi.

Người mẫu tiên sinh liếc mắt nhìn tôi một cái, cười nói với cô bé: “Con đừng nhìn chú đó nữa, nhìn nữa sẽ biến thành quái thú a.”

Bé gái a một tiếng, rất ngây thơ lấy tay che lại đôi mắt, sau đó nài thanh nãi khí hỏi: “Vậy chú thể nào còn nhìn?”

Người mẫu tiên sinh một mặt bình tĩnh: “Chú không sợ quái thú, cho nên chỉ có chú mới có thể nhìn.”

Cứ như vậy làm cho cô bé vẫn luôn không dám cùng tôi đối diện, chỉ lén lén lút lút giống như chuột nhỏ mà thật nhanh liếc mắt nhìn tôi một cái.

Tôi bị bọn họ làm cho tâm tình cũng thả lỏng hơn rất nhiều

Lão Thụ: Bé con vợ của chú chỉ chú được nhìn không ai được ngó =))))))

28. Chương 28

Đợi đến khi tắm suối nước nóng xong tôi đã mệt đến không chịu được, trở lại khách sạn tôi liền đi tới nằm lên giường.

Người mẫu tiên sinh cũng theo tới mà nằm xuống bên cạnh tôi.

Tôi nhắm mắt lại theo thói quen rút lại trong ***g ngực của người mẫu tiên sinh, cọ cọ hai lần, chuẩn bị ngủ.

Người mẫu tiên sinh cầm đặt trên đầu của tôi.

“Em ngày hôm nay lại trốn tránh anh.” Người mẫu tiên sinh nhàn nhạt nói, một tay đặt bên hông của tôi.

Tôi tê cả da đầu: “Không có.”

Bao dưỡng một tình nhân nhạy cảm đến đáng sợ thực sự quá bất an.

Trên thực tế, tôi chính là đang thử rời xa người mẫu tiên sinh, tuy rằng tôi phát hiện, tầm mắt của tôi vẫn không tự chủ mà dõi theo hắn.

Tôi không nhìn thấy biểu tình của người mẫu tiên sinh, mà tôi đoán biểu tình trên mặt hắn khẳng định có điểm lạnh, ánh mắt chính là loại sâu kín kia, âm thầm.

“Ngày mai chúng ta làm gì?” Người mẫu tiên sinh hỏi, khẩu khí khôi phục lại bộ dáng bình thường.

Tôi không xác định trong lòng hẳn đến cùng là đang suy nghĩ cái gì, bất quá tôi vẫn là nói dang hoàng: “Tôi cũng không biết, Hoàng Lỗi không nói cho tôi, có khả năng hẳn đã an bài hết rồi.”

Người mẫu tiên sinh ôm chặt một chút.

“Em gần đây quá bận rộn, buổi tối ngày mai đến thưởng cho anh.”

Tôi thông thả, tôi chỉ là cố ý khôi phục lại thời gian làm việc và nghĩ ngợi lúc trước khi chưa bao dưỡng người mẫu tiên sinh, cho nên thời gian làm việc càng dài hơn mà thôi.

Tôi rất buồn ngủ, mí mắt rất nặng, bất quá nghe được người mẫu tiên sinh nói: “Ngày mai sẽ tốt.” Thời điểm, tôi theo bản năng cảm thấy được lời này có hàm nghĩa đặc biệt gì đó.

“Cái gì ngày mai sẽ tốt?” Tôi buồn ngủ mà hỏi hẳn.

Người mẫu tiên sinh nở nụ cười trầm thấp, cuống họng hơi rung động.

“Ngày mai sẽ làm em.”

Tôi còn muốn hỏi lại, kết quả lại thiếp đi, cũng không biết có hay không đem nghi vấn trong lòng nói ra.

Sáng sớm ngày thứ hai, tôi là bị âm thanh tin nhắn làm cho thức giấc.

Tôi sờ sờ bên cạnh, trống không, người mẫu tiên sinh chẳng biết tung tích. Tôi ngáp một cái, cầm điện thoại di động lên mở ra tin nhắn.

Không biết tên: Mục tiêu là người Mỹ, có thể lực rất lớn đang ngăn trở tôi tiếp tục điều tra được.

Tôi sửng sốt một chút, nhấn lại một cái tin nhắn: Không cần tra xét nữa, tuần này đều chuyển giao hết cho anh.

Để điện thoại di động xuống, tôi cả người đều tỉnh táo lại.

Người mẫu tiên sinh hẳn... Thật sự không chỉ là một người mẫu.

Đầu tôi bây giờ rối như tơ vò, không thể nói được đây là cảm giác gì, tôi cũng không muốn phỏng đoán lung tung, cuối cùng tôi cho người mẫu tiên sinh một cơ hội giải thích.

Tôi mặc quần áo vào, chuẩn bị đi tìm người mẫu tiên sinh.

Một nhà Hoàng Lỗi còn đang ngủ, người mẫu tiên sinh không thể ở đó.

Nhà ăn chỉ có lác đăc mấy người, cũng không có người mẫu tiên sinh.

Tôi vừa kỳ quái tự hỏi người mẫu tiên sinh đi nơi nào vừa đi ra khỏi nhà trọ, nhìn thấy một chiếc xe màu đen cửa xe đột nhiên mở ra, có mấy người đàn ông mặc trang phục màu đen đi ra.

Nhìn kỹ một chút, chính là cái xe theo dõi chúng tôi rất lâu kia.

Một người đàn ông thể trạng đặc biệt khỏe mạnh trong đó tiến lên phía trước, một bộ giọng điệu không cho cự tuyệt hỏi tôi: “Lão gia tử nhà tôi muốn gặp tiên sinh, có thể không?”

Thật giống như tôi nói không thể hẳn ta liền sẽ xông lên bắt tôi mang đi.(chém câu này ak T^T)

Là một tổng tài thích xem điện ảnh, tôi vẫn duy trì vẻ mặt không hề cảm xúc, lạnh lùng nói: “Dẫn đường.”

Tên to con kia sửng sốt một chút mới mở cửa xe để tôi ngồi vào.

Lão Thụ: Gặp rồi cuối cùng cũng ra mắt cha chồng ak

~

29. Chương 29

Sau khi lên xe, tên to con ngồi ở bên cạnh tôi, bởi vì hấn thực sự quá... lớn, dẫn đến sau khi tôi lên xe, sắp xếp chỗ ngồi thì chỉ ngồi được hai người chúng tôi, làm cho tên gầy yếu mặc đồ đen bị mạnh mẽ đuổi xuống.

Lúc này tôi mới ý thức tới, nguyên lai vẫn luôn có hai chiếc xe theo chúng tôi.

Xe khởi động, tên to con đột nhiên hai mắt sáng lấp lánh nói với tôi: “Tổng tài tiên sinh! Người người người chính là đại tẩu của chúng tôi à!”

Hấn quá lớn giọng, nói nội dung quá đáng sợ, tôi trong nháy mắt không có gì để nói.

Đại tẩu là cái cái gì...

Tên to con hấp háy mắt: “Tổng tài tiên sinh người không nên hốt hoảng, tôi là đại ca! Nha không, không phải nói phương diện kia, tôi là nói tôi là đại ca của cái đám này!”

Tôi trầm mặc nhìn một tên trắng hán bày ra chân thành cùng vẻ mặt vô tội.

“Kỳ thực tôi là fan của đại ca, đại ca thật sự là quá suất rồi!” Tên to con đột nhiên hỏi: “Đại tẩu, các người thời điểm lên giường đến cùng ai ở phía trên?”

Tôi không biết tại sao tất cả mọi người rất thích hỏi cái vấn đề này.

Tôi nghiêm mặt, đối diện đôi mắt sắp phát sáng của tên to con.

“Hấn đã từng ở dưới.” Tôi lạnh lùng nói.

Tên to con biểu tình biến đổi: “Trời ạ, đại ca cư nhiên lại ở phía dưới! Đại tẩu tôi quá bội phục người, người thế nào lại có thể đem đại ca đè ở phía dưới? Có phải là có kỹ năng chiến đấu đặc biệt?”

Thật ngại quá, tôi không có bất kỳ kỹ năng chiến đấu nào cả.

Ghế phía trước, bên cạnh tài xế, một người đàn ông thoạt nhìn có chỉ số IQ tương đối cao mang mắt kính gọng vàng xoay đầu lại: “Tiểu Ngũ.”

Một loại khí thế không giận mà uy làm cho tên to con sợ run, giống như nàng dâu nhỏ tội nghiệp mà núp ở bên cửa xe, không dám mở miệng nói chuyện nữa.

Người đàn ông đó đối với tôi nở nụ cười, giống như hồ ly, gây cho tôi một loại cảm giác giảo hoạt.

“Trần tiên sinh chào ngài, tôi tên Lý Tam.”

Tôi hỏi: “Các người muốn mang tôi đi nơi nào?”

Lý Tam mỉm cười: “Lão gia tử dặn dò chúng tôi mang ngài tới, đây là dặn dò nhất thời, cho nên tiểu thiếu gia không biết, bất quá giống như Tiểu Ngũ nói, chúng tôi đều là người của tiểu thiếu gia, nên chúng tôi sẽ không gây thương tổn đến ngài.”

Tôi suy nghĩ một chút, hỏi: “Lão gia tử là ai?”

Lý Tam trả lời: “Là ông ngoại của tiểu thiếu gia.”

“Mọi chuyện lúc trước đều là ông ấy làm?” Tôi lập tức nhớ tới chuyện lúc trước.

Lý Tam ánh mắt lóe lên mấy phần ý cười chân chính: “Bắt đầu từ scandal của tiểu thiếu gia đều là ông ấy làm, còn lão gia tử tại sao lại làm như thế, tôi không nói được, hôm nào ngài hỏi lại tiểu thiếu gia đi.”

Tôi không nói gì thêm.

Bọn họ đem tôi mang tới biệt thự giữa sườn núi, bọn họ không cho tôi nói chuyện, đem tôi mang tới một căn phòng ở lầu hai, sau đó liền rời đi.

Tôi đi tới bên cạnh cửa sổ, nhìn thấy bên trong đình viện dưới lầu có hai người đang chơi cờ.

Một lão nhân gia tôi không biết, người còn lại là người mẫu tiên sinh vừa quen thuộc vừa xa lạ, cho dù không nghe được thanh âm của bọn họ, mà chỉ từ khí thế ác liệt trên người của người mẫu tiên sinh liền biết bọn họ không phải đang tiến hành một cuộc đàm phán trong hòa bình.

“Người kia, là ông ngoại của tôi.”

Tôi quay đầu, nhìn thấy người mẫu tiên sinh số 2.

Người mẫu tiên sinh số 2 đối với tôi nở nụ cười, nghiêng nước nghiêng thành.

“Lý Thiệu Niên, là anh họ của tôi.” Hắn chỉ chỉ người mẫu tiên sinh.

Tôi không chế nội tâm kinh ngạc, liếc hắn một cái.

Người mẫu tiên sinh số 2 đi lên phía trước: “Lão gia tử muốn anh họ quay về nước Mỹ đi, bắt quả anh họ vẫn luôn không chịu, xem ra là bởi vì anh a.”

Tôi trầm mặc.

“Lão gia tử đã đáp ứng với tôi, nếu như tôi có thể bắt anh họ quay về Mỹ, ông ấy liền đem một phần tư cổ phần trong tay cho tôi.” Người mẫu tiên sinh số 2 nhún mày: “Đây là một món làm ăn lớn a.”

Tôi trầm mặc.

“Bắt quả, tôi cũng rất thích anh, chẳng bằng, anh theo tôi đi.” Người mẫu tiên sinh số 2 cư nhiên nắm cầm của tôi.

Quả thực là đang làm nhục tôn nghiêm của một tổng tài a.

Tôi hung hăng hất tay của hắn.

“Tôi không thích cậu.” Tôi nghiêm túc nói: “Vừa nhìn cậu liền biết là loại người không biết nấu cơm, không biết xoa bóp.”

Lão Thụ: Thật sự thì ta mong chờ một lý do cầu huyết hơn cơ =))))))

30. Chương 30

Người mẫu tiên sinh số 2 đột nhiên cất tiếng cười to: “Ha ha ha ha ha, anh thật thú vị.”

Tôi không nói, cậu mới thú vị.

Đại khái là cảm thấy được có chút tẻ nhạt, người mẫu tiên sinh số 2 rất mau dừng lại, một tay nắm thành quả đấm đặt ở bên miệng, làm bộ ho khan hai tiếng, khôi phục lại bộ dáng chững chạc: “Mọi người đều là vì làm ăn, anh cũng đã từng nghe qua họ Wilson phải không?”

Tôi xác thực có nghe qua, nổi danh nhất là gia tộc Wilson, nghe nói là một đại thế lực tại Mỹ, bắt quả tôi lúc làm ăn, bình thường cũng không vượt qua biên giới, cho nên đối với Wilson hiểu biết không sâu.

Người mẫu tiên sinh số 2 nhẹ nở nụ cười: “Ý của lão gia tử chính là hi vọng anh biết khó mà lui, cho anh một khoản tiền cũng không thành vấn đề. Nếu như anh không biết điều, lão gia tử sẽ hạ thủ.”

Tôi trầm tư một chút, cảm thấy được người mẫu tiên sinh số 2 còn có lão gia hỏa kia không có chút hiểu biết kinh doanh nào, theo lý mà nói, rõ ràng nếu tôi tiếp tục giữ lại người mẫu tiên sinh thì tương đối kiếm lời. Hơn nữa, vạn nhất tôi đáp ứng để người mẫu tiên sinh rời đi, tôi nhận được một số tiền, nhưng mà người mẫu tiên sinh nào có cho tôi một tấm chỉ phiếu để trống. Hơn nữa, nếu như người mẫu tiên sinh nhân cách phân liệt đáng sợ xuất hiện, tôi rõ ràng là không có kết quả tốt.

“Không thể.” Tôi kiên định trả lời.

Người mẫu tiên sinh số 2 nghiêng ngả nhìn tôi: “Anh đối với tình cảm của anh họ cứ nhiên cũng có thể sâu đậm như thế? Tôi còn tưởng rằng chỉ có anh họ tương tư đơn phương mà thôi.”

Tôi trầm mặc.

“Bất quá, kỳ thực tôi vốn là cũng không chuẩn bị bắt anh họ quay về.” Người mẫu tiên sinh số 2 chuyển đề tài, chậm rãi nói: “Anh họ quay về, thế lực của lão gia tử trăm phần trăm chính là của anh ấy, tôi chỉ có thể lấy được một phần tư tổng cổ phần của công ty. Vậy không bằng đừng để anh họ quay về, tôi sẽ kế thừa gia tộc, nếu như thành công, đương gia của gia tộc Wilson chính là tôi.”

Xem ra người mẫu tiên sinh số 2 vẫn có chút đầu óc.

Tôi hơi hơi sửa lại một chút hình tượng vô dụng của hấn trong lòng tôi.

“Cho nên?” Tôi lạnh lùng hỏi, trong lòng nghĩ người mẫu tiên sinh số 2 đại khái muốn hợp tác, đại loại như vậy.

Người mẫu tiên sinh số 2 nói: “Nước Mỹ bên kia rất nhanh liền có động tác nhỏ, lão gia tử ở đây đương nhiên sẽ không đủ sức, tôi sẽ tận lực ngăn cản lão gia tử, hi vọng anh cũng có thể lưu lại... Ân... để anh họ xoa bóp, nấu cơm. ”

Tôi quả là không tiện nói kỳ thực tôi hoàn toàn không cần lưu lại người mẫu tiên sinh, tôi cảm thấy cho dù cậu tìm đến một tên đại lực sĩ cũng không tha đi được người mẫu tiên sinh đáng sợ.

Bất quá bề ngoài tôi nhàn nhạt hỏi: “Có lợi gì không?”

Người mẫu tiên sinh số 2 sững sờ: “Thực sự là suýt chút nữa đánh giá thấp anh, anh muốn cái gì?”

Tôi suy nghĩ một chút: “Một phần tư cổ phần.”

Người mẫu tiên sinh số 2 mặt cứng đờ.

“Cậu cảm thấy, nếu như tôi nói tôi rất ghét hấn, biểu hấn đi càng xa càng tốt, hấn sẽ ra sao?” Tôi lần đầu tiên dùng khẩu khí uy hiếp để nói chuyện, cảm giác thật giống tình tiết trong phim Hollywood, cực giỏi.

Người mẫu tiên sinh số 2 không biết suy nghĩ cái gì, rất bất đắc dĩ đáp ứng.

Kỳ thực tôi phát hiện hình như người mẫu tiên sinh trong lòng mọi người cùng người mẫu tiên sinh mà tôi quen biết không giống nhau, dựa theo hiểu biết của tôi, nếu như tôi làm như vậy, người mẫu tiên sinh nhất định sẽ chuyển đổi nhân cách giết chết tôi, nếu không làm được còn có thể giống như khi ở Paris không cho tôi ra khỏi cửa.

Bất quá dễ dàng kiếm được một món hời, lòng tôi coi như chuyện rất tốt.

“Anh thật sự không suy nghĩ một chút à?” Người mẫu tiên sinh số 2 cười yêu mị: “Kỳ thực tôi cũng có thể học nấu cơm cùng xoa bóp.”

Tôi không chút do dự trả lời: “Không.”

“Tại sao?”

“Bởi vì cậu là một tên bại gia.”

31. Chương 31

“Đại tẩu tạm biệt! Đại tẩu người phải cố gắng đối tốt với đại ca a ~ ”

Tôi mặt không thay đổi trong tiếng căn dặn vang dội của tên to con mà xuống xe.

Tôi chậm rì rì trở về phòng, không ngạc nhiên chút nào khi nhìn thấy gương mặt u ám của người mẫu tiên sinh.

Khi tôi ý thức được, người mẫu tiên sinh đã rời đi trước tôi một bước, tôi liền biết chắc có việc, đều do người mẫu tiên sinh số 2 kéo dài thời gian, nhất định phải cùng tôi tranh luận xem hẳn có phải là một tên bại gia tử.

Người mẫu tiên sinh như gió mà đi lên phía trước, tỉ mỉ trên dưới phải trái nhìn tôi một vòng, mới mở miệng: “Ai đã mang em đi?”

“Một tên to con cùng một người đeo kính mang tôi đi.”

“Hoàn hảo.” người mẫu tiên sinh lập tức ôm tôi, cơ thể thật ấm áp, nhưng tay lại lạnh lạnh.

Tôi nghĩ hẳn bị dọa sợ rồi, do dự một chút, vươn tay ôm lấy hẳn.

“Bọn họ nói cái gì với em?” Người mẫu tiên sinh trầm giọng hỏi

Tôi thành thật nói: “Tôi thấy... A... Lần trước lúc tết người bạn mà anh mang tới, hẳn nói với tôi ông lão kia muốn anh quay về Mỹ đi.”

Người mẫu tiên sinh cả người đều rất căng thẳng, bộ dáng rất bất an.

“Những chuyện khác, anh hãy nói với tôi được không?” Tôi nhẹ nhàng hỏi.

Nói thật, tôi không hề thích cảm giác bị người gạt chút nào, thế nhưng đối với người mẫu tiên sinh, tôi liền không có cách nào phát hỏa.

Người mẫu tiên sinh hôn nhẹ lên mắt của tôi, kéo tôi đến bên giường ngồi xuống.

“Rất nhiều thứ quá phức tạp, anh không muốn nói cho em biết.” Người mẫu tiên sinh sắc mặt thả lỏng nhu hòa: “Chuyện này, anh sẽ xử lý.”

Quả nhiên còn không chịu nói cho tôi biết.

Tôi không cao hứng.

Người mẫu tiên sinh đặc biệt am hiểu về việc quan sát vẻ mặt của tôi, lập tức nói: “Em chỉ cần biết rằng, anh sẽ luôn bên cạnh em, làm một tiểu người mẫu được em bao dưỡng rất tốt không phải sao?”

“Thế nhưng anh cái gì cũng không nói với tôi, tôi cái gì cũng không biết.” Tôi trong lòng vẫn là không thoải mái, cảm thấy người mẫu tiên sinh đem tôi xem như là một tên vô dụng, xem ra hình tượng tổng tài mà tôi xây dựng trước mặt người mẫu tiên sinh thật sự là quá thất bại.

“Nếu như trước đó anh nói cho em biết, anh sẽ mang nguy hiểm đến cho công ty của em, em nhất định sẽ rất khó khăn. Coi như là hiện tại, em biết điều này, anh còn rất sợ em không còn muốn anh nữa.” Người mẫu tiên sinh thần sắc ảm đạm: “Ồ trong lòng em, công ty mới là trọng yếu nhất.”

Tôi vô lực phản bác.

Dù sao tôi từ nhỏ đến lớn tiếp nhận giáo dục đều là việc vây quanh công ty, so với công ty, chính tôi cũng không tính là cái gì, tôi cũng không biết, nếu như đem công ty cùng người mẫu tiên sinh so sánh với nhau, tôi sẽ chọn bên nào.

“Anh sẽ xử lý tốt tất cả mọi chuyện, sẽ không làm liên lụy đến công ty của em.” Người mẫu tiên sinh liền ôm chặt lấy tôi.

Tôi ưu buồn thở dài một hơi: người mẫu tiên sinh yếu ớt cũng có lực sát thương siêu cấp cao, tôi hoàn toàn không nói ra được lời đả thương người nào cả.

“Ông ấy từ lúc nào bắt anh quay về?” Tôi hỏi, đổi chủ đề.

“Một năm trước.” Người mẫu tiên sinh nói: “Lần kia anh nói đi Hương Cảng, có nhớ không?”

Tôi trí nhớ lúc làm việc vô cùng tốt.

“Nói là muốn đi một quãng thời gian, sau đó đột nhiên hủy bỏ lần đó?”

Người mẫu tiên sinh gật gật đầu: “Đúng, kỳ thực lần đó anh vốn là chuẩn bị trở về Mỹ, thế nhưng thời điểm anh lên máy bay, anh đột nhiên cảm thấy anh không thể đi.”

“Không thể đi?” Tôi khó hiểu hỏi hần.

“Đúng.” Người mẫu tiên sinh nở nụ cười: “Bởi vì em.”

Tôi nháy mắt một cái: “Anh yêu tôi?”

“Đúng.” Người mẫu tiên sinh đem đầu chôn ở trên bả vai của tôi, thanh âm thật thấp: “Rất yêu, rất yêu.”

Cả phòng an tĩnh một chút.

“Tôi cũng thích anh, mặc dù không có giống như loại yêu thích của anh... A...”

Người mẫu tiên sinh của tôi giống như lại bắt đầu phát tình.

32. Chương 32

Người mẫu tiên sinh quyết định không làm người mẫu nữa, hần nói nếu làm người mẫu quá dễ dàng bị ông ngoại ra tay gây rắc rối, cho nên hần quyết định làm một tổng tài, thuận tiện còn có thể cùng người mẫu tiên số 2 sinh hợp tác.

Từ khi người mẫu tiên sinh cười híp mắt nói cho tôi biết tin tức này, tôi cả người đều cảm thấy không được bình thường.

Trong ấn tượng của tôi, mẹ tôi nói sâu sắc nhất chính là: Đàn ông có tiền sẽ thay đổi.

Tôi nghĩ nghĩ thời điểm làm ăn chung quy phải ra vào nơi giải trí, hơn nữa người mẫu tiên sinh lớn lên soái như thế, còn hiền lành như thế, trong lòng dù có như thế nào cũng đều là bất an.

Hơn nữa tôi biết người mẫu tiên sinh là một tiểu người mẫu, nếu như hần biến thành tổng tài, thì không phải là nguyên bản của người mẫu tiên sinh.

Nhưng mà tôi không thể cứ như vậy nói với người mẫu tiên sinh, bất quá tôi cảm thấy người mẫu tiên sinh có năng lực quan sát mạnh như vậy, nhất định sẽ chủ động thay đổi chủ ý.

Thực tế thì.

Ngày thứ nhất: Người mẫu tiên sinh tràn đầy phấn khởi cùng tôi thảo luận chuyện thành lập công ty.

Ngày thứ hai: Người mẫu tiên sinh hưng cao thái liệt (hung phấn mãnh liệt) cùng tôi thảo luận tên cùng hàm nghĩa của công ty.

Ngày thứ ba: Người mẫu tiên sinh sức sống bắn ra bốn phía cùng tôi thảo luận hướng đi của công ty.

Tôi rất không cao hứng.

Đặc biệt đặc biệt đặc biệt không cao hứng.

Mẹ tôi nói đúng, thời điểm người mẫu tiên sinh sắp lên làm tổng tài liền trở nên không chút nào quan tâm đến tôi, vậy sau khi hần lên làm tổng tài khẳng định sẽ hoàn toàn lơ là tôi.

Ngày thứ tư tôi không cùng hần thảo luận bất kỳ vấn đề nào liên quan đến công ty, tôi dậy rất sớm, so với người mẫu tiên sinh thức đêm xem xét chuyện công ty còn sớm hơn, không ăn điểm tâm mà đi đến công ty.

Đã tới giờ tan việc, tôi không muốn về nhà.

“Tổng tài, ngài và Lý Thiệu Niên cãi nhau sao?” Tiểu thư ký từ ngoài cửa lộ ra một cái đầu hỏi.

Tôi trầm mặc.

“Tổng tài, nói với tôi một chút đi, tôi nghĩ kể cho ngài! Tin tưởng tôi, tôi đã xem qua tiểu thuyết khẳng định so với ngài ký văn kiện còn nhiều hơn.” Tiểu thư ký thật giống như một quân sư, rất cao hứng tự đề cử mình.

Tôi suy nghĩ một chút, dùng từ ngữ đơn giản nhất miêu tả một chút chuyện đã xảy ra.

Tiểu thư ký nghiêm túc nói với tôi: “Chiến tranh lạnh đi.”

Tôi mờ mịt.

“Cãi nhau, chiến tranh lạnh cũng là một phần của sự phát triển câu chuyện, chính là phải làm lạnh một lần, sau đó mới có thể càng ngọt ngào.” Tiểu thư ký lời thề son sắt nói: “Ngài nhịn xuống, không cần nói chuyện cùng hần, bảo đảm hần rất nhanh liền thỏa hiệp.”

Tôi quyết định thử một lần.

Cho nên tôi đến một nhà hàng ăn cơm tối rồi mới về nhà

Đồ ăn bên ngoài không tốt đẹp gì, quá nhiều dầu mỡ, tôi chỉ thích người mẫu tiên sinh làm cơm.

Bất quá tôi đối mặt với người mẫu tiên sinh cùng một bàn món ăn thơm ngát, bảo trì vẻ mặt lạnh nhạt.

Tôi bước vào cửa, đặc biệt soi qua gương, vẻ mặt này biểu hiện tâm tình của tôi không có gì đặc biệt.

“Không ăn cơm sao?” Người mẫu tiên sinh hỏi tôi.

Tôi cần phải lạnh lùng không ăn, thế nhưng tiểu thư ký nói chiến tranh lạnh, thế là tôi mặt không thay đổi liếc hần một cái, tự mình tiến vào thư phòng.

Người mẫu tiên sinh! Không! Có! Cùng! Tiến! Vào!

Hần đúng là không có chút nào quan tâm tôi.

Tôi khổ sở mở ra ngăn kéo, lấy ra một bao khoai tây miếng bắt đầu cắn.

Răng rắc răng rắc dùng sức cắn, hung hăng cắn.

Tôi ghét người mẫu tiên sinh!

Tôi vẫn luôn chờ, đợi đến lúc đi ngủ hần cũng không có đến thư phòng.

Tôi rất tức giận đánh răng xong thay đổi áo ngủ liền ngủ, tôi nằm ở trên giường, cho dù người mẫu tiên sinh lên giường tôi cũng không lấn tới.

Tối hôm nay, tôi muốn ngủ một mình.

Kết quả người mẫu tiên sinh chính mình lại gần, trước sau như một mà ôm tôi.

Tôi đẩy tay hần.

Hần lại ôm.

Tôi lại đẩy.

Sauk hi lặp lại nhiều lần, người mẫu tiên sinh đột nhiên lên tiếng.

“An An, quay lại đây.”

Âm thanh trầm trầm, dấu hiệu đáng sợ quen thuộc.

Tôi sẽ không nghe theo, tôi là kim chủ a.

“Còn không quay lại, anh sẽ nổi giận.” Người mẫu tiên sinh khí thế đại biến.

Tôi lòng không cam tình không nguyện xoay qua chỗ khác.

“Em có phải là không muốn anh thành lập công ty? Hả?” Người mẫu tiên sinh ôn hòa hỏi, đầu hạ xuống dưới, đem trán của hần kề sát tới trên trán của tôi.

Tôi không nói lời nào.

Người mẫu tiên sinh nhìn thấu chiêu số của tôi dễ như ăn cháo, nhàn nhạt nói: “Không nói chuyện với anh? Tưởng được tha sao?”

Tôi theo bản năng run một cái.

Bình tĩnh.

Tôi điều tiết một chút trạng thái tâm lý, rất lạnh nhạt mở miệng: “Muốn tôi nói cái gì?”

“Em muốn nói cái gì?” Người mẫu tiên sinh biết rõ còn hỏi.

Tôi không nói lời nào.

Người mẫu tiên sinh nhú nhú mày: “Em ngày mai không cần đi làm.”

Tôi không có phản ứng lại, hần đột nhiên đề lên trên tôi.

Liền muốn phát tình.

Tôi đẩy hắn ra, tôi còn đang xoắn xuýt có muốn nói hay không, tôi thật sự không quen nói với người khác lời nói tự đáy lòng.

Người mẫu tiên sinh liền lại gần ——

“Tôi không muốn anh mở công ty.” Ngàn cân treo sợi tóc, tôi nói ra, nói ra câu thứ nhất, sau đó liền một cách tự nhiên nói ra.”Anh làm người mẫu không được sao? Tôi có tiền nuôi anh mà.”

Người mẫu tiên sinh nở nụ cười: “Tại sao?”

Tôi không nói lời nào.

Người mẫu tiên sinh cười đến đôi mắt đều cong cong, đặc biệt xinh đẹp.

“Sợ anh chạy? Hả?” Người mẫu tiên sinh hôn một cái lên mặt của tôi.”Em là kim chủ, em nói gì là cái đó, vậy anh cũng chỉ là một người mẫu.” Người mẫu tiên sinh vừa nói vừa bắt đầu táy máy tay chân.

“Tôi đã nói mọi chuyện với anh.” Tôi bắt lấy tay hắn.

Người mẫu tiên sinh rất bình tĩnh nói: “Vừa nãy là bởi vì tức giận mới muốn làm, bây giờ là vì tâm tình tốt, điểm xuất phát không giống nhau.”

Tôi không nói.

Nói chung, người mẫu tiên sinh hay là tôi phát tình, hỉ nộ của người mẫu tiên sinh rất vô thường.

Đương nhiên, tôi còn là một kim chủ độ lượng.

33. Chương 33

Tổng tài (mặt lãnh khốc): Tạm biệt.

Người mẫu tiên sinh (mỉm cười): Chúng tôi đã trải qua những ngày hạnh phúc khoái nhạc.

Bác sĩ (gào khóc): Anh anh anh đến cuối cùng chúng ta toàn bộ đều vô ích.

Tiểu thư ký (kiêu ngạo): Xin gọi tôi là thần trợ công # bàn luận cùng xem tiểu thuyết nhiều sự thật tất yếu là đều có lợi #.

Người mẫu tiên sinh số 2 (tà mị cười): Tôi sẽ không nấu cơm cũng sẽ không xoa bóp, mà tôi có kỹ xảo trên giường đặc biệt.

Hoàng Lỗi (bình tĩnh): Tôi biết các người đều không nghiêm túc mà quan tâm đến tôi.

Vợ Hoàng Lỗi (cực kỳ bình tĩnh): Tôi giống như chỉ nói được một câu lời thoại.

Con gái của Hoàng Lỗi (cao hứng cười): Con thích chú đẹp trai.

Hoàng Lỗi nhĩ tử (...): ...

Thư ký A: Tại sao bác sĩ lại không đến? Hẳn đúng là pháo hôi thụ sao?

Thư ký B: Quả nhiên bác sĩ là pháo hôi thụ.

Thư ký C: Tổng tài mạnh mẽ. (Ta khoái tỷ thư ký C nà =))))))

Tiểu Ngũ: Tuy rằng tôi rất to con, nhưng tâm hồn tôi là thiếu nữ.

Lý Tam: Tên của tôi hảo qua loa.

Lão gia tử: Tôi ngay cả ngay miêu tả gương mặt đều không có? Ngốc mạnh ngọt văn thì không cho nhân vật phản diện đại BOSS phần diễn nhiều một chút sao?

Rạp chiếu phim: Tại sao tổng tài mạnh mẽ lại chán ghét tôi?

Tiểu bánh qui gấu Pooh: Bởi vì tổng tài yêu thích ổ nha!

Kênh mua sắm: Đến cùng tại sao tổng tài tiên sinh lại chán ghét tôi? Tôi thật là vô tội.

Bạch trăm kê: Nghe nói tổng tài tiên sinh cũng không thích tôi? Nhưng là tôi ăn rất khỏe a?

Chao & vịt nấu cay: Chúng tôi được tổng tài tiên sinh thực yêu thích a

HOÀN.

34. Chương 34: Phiên Ngoại: Tuyệt Đối Không Nên Chọc Người Mẫu Tiên Sinh Sinh Khí

Tôi là một tổng tài, cho nên tôi thường thường không thể không ra vào những nơi giải trí, ăn, liên giống như bây giờ.

“Ha ha ha ha ha sau này liền muốn ngài chiếu cố nhiều hơn a.” Khách hàng A cười đến nổi da cả khuôn mặt nhú như vỏ sò, thật nhiều lắm.

Hoàng Lỗi là phụ trách liên lạc giữa những người có năng lực, hân hào sẵn cạ một cốc lớn: “Ha ha ha ha ngài quá khách khí, mọi người đều là ra ngoài làm ăn, đều là anh em, thế nào có thể không trợ giúp lẫn nhau đây?”

Đổi trắng thay đen.

Rõ ràng Hoàng Lỗi sáng sớm ở trong phòng làm việc theo tôi oán giận tên khách hàng này giống như đồ háo sắc hạ lưu, hết lần này tới lần khác ám chỉ hân sắp xếp người đến tiếp hân.

“Tiểu Trần thoát nhìn không cao hứng a?” Khách hàng chuyển đề tài, bắt đầu quan tâm tôi.

Thật không tiện, tôi không có cách nào mà ha ha ha ha cười to.

Hoàng Lỗi nói, tôi là tới đảm nhiệm về ngoài, vì để cho người vừa nhìn liền cảm thấy công ty này không dễ bắt nạt, tiền không thể tha.

“Ha ha ha hân là bộ dáng này, ngài đừng để ý đến hân, chúng ta uống chúng ta uống.” Hoàng Lỗi không quan tâm nói, lập tức liền rót khách hàng một cốc rượu lớn, tôi đoán là hân muốn đem khách hàng chuốc say, miễn cho tên khách hàng đó theo chúng tôi, muốn nữ nhân bồi hân.

Chúng tôi là làm ăn kinh doanh, cũng không phải ma cô (kẻ dốt gái bán ***).

“Tiểu Trần sao không uống một chút?” Khách hàng cười híp mắt nhìn tôi.

Tôi đang muốn mở miệng, Hoàng Lỗi lập tức nói: “Vợ nhà hẩn quản rất nghiêm.”

“Vợ? Tiểu Trần đã kết hôn rồi?” Khách hàng một mặt biểu tình “Tại sao tôi không biết”.

Tại sao ông phải biết?

Bất quá tôi đối với danh xưng là vợ này tâm tình thật tốt, có chút cao hứng trả lời: “Hẩn quản nhiều lắm.”

Khách hàng cau mày: “Ai, tiểu Trần, đàn ông a, liền không thể quá sủng phụ nữ, để phụ nữ quản nhiều như thế cũng không tốt.”

Hảo hảo ông chồng Hoàng Lỗi trầm mặc.

Tôi cũng trầm mặc.

Lúc này điện thoại của tôi vang lên, là người mẫu tiên sinh.

Đáng nhắc tới chính là tôi hiện tại, ở quán bar, đây là nghiêm cấm của người mẫu tiên sinh bằng với sắc lệnh địa phương, tuyệt đối là cấm địa.

Làm tôi sợ muốn chết.

Tôi lập tức quay đầu nhìn chằm chằm Hoàng Lỗi.

Hoàng Lỗi nhất định là uống quá nhiều rượu, cư nhiên hỏi tôi: “Làm gì không nhận điện thoại mà nhìn tôi? Đột nhiên phát hiện dung mạo của tôi so với cậu soái hơn sao?”

Tôi nghiêm túc cầm điện thoại di động lên cho hẩn xem màn hình điện thoại.

“Khụ khụ khục...” Hoàng Lỗi cũng bị hù chết, bởi vì cô vợ bảo bối của hẩn cùng con gái tâm can đều là fan hâm mộ trung thành của người mẫu tiên sinh, lần trước Hoàng Lỗi dẫn tôi tới quán bar, người mẫu tiên sinh liền nổi giận, tôi liền bỏ việc, vợ của hẩn cùng hẩn chiến tranh lạnh nửa tuần, con gái bảo bối của hẩn ở nhà tôi đợi một tuần không trở về nhà.

Người mẫu tiên sinh, làm nỗi sợ hãi chung của chúng tôi. =))))

“Mau mau nhanh, đi nhà vệ sinh gọi điện thoại, hoặc là đi ra ngoài mà gọi, đi xa chút.” Hoàng Lỗi đứng lên.

Tôi vội vã lấy điện thoại di động đi ra quán bar, rất thận trọng nhận điện thoại.

“Alo?”

Thanh âm lạnh lùng, đặc biệt thận trọng, hoàn toàn không tiết lộ tâm tình của tôi, hoàn mỹ.

“Tại sao lâu như thế mới nhận điện thoại?” Người mẫu tiên sinh âm thanh để lộ ra một điểm không cao hứng.

Từ khi người mẫu tiên sinh nhậm chức tổng tài, tính tình của hẩn thay đổi lớn, dự vọng khổng lồ cũng càng ngày càng mạnh, nếu không phải hẩn làm cơm càng ngày càng tốt, tôi cũng không muốn để ý đến hẩn nữa.

“Tôi đang làm việc.” Tôi không thở gấp tâm không hoảng hốt nói.

“Ở trong công ty?” Người mẫu tiên sinh nhàn nhạt nói: “Vừa vặn, anh đã đến dưới lầu.”

Kính sợ!

“Tôi đang ở bên ngoài.” Tôi nhanh trí trả lời.

Người mẫu tiên sinh bên kia đột nhiên an tĩnh, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng.

Tôi nhất định là đã không cẩn thận gọi người mẫu tiên sinh đáng sợ quay về.

“Tôi tại quán bar cùng vài khách hàng tụ họp một chút, buổi tối muộn một chút sẽ quay về, treo.” Rõ ràng gọn gàng, cúp điện thoại.

Tiếng chuông liên vang, lần này đổi lại là Hoàng Lỗi gọi tới.

“Không có chuyện gì, tôi...” Tôi vừa quay đầu, thấy được người mẫu tiên sinh.”Hoàng Lỗi.” Tôi da mặt đều cứng lại rồi: “Cậu chuẩn bị sẵn sàng đi.”

“Cái gì cái gì? Cậu bị bắt? An hem à cậu cho tôi một cái sáng khoái a?” Hoàng Lỗi hô to.

Thật không tiện, đã không có cách nào mà cân nhắc chuyện của cậu, tôi hiện tại tự thân còn khó bảo toàn.

“Ở quán bar nào?” Người mẫu tiên sinh tựa tiểu phi tiểu.

Xung quanh chỉ có quán bar.

Tôi trầm mặc, trong lòng đang tìm lý do.

“Còn dám cúp điện thoại?” Người mẫu tiên sinh nheo mắt lại.

Tôi động tác cấp tốc, len lén tắt điện thoại, sau đó một mặt bình tĩnh nói: “Điện thoại di động đường truyền kém.” Sau đó làm bộ liếc mắt nhìn, nói: “Điện thoại tự tắt.”

Ba xin lỗi, con đã nói dối, thật sự người mẫu tiên sinh rất đáng sợ, xin thông cảm cho con.

Người mẫu tiên sinh liếc mắt nhìn tôi một cái, làm cho trong lòng tôi lạnh vù vù.

Tôi thành thành thật thật theo người mẫu tiên sinh về nhà.

Sau đó đi tắm.

Không phải là tắm rửa thông thường, mà là người mẫu tiên sinh phục vụ miễn phí, tuyệt đối sạch sẽ.

Tôi không muốn nhớ lại, thật sự không muốn.

Cuối cùng tôi nằm ở trên giường, giường mềm mại, tôi cũng mềm mại.

Người mẫu tiên sinh cái đó còn ngạnh ngạnh...

“Tôi ngày mai, còn phải họp.” Tôi nỗ lực ngăn cản người mẫu tiên sinh.

“Họp?” Người mẫu tiên sinh lạnh lạnh cười: “Ngày mai họp, vậy mà đêm nay còn đi uống rượu?”

Tôi do dự giữa hình tượng tổng tài và an toàn sinh mệnh.

“Tôi.. Sau này không dám nữa...”

Tạm biệt, hình tượng tổng tài.

Ba, cũng xin ba thông cảm cho con.

“Em lần trước cũng nói như thế.” Người mẫu tiên sinh liền đem đầu ngón tay đâm vào! “Anh quá dễ thương lượng em liền không nhớ được giáo huấn” Người mẫu tiên sinh một mặt ôn hòa thuật lại.

Tiếp theo tôi cũng không muốn nhớ lại.

Sau hi phát tình người mẫu tiên sinh rất đáng sợ, tuy rằng tôi không muốn thừa nhận, mà tôi đại khái xem như là đang khóc, bất quá đó là do sinh lý tự nhiên, tuyệt đối cùng tôi không có quan hệ.

“Anh đừng lộng.” Tôi nghe được thanh âm của mình đều sắp ách, thật giống lập tức muốn nghĩ việc.”Thật sự không dám nữa...” Khuất phục đúng lúc là vì một tương lai tốt hơn.

“Chờ anh cao hứng anh liền bỏ qua cho em.” Người mẫu tiên sinh sờ mặt của tôi, giống như đối với tiểu hài tử mà hôn một cái lên trán, thái độ ôn nhu rụt rè, động tác hoàn toàn ngược lại.

Thế là tôi bị lấn qua lộn lại làm rất nhiều lần.

Rất nhiều tư thế.

Tôi không bao giờ đi quán bar nữa.

Cho dù cho tôi rất nhiều tiền tôi cũng không đi.

Tổng tài (ngghiêm túc chính trực): Tuy rằng tôi không biết manh là cái gì, mà là các người có thể khen tôi, không được hôn tôi người mẫu tiên sinh sẽ phát tình.

Quán bar: Tại sao tôi cũng bị tổng tài tiên sinh kéo vào danh sách đen? Đàn ông không phải đều yêu tôi sao??

35. Chương 35: Phiên Ngoại: Kí Lục Tán Gẫu Của Tôi Và Người Mẫu Tiên Sinh

Tôi vẫn cảm thấy người mẫu tiên sinh là một người rất thần kỳ, chỉ cần hần nguyện ý, hần có thể đối với bất kỳ người nào lộ ra khuôn mặt tươi cười, dễ như ăn cháo gây được ấn tượng tốt cho người khác. Thế nhưng đối với hần mà nói, tựa hồ cũng có thể tạo ra một hình dáng khác mà đi đối mặt với một ít người, a, chính là người mẫu tiên sinh nhan cách đáng sợ.

Đối với tôi mà nói, quy tắc tổng tài là cố định, tôi có thể bảo trì hình tượng tổng tài hoàn mỹ, nhưng thật sự không biến đổi linh hoạt được —— không giống người mẫu tiên sinh có thể tự do điều chỉnh.

Kỳ thực tôi có một chút ước ao được như người mẫu tiên sinh.

“An An, tất cả mọi người không giống như em có một cái quy tắc.” Người mẫu tiên sinh cong khóe miệng, cúi đầu, chuyên chú giúp ta cắt móng tay.

Tôi không biết rõ.

“Đối với em mà nói, có quy tắc tổng tài, có quy tắc kim chủ, khả năng còn có vài quy tắc lung ta lung tung, bất quá đối với đại đa số người mà nói, bọn họ cũng sẽ không dùng quy tắc mà đi yêu cầu chính mình.” Người mẫu tiên sinh lười biếng đem cảm đặt trên đỉnh đầu tôi, tôi nghĩ ngẩng đầu nhìn hần, chỉ nhìn thấy cằm của hần.

Ba của tôi vẫn luôn truyền thụ quy tắc tổng tài cho tôi, cho dù tôi hiện tại đã biết rõ đại khái đó là một loại giáo dục tẩy não, nó cũng đã tạo thành một ảnh hưởng to lớn với tôi.

Tôi không có cách nào sinh hoạt nếu như không có quy tắc.

“Vậy các người gặp phải quyết định rất khó phải lựa chọn làm sao đây?” Tôi cau mày, tỷ như tôi, dưới bất kỳ tình huống gì, chuyện công ty cơ hồ đương nhiên là hàng đầu, bởi vậy tránh khỏi cục diện khó có thể lựa chọn. Đương nhiên, hiện tại hình như là phân lượng của người mẫu tiên sinh càng nặng hơn một chút.

Người mẫu tiên sinh thật giống như cảm thấy vấn đề của tôi rất ngây thơ, dùng một loại khẩu khí hồng trần hài tử theo tôi giải thích: “Quy tắc của em quả là cứng rắn, làm cho em cảm thấy được hình tượng tổng tài là quan trọng nhất, công ty quan trọng nhất. Bọn anh không có quy tắc, nhưng trong lòng bọn anh cũng sẽ có khuynh hướng gì đó, chỉ là khuynh hướng về cái gì, là tự bọn anh quyết định.”

Nghe rất phức tạp.

Tôi nghĩ nghĩ, không nghĩ ra, bỏ qua cái đề tài này, lại hỏi: “Vậy anh căn cứ vào cái gì mà quyết định đối với người khác cười hoặc là không cười?”

Tôi vẫn tương đối muốn biết quy tắc mà người mẫu tiên sinh đối xử người khác.

Người mẫu tiên sinh cắt xong móng tay, hài lòng vỗ vỗ đầu của tôi: “Anh không có đối với bọn họ cười, vậy không tính là cười, chỉ là một loại ngụy trang, làm bộ vô hại, có khả năng bắt con mèo tốt hơn, không phải sao?”

Hần ý tứ sâu xa cười.

Tôi thật không cao hứng nắm lấy ngón tay của hắn: “Vậy anh bây giờ tại sao không ngủ trang với tôi? Anh bây giờ đối với tôi không có tốt như trước đây.”

Tuy rằng người mẫu tiên sinh vẫn là trước sau như một làm đồ ăn rất ngon, cung cấp một dịch vụ xoa bóp cực tốt, nhưng mà thái độ hiện tại của hắn hoàn toàn không có ôn nhu như trước kia.

Tôi rất bất mãn với đãi ngộ khác biệt như vậy, tôi có thể là kim chủ duy nhất trên đời này bao dưỡng tình nhân nhưng lại bị hạn chế tự do.

Người mẫu tiên sinh thân thủ ôm lấy tôi, vừa chậm rãi hỏi: “Lẽ nào em ở trước mặt anh còn có thể duy trì hình tượng tổng tài sao?”

Tôi sửng sốt một chút, lắc đầu một cái.

“Vậy em tại sao còn muốn anh đối với em bảo trì ngủ trang?”

Tôi dĩ nhiên không có gì để nói.

Xác thực, tôi bình thường muốn bảo vệ hình tượng tổng tài, chỉ lo sợ một chút liên bị hủy hoại, cho nên ở bên ngoài đều rất cẩn thận. Đối mặt với người mẫu tiên sinh, tôi liền cảm thấy rất thả lỏng, bất tri bất giác liền để xuống cái gọi là quy tắc tổng tài, nói như vậy, thật giống như tôi thật sự không thể yêu cầu người mẫu tiên sinh vẫn luôn duy trì bộ dáng ôn nhu sẵn sóc.

Nhưng mà tôi là kim chủ a, chẳng lẽ không cần tôi phải quyết định sao?

Tôi luôn luôn được người tán thưởng, đại não cũng không ra kết luận.

Người mẫu tiên sinh rất thích xem tôi khổ não, hắn xem chuyện đó rất bình thường, tâm tình tốt mà ở bên cạnh hôn nhẹ lên mặt của tôi.

“Anh đừng hôn tôi, tôi còn chưa hiểu rõ.” Tôi nghiêm mặt từ chối hắn thân thiết, là một người đối với chính mình yêu cầu nghiêm khắc, tôi có thói quen đem tất cả mọi chuyện phân tích rõ ràng rành.

“Chuyện tình cảm không phải dùng lý trí là có thể phân tích rõ ràng.” Người mẫu tiên sinh một tay đặt trên mặt tôi, dùng lực bắt tôi quay đầu sang chỗ khác.

Người mẫu tiên sinh nhìn tôi cười: “Có thời gian như vậy, còn không bằng làm chuyện có ý nghĩa.”

Nói xong cũng tự mình hôn xuống.

Một người duy nhất không cần phân tích chính là: Người mẫu tiên sinh là ông vua phát tình.

Giảng co nửa ngày, tôi sống dở chết dở, người mẫu tiên sinh tinh thần sáng láng.

“Còn đang suy nghĩ những thứ ngổn ngang kia?” Người mẫu tiên sinh thân thủ nắm mặt của tôi.

Tôi đẩy tay hắn, mệt mỏi nhắm mắt, chuẩn bị nhắm mắt lại ngủ.

“Lần sau nói đi, tôi muốn đi ngủ.” Tôi mềm nhũn nói.

Người mẫu tiên sinh hôn nhẹ trán của tôi, âm thanh trầm thấp trả lời: “Hảo, lần sau lại nói.”

Bất quá tôi đối với đáp án không quá xoắn xuýt, đầu óc của tôi tương đối thích hợp đem ra làm ăn kinh doanh, lại không am hiểu phân rõ những ân tình lỗi đời này, a, nói đến, có lẽ bởi vì chuyện tình cảm không có đạo lý gì, cho nên mới không thể hảo hảo phân tích đi.

Lại như tôi tại sao lại thích người mẫu tiên sinh, người mẫu tiên sinh tại sao thích tôi, có lẽ đầu tiên là cảm giác, có lẽ là lâu ngày sinh tình, thật sự muốn nói, giống như căn bản là nói không rõ ràng.

Nói chung, cứ như vậy mà tiếp tục đi.

Có lúc không cần suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần cố gắng tiếp tục là đến nơi

36. Chương 36: Phiên Ngoại: Sinh Nhật Của Người Mẫu Tiên Sinh

Lập tức liền đến sinh nhật của người mẫu tiên sinh, tôi nghiêm túc chuẩn bị lễ vật.

Tiểu thư ký sau khi nghe nói chuyện này, như lâm đại địch mà bỏ việc chơi máy tính buổi chiều, sau đó tự tin mà đẩy cửa phòng làm việc của tôi, cường điệu mà giảng cho tôi một loạt biện pháp không đáng tin, tỷ như bày ái tâm cây nến, 999 đóa hoa hồng lam, lên máy bay tư nhân bay đến một hòn đảo nhỏ, vượt qua một đêm tuyệt đẹp.

Cô ta nói quá khoa trương, đòi hỏi rất nhiều tiền.

Tôi lật qua lật lại kế hoạch sinh nhật tỉ mỉ của cô ta, một mặt lạnh nhạt cự tuyệt.

“Tại sao? Tổng tài, đây đều là tôi xem từ trong tiểu thuyết, rõ ràng lúc trước ngài dùng chủ ý của tôi đều thành công, lần này cũng có thể tiếp thu ý kiến của tôi a.” Tiểu thư ký ủy ủy khuất khuất hỏi.

Là một tổng tài, tôi cảm thấy được tôi không thể lộ ra bộ dáng keo kiệt không nỡ chi tiền, bằng vào sự yêu thích của tiểu thư ký đối với người mẫu tiên sinh, cô ta liền có thể vì người mẫu tiên sinh mà bất bình dùm, cuối cùng lại một lần nữa khóc vụng ở trong nhà vệ sinh.

“Nhớ kỹ chức vị của cô.” Tôi bình tĩnh ném qua một câu nói.

Tiểu thư ký không đáng tin, tôi nghĩ một chút, liên lạc với người mẫu tiên sinh số 2.

“Đến sinh nhật của Lý Thiệu Niên.”

Tôi cướp lời mà mở miệng trước, bởi vì tôi sợ hấn mở miệng trước sẽ chính là cuộn cuộn không ngừng cùng tôi thảo luận chuyện nấu cơm xoa bóp, lần trước chính là như vậy, còn hại tôi quên cùng hấn thảo luận vấn đề phân chia cổ phần.

Người mẫu tiên sinh số 2 rất thông minh, không có hảo ý hỏi: “Anh có phải là muốn hỏi tôi anh họ thích cái gì?”

“Đúng.” Tôi đối mặt người mẫu tiên sinh số 2 luôn luôn là hình tượng sắt bén, ít lời giữ yên lặng, “nhất châm kiến huyết”.*

(*) Nhất châm kiến huyết: không lẽ là một đao thấy máu à?! @@

Không biết tại sao, tôi đặc biệt chấp nhất với việc làm như vậy, giống như có thể miễn cưỡng mà an ủi uất ức của tôi về việc bị người mẫu tiên sinh lấn ép.

“Anh họ thích anh, chỉ thích anh.” Người mẫu tiên sinh số 2 nở nụ cười, tôi có thể tưởng tượng bộ dạng hấn nhếch miệng cười cảnh “xuân” đầy mặt.

Tôi cau mày: “Ý gì?”

“Không bằng anh chuẩn bị đồ dùng tình thú, chủ động một chút, tôi bảo đảm anh nhất định sẽ cao hứng.” Người mẫu tiên sinh số 2 chậm rãi nói.

Nguyên lai chuyện phát tình của người mẫu tiên sinh là bệnh của gia tộc.

Tôi yên lặng thở dài một hơi, tắt điện thoại của người mẫu tiên sinh điện số 2.

Cái ý đồ xấu gì đây, bình thường thành thành thật thật nằm là đã bị người mẫu tiên sinh dẫn vật muốn chết rồi, tôi chủ động? Cảm giác như tự dâng lên cho người giết.

Quan trọng nhất là: Tôi sẽ không chủ động.

Vào lúc này, tôi đột nhiên cảm thấy tôi cần thiết có một đoàn cố vấn, người ở bên cạnh giống như hoàn toàn không thể dựa vào.

Đến buổi tối hôm ấy, ngày sinh nhật của người mẫu tiên sinh, tôi đặt trước bánh ga tô, trong lòng vẫn là thất thượng bát hạ* không biết nên làm thế nào.

(*) Thất thượng bát hạ: bất ổn, lo lắng

Kết quả, tôi về nhà, trên bàn cơm vẫn như bình thường bày ba món mặn, một món canh, đều là những món tôi thích ăn.

Tôi sửng sốt một chút: “Ngày hôm nay cứ như vậy sao?”

Người mẫu tiên sinh bối rối cho tôi, nhún mày: “Xảy ra chuyện gì? Bình thường không phải đều là như thế này sao?”

Cũng bởi vì bình thường đều là như thế này, cho nên ngày hôm nay mới không thế như vậy a!

Tôi ghen.

“Chờ đã!” Tôi nhanh chóng chạy tới, đem bát cơm trong tay người mẫu tiên sinh đoạt đi, đặt lên bàn, kéo lấy hần liền đi ra ngoài.”Chúng ta ngày hôm nay đi ra ngoài ăn.”

Trong lòng tôi không thoải mái, có cái gì đó cứ dấy dấy lung tung. Rõ ràng khi đến sinh nhật tôi, người mẫu tiên sinh sẽ vì tôi mà làm một bàn lớn đầy các món ăn ngon, còn có thể mua rất nhiều đồ ăn vặt, thế nào đến phiên hần lại có thể bình thường như thế này đây?

“Em bình thường không phải là ghét nhất lãng phí sao? Thế nào hôm nay lại muốn đi ra ngoài ăn?” Người mẫu tiên sinh kỳ quái nhu nhu tóc của tôi.

Vừa vặn lúc này, bên ngoài vang lên leng keng tiếng chuông cửa.

“Chào ngài? Ngài đặt bánh ga tô!” Bên ngoài truyền tới tiếng la của một thằng nhóc.

Tôi liếc mắt nhìn người mẫu tiên sinh, con người hắc sắc của hần, giống như hóa ra mực nước.

Tôi đi trả tiền cầm bánh ga tô trở về, bánh ga tô không nhỏ đặt trên bàn cơm có vẻ đặc biệt cao, nhìn thật trơ trọi.

Tôi rất tức giận với thái độ không thèm để ý chút nào của người mẫu tiên sinh, tôi không giải thích được tại sao tôi không thể nổi giận trong sinh nhật của hần, không thể làm gì khác hơn là kìm nén một cổ khí.

Người mẫu tiên sinh từ trước đến giờ đều hiểu rõ tôi, hần tâm tình vui vẻ mà đi lấy rượu vang lại đây.

“Anh nghĩ em không nhớ, anh chưa từng có thói quen tổ chức sinh nhật.” Người mẫu tiên sinh âm thanh nhu nhu, đôi mắt cong cong, thoát nhìn óng ánh óng ánh.

Tôi lập trường kiên định nói: “Sau này, đều phải tổ chức.”

“Được.” Người mẫu tiên sinh muốn gì được đó.

Bánh ga tô, người mẫu tiên sinh vẫn luôn là kính nhi viễn chi (tổ lòng kính trọng), tôi thích ăn nhất bánh ga tô vị sô-cô-la, cùng hần uống rượu.

“Em nhớ sinh nhật của anh, vậy có chuẩn bị lễ vật cho anh sao?” Người mẫu tiên sinh hai ngón tay cầm lấy cốc nhỏ có chân (ly thủy tinh uống rượu vang ý), nhẹ nhàng lắc lư một chút, chất lỏng màu đỏ theo động tác của hần mà khuynh đảo.

Tôi vội vàng ăn bánh ga tô, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Tôi chờ một chút rồi cho anh.”

Người mẫu tiên sinh nở nụ cười: “Hiện tại không thể cho anh sao?”

Tôi đột nhiên cảm giác thấy người mẫu tiên sinh âm thanh không đúng lắm, ngẩng đầu lên vừa nhìn, người mẫu tiên sinh chống cằm hướng tôi híp mắt cười, trong mắt hiện ra ánh sáng diu diu.

Tôi sợ hết hồn, nhìn thấy chai không bên cạnh hần, giơ tay thăm dò mà quơ quơ ở trước mặt hần.

“Anh... Uống say?”

Người mẫu tiên sinh nắm tay của tôi, thần thái lạnh nhạt hôn một cái.

“Không có, tửu lượng của anh có thể so với em tốt lắm rồi.”

Miệng của tôi co rút một cái, mơ hồ cảm thấy được, tôi, đã triệu hồi người mẫu tiên sinh say rượu toả ra mùi lực lung tung.

Tôi ánh mắt sáng lên, thân thủ, nắm mặt của hắn.

Mặt của người mẫu tiên sinh trơn mịn trơn mịn, sờ rất thoải mái.

Người mẫu tiên sinh mỉm cười mặc động tác của tôi, tôi xác định hắn đã uống say, thật cao hứng liền kéo hai cái.

Tôi đột nhiên nhớ tới cần phải đi lấy điện thoại di động để chụp ảnh, rất khó gặp người mẫu tiên sinh thành thật bị tôi khi dễ như thế.

Điện thoại di động được tôi thuận lợi đặt ở trên bàn trà cạnh ghế sa lon, tôi đứng lên.

Kết quả quay người lại đã bị bế lên.

Tôi theo bản năng kêu một tiếng: “Anh làm gì thế?”

“Anh muốn làm em.” Người mẫu tiên sinh trầm trầm nở nụ cười: “Cho em kiểm tra một chút anh đến cùng có hay không đã uống say.”

Xong xong đại sự không ổn.

Hình tượng rất đáng quý, nhưng sinh mệnh giá càng cao hơn.

“Tôi sai rồi, anh không có say.” Tôi sáng suốt lựa chọn lấy lòng người mẫu tiên sinh.

Người mẫu tiên sinh nhẹ nhàng đem tôi ném đến trên giường, lập tức đè xuống, ánh mắt hẹp dài câu nhân tập trung nhìn tôi, đôi môi xinh đẹp mở ra đóng lại: “Anh cảm thấy em cần dùng thân thể để cảm thụ một chút.”

Sau đó?

Sau đó tôi liền triệt triệt để để minh bạch, người mẫu tiên sinh tửu lượng siêu cấp tốt.

Lão Thụ: Tại sao 4 truyện của nhà ta đều là thanh thủy T^T ta k cam tâm T^T ta muốn đặt pass akkkkk @@

37. Chương 37: Phiên Ngoại: Bàn Luận Khả Năng Di Truyền Của Phát Tình

“Trời ạ, đây thật sự là chính quy thụ đi?”

“Cái tên này đúng là chính quy thụ? Tôi thế nào thoát nhìn lại cảm thấy không có chút đáng tin cậy nào? Giống như hoàn toàn không có cách nào chịu đựng được uy thế của tổng tài a!”

“Tổng tài mạnh mẽ.”

Tôi trầm mặc nhìn sinh vật ôm đùi của tôi, sâu đậm cảm thấy tình cảnh này thật quen thuộc.

Sinh vật đại quái mặt áo khoác trắng kia ngẩng đầu lên, lộ ra một gương mặt đáng thương, bày ra biểu tình ủy khuất, run run hỏi ta: “Tổng tài tiên sinh, tôi... Có thể hay không cùng anh đổi bạn trai?”

Nói thật, bắt đầu từ khi tên bác sĩ hám giàu xuất hiện, tôi liền có dự cảm không tốt, không nghĩ tới hắn còn thật sự đến gây sự.

“Đi lên rồi nói.” Tôi lãnh khốc vô tình đánh gãy hắn lời kế tiếp.

Bác sĩ có khả năng diễn kịch thiên phú, trong hốc mắt lập tức chảy nước, thoát nhìn thật giống muốn khóc.

A, quả thật là khóc.

“Anh anh anh... Tôi thật sự không muốn cùng Anthony ở cùng một chỗ nha nha nha...”

Tôi liếc mắt nhìn mấy vị tiểu thư ký tự tập cùng một chỗ vây xem, dọa cho các cô ấy lập tức tản ra, sau đó ghét bỏ, miễn vi kỳ nan (miễn cưỡng, không nguyện ý) nắm cổ tay tên bác sĩ dẫn hắn đi vào thang máy.

“Nha nha nha tổng tài tiên sinh anh còn nhớ Anthony sao? Chính là tôi... Tôi tại nhà anh quen biết tên người mẫu kia... Nha nha nha...”

Nha, là người mẫu tiên sinh số 2.

Bọn họ cứ nhiên thật sự ở cùng một chỗ.

Tôi cúi đầu nhìn bác sĩ như trước ngồi chồm hổm ở trong góc khóc lóc kể lể.

“Nha nha nha tôi vốn là bao dưỡng hần, thế nhưng tôi không nghĩ bao dưỡng ... Nha nha nha tôi mới phát hiện... Tôi bị hần lừa gạt kí văn kiện lung ta lung tung... Bây giờ là tôi bị bao dưỡng nha nha nha...”

Tôi: ...

“Nha nha nha hần lừa tôi, còn cầm đi rất nhiều tiền của tôi... Vốn là hần phải cho tôi tiền nha nha nha...”
Bác sĩ nước mắt mông lung, trong mắt nóng rực tình yêu đối với tiền.

Quả nhiên bác sĩ chính là sinh vật thấp kém dễ hiểu.

Tôi suy nghĩ một chút, người mẫu tiên sinh số 2 có tiền như vậy, đại khái cũng không ngại cho tên bác sĩ này một khoản tiền, thế là hảo tâm nói: “Tôi có thể giúp cậu.” Bất quá một tổng tài không cần lòng thông cảm tràn lan.”Tám hai, cậu tám tôi nhì.” Tôi trầm ổn nói.

Bác sĩ nháy mắt một cái, đằng hoàng đứng lên, đi theo phía sau tôi vào văn phòng, trong miệng lẩm bẩm có lời không có lời.

Kết quả, hần ngồi xuống, vừa dùng biểu tình tham lam mò ghế sa lon của tôi, vừa lại khẩu khí kiên quyết không rời nói: “Không được, đây không phải là vấn đề tiền bạc!”

“Vậy là vấn đề gì?” Tôi cảm thấy được sự kiên nhẫn của tôi thực sự là tiến rất xa, dĩ nhiên không đem cái tên gia hỏa làm lỡ công việc kiếm tiền của tôi ném ra ngoài.

Bác sĩ nhỏ giọng nói: “Anthony thật là đáng sợ, hần không chỉ Play ở buồng tắm còn Play ở nhà bếp, còn có kiểu cười ngứa, kiểu 69, hơn nữa không cho tôi và bạn bè cùng ra ngoài chơi, không cho tôi mang bạn về nhà, không cho tôi làm việc tốt, hoàn toàn không cho tôi tự do!”

Nhìn hần càng nói càng tức giận, tôi mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không có gì để nói.

“Tôi nghĩ không bao dưỡng hần, kết quả hần lấy ra một phần văn kiện, nói tôi đã kí tên, liền không thể vứt bỏ hần!” Bác sĩ vẻ mặt đau khổ.

“Văn kiện gì?” Tôi giật giật khóe miệng hỏi.

Bác sĩ xoắn xuýt nói: “Thỏa thuận ao dưỡng, người bị bao dưỡng là tôi, phải thỏa mãn hết thủy yêu cầu của người bao dưỡng, bằng không bồi thường tiền. Phần trên đòi hỏi quá hại người, cái gì mà ra ngoài không thể vượt quá năm tiếng, còn có mười giờ tối nhất định phải về nhà, không thể cùng người đồng tính hoặc khác phái đơn độc ở chung, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu thỏa mãn nhu cầu sinh lý của hần...” Bác sĩ bắt đầu nức nở: “Nha nha nha, hần thật là đáng sợ, như quái vật nha nha nha.”

Tôi nghĩ nghĩ kết cục lần trước đi quán bar, cảm giác không có lập trường an ủi hần, bất quá thỏa thuận này không sai, tôi có thể làm một cái để ràng buộc người mẫu tiên sinh.

“Vậy cậu tại sao lại tới tìm tôi?” Tôi bảo trì thanh âm lạnh lùng hỏi.

Bác sĩ xoa xoa con mắt: “Tối hôm qua tôi nói tôi vẫn thích Lý Thiệu Niên, sau đó Anthony liền để cho tôi tới tìm anh trao đổi.”

Việc lớn không tốt.

Tôi lập tức hỏi: “Cậu ra ngoài đã bao lâu?”

Bác sĩ sờ sờ túi, móc ra đồng hồ đeo tay, tỉ mỉ nhìn một chút, tính toán một chút, nói với ta: “Sáu, bảy tiếng đi.”

Bác sĩ giống như cũng cảm thấy là lạ ở chỗ nào, hần yếu yếu hỏi: “Anthony ngày hôm qua nói không phải là lời vô ích, thế nhưng tôi tưởng thật?”

Tôi cảm thấy được đáp án này trăm phần trăm chính xác.

“Anh anh anh, cứu tôi tổng tài tiên sinh! Mau đưa tôi đến Mỹ, Nhật Bản, Canada,... chỉ cần không có Anthony, nơi nào cũng có thể!” Bác sĩ nhào vào trong ngực tôi mà cuồn khóc.

Tôi đang muốn đẩy hần ra, nha, cửa phòng làm việc của tôi đột nhiên bị người đẩy ra.

Tôi thật sự có dự cảm rất không tốt.

Người mẫu tiên sinh đứng ở cửa, khoe miệng cong lên... Đáng sợ.

Người mẫu tiên sinh số 2 dựa vào cửa, nhíu mày, một mặt ám muội... Đáng sợ.

Trên mặt tiểu thư ký biểu tình tựa hồ muốn nói: Tổng tài ngài cư nhiên phụ lòng Lý Thiệu Niên thân ái của tôi, đại nhân ngài thật là xấu, ngài thật không có lương tâm nha tôi thực sự là không thể tin được ngài cư nhiên sẽ làm ra chuyện như vậy... Đáng sợ.

Bác sĩ bị bầu không khí quỷ dị trấn trụ, quay đầu nhìn lại, ngây ngẩn cả người, ngốc vù vù nói: “Hi...”

Người mẫu tiên sinh đi tới, kéo bác sĩ ra, quay đầu, lạnh lạnh đối người mẫu tiên sinh số 2 nói: “Còn không đem người của em mang đi?”

Người mẫu tiên sinh số 2 híp mắt nhìn bác sĩ núp ở ghế sofa, cười híp mắt nói: “Còn không qua đây?”

Bác sĩ đem ánh mắt cầu cứu đặt ở trên người tôi.

Nhìn người mẫu tiên sinh con mắt đen như mực!

Tôi lý trí xem như không thấy ánh mắt của bác sĩ, khắc chế chặt dạ, chân thành nhìn người mẫu tiên sinh.

Tôi thật sự thật sự thật sự cùng tên bác sĩ này không có bất cứ quan hệ gì, anh ngàn vạn ngàn vạn tuyệt đối không nên chuyển đổi nhân cách.

Bác sĩ hạ khoe miệng, lấy tư thái sinh vô khả luyến (đi dễ =))) mà hướng tới người mẫu tiên sinh số 2, tuy rằng nắm thật chắc cánh cửa, vẫn bị tha đi.

Người mẫu tiên sinh trầm mặc không nói.

Kỳ thực cá nhân tôi cảm thấy điều này không có vấn đề gì cả, đều là đồng tính, hơn nữa, đều là ở phía dưới, tứ chi tiếp xúc cũng coi như không làm được cái gì, đương nhiên, nếu như tôi dám nói ra, tôi hôm nay kế hoạch làm việc liền toàn bộ ngâm nước.

“Tại sao anh lại đến?” Tôi thận trọng hỏi.

Người mẫu tiên sinh giương mắt liếc nhìn tôi một cái: “Anthony gọi điện thoại tới, nói nhìn thấy em cùng một tên đàn ông lẳng nhà lẳng nhăng.”

Tôi cây ngay không sợ chết đứng nói: “Là bác sĩ một mặt đối với tôi lẳng nhà lẳng nhăng.”

“Ồ?” Người mẫu tiên sinh nhìn tôi chằm chằm hỏi: “Vậy em thế nào không đẩy ra.”

Khóc không ra nước mắt.

Tôi cần phải có sắc mặt của một lời thề son sắt.

“Bởi vì hần nói đến em họ của anh ... Tôi sợ hần kéo anh tới...” Người mẫu tiên sinh sắc mặt thoáng chuyển biến tốt, tôi an tâm, dùng khẩu khí vô tội nói: “Tôi liền dẫn hần lên đây, hần nói với tôi đã cùng em họ của anh kí một thỏa thuận bao dưỡng. Tại sao chúng ta không ký?” Tôi nghi hoặc.

“Em muốn đưa ra điều kiện gì?” Người mẫu tiên sinh đã bình phục tâm tình tốt, bình tĩnh hỏi tôi.

“Thứ nhất, anh không thể làm lỡ công việc của tôi; thứ hai, anh không thể lấy đồ ăn vặt của tôi; thứ ba, anh không thể có chuyện hay không có chuyện gì đều muốn lên giường, thứ tư...” Tôi thật cao hứng nói.”Còn có,

anh đừng để ý đến công việc của tôi, anh phải biết, tại những nơi giải trí ăn cơm nói chuyện cũng rất trọng yếu, cũng là một phần của công việc... A...” Tôi bị hù chết.

Người mẫu tiên sinh thế nào lại hôn lên đây.

Tôi mở miệng muốn hỏi hắn làm gì, hắn liền nhân cơ hội đem đầu lưỡi tiến vào trong, đầu lưỡi mềm mại làm cho tôi có cảm giác đặc biệt đáng sợ, luôn luôn ở trong miệng tôi càn quét.

Quý đi vào thôn.

Tôi không đúng lúc nghĩ đến.

Tôi muốn đẩy người mẫu tiên sinh ra, tôi không quen hôn môi như vậy, cảm giác hắn có chút đáng sợ, như là loại quái vật ăn thịt người. Ai biết tôi vừa mới đẩy hắn, hắn liền bắt lấy hai tay tôi, khí lực rất lớn.

Tôi nghe được tiếng vang nhẹ nhàng, có chút ngưng ngừng, vẫn là dùng sức đẩy hắn ra.

Người mẫu tiên sinh miệng có chút hồng, đôi mắt có chút tối tăm.

“Còn muốn đi quán bar?” Người mẫu tiên sinh âm thanh ách ách, ung dung thông thả hỏi.

Tôi sau đó phát hiện mình đã làm cái gì, lập tức phủ nhận: “Không, tôi cảm thấy quán bar không phải là chỗ tốt nhất... anh đừng cởi quần áo của tôi...”

Tôi tóm chặt lấy tay của người mẫu tiên sinh.

“Không muốn làm việc?” Người mẫu tiên sinh nở nụ cười: “Nếu như không mau thỏa mãn anh, em sẽ làm lỡ công việc.”

Ngụy biện, thỏa mãn anh mới là chân chân chính chính làm lỡ công việc.

Tôi lắc đầu một cái.

Người mẫu tiên sinh hoàn toàn không để ý tới tôi, đứng lên, vừa nhìn tôi chăm chăm, vừa động tác trôi chảy tháo ra thắt lưng của chính mình.

Ánh mắt của người mẫu tiên sinh có thể so với vũ khí sinh hóa cao cấp, tôi hơi động cũng không dám động.

Chờ tôi phục hồi tinh thần lại, hai tay tôi cứ nhiên bị dây lưng trói lại.

Người mẫu tiên sinh bình thường đều là người theo khuôn phép, tỷ như bình thường lên giường địa điểm chính là ở trên giường (chứ ở đâu chờ =))), hơn nữa sẽ không dễ dàng dùng tới dụng cụ quái lạ.

Đáy lòng tôi có chút khủng hoảng, hối hận tôi đưa ra cái gì không hảo lại cố tình đưa ra điều kiện muốn đến quán bar, rõ ràng lần trước chọc cho người mẫu tiên sinh vô cùng sinh khí.

“Có thể hay không đừng như vậy...” Tôi nhỏ giọng hỏi.

Người mẫu tiên sinh đem tôi áp đảo ở trên ghế sa lon, liếm liếm lỗ tai của tôi, thu thập ở bên cạnh nói: “Em vĩnh viễn không nhớ được giáo huấn, đúng hay không?”

Tôi trong lòng run sợ trả lời: “Tôi thật sự không dám... A!”

Người mẫu tiên sinh hắn đưa tay vỗ ngực của tôi!

“Thật sự không dám?” Người mẫu tiên sinh hôn tôi một chút, nhìn như cương chịu nói: “Em mấy lần trước cũng nói như thế.”

Nói xong, hắn liền cúi người hôn tôi...

Tôi giống như thật sự đã chọc giận hắn rồi, thật là đáng sợ!

Tôi muốn tránh thoát hắn, mà tay của tôi bị hắn áp ở trên đầu, một chân của hắn còn chen vào giữa hai chân của tôi, tôi hoàn toàn không làm được gì.

“Còn muốn đẩy ra sao?” Người mẫu tiên sinh liếc mắt một cái nhìn thấu tâm tư của tôi, ác ý dùng đầu gối cạ lên phía trước một chút.

“A...” Tôi rên lên một tiếng.

Người mẫu tiên sinh tiếp tục lấy tay ở trước ngực của tôi mà đùa bỡn, lại một bộ dáng chừng chạc đang hoảng giống như cùng tôi thảo luận chuyện quan trọng nói: “Em nói cho cùng muốn ra sao em mới có thể nhớ kỹ giáo huấn? Hả? Phải gọi tiểu thư ký ở bên ngoài tiến vào xem một chút sao?”

Tôi thật sự sợ đến hồn phi phách tán.

“Anh đừng... A...” Tôi thật sợ người mẫu tiên sinh khí liền liền linh.

Người mẫu tiên sinh đưa tay cởi quần của tôi, một tay qua loa ở nơi đó xoa hai cái, liền dời đến phía dưới, không chút lưu tình đâm một ngón tay vào.

Tôi dồn dập kêu một tiếng, trong lòng khủng hoảng càng lúc càng lớn.

Người mẫu tiên sinh nhìn tôi chăm chăm, như đang đùa giỡn với một đứa nhỏ hôn nhẹ lên mặt của tôi, hỏi: “Mở ra dây lưng, ngoan ngoãn phối hợp với anh, có thể không?”

Hắn thanh âm ôn nhu, nói chuyện tựa như biện hộ, trong ánh mắt của hắn cũng hiện ra nhu hòa, nhưng tay của hắn hoàn toàn không như vậy, đã đi vào hai ngón tay, động tác hung ác.

Mắt của tôi đã có điểm mơ hồ, nhanh chóng gật gật đầu.

Vào lúc này tôi căn bản không dám phản kháng, đối với người mẫu tiên sinh, phản kháng không thể nghĩ ngờ là hạ sách.

Người mẫu tiên sinh hài lòng nhếch miệng, giải khai dây lưng.

Tay của tôi có chút đau xót, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết cần phải để ở nơi đâu.

Người mẫu tiên sinh thở dài một hơi, kéo tay của tôi đặt trên lưng của hắn.

Cùng lúc đó, ngón tay của hắn cũng lui ra.

Tôi biết kế tiếp là cái gì, tư tưởng của tôi cũng rơi vào một mảnh hỗn độn, trước mắt đều mờ mịt chỉ có khuôn mặt đẹp trai của người mẫu tiên sinh, thân thể sớm đã bị ham muốn không xa của bản thân quản lý.

“Anh muốn đi vào.” Người mẫu tiên sinh nói xong liền hôn tôi.

Tôi khẩn trương nắm lấy quần áo của hắn.

Người mẫu tiên sinh chỉ có lúc đang tức giận thì khởi động mới ngắn ngủi như thế, vật kia của hắn liền không nhỏ đi, khi hắn đi vào tôi vẫn cảm thấy có chút đau, khó có thể chịu được, bất quá muốn hô ra âm thanh toàn bộ bị hắn nuốt xuống.

Trước mắt của tôi càng mơ hồ, nổi bật nhất, chỉ có ánh mắt đen láy của người mẫu tiên sinh, bên trong phản chiếu chính là hình ảnh xa lạ của tôi. Tôi căn bản không dám nhìn chính mình như vậy, vội vàng nhắm mắt lại.

“Mở mắt ra, An An.” Người mẫu tiên sinh thoáng lui ra.

“Tôi không muốn... Ân...” Tôi nghe được thanh âm của mình, không có như bình thường lạnh lẽo, mềm mại, giống như kẹo bông.

Người mẫu tiên sinh hoàn toàn đi vào, dừng lại động tác, giống như lửa gạt nói: “Ng Sloan, mở mắt ra, nhìn anh một chút.”

Tôi do dự mở mắt ra, không ngờ tới động tác của hắn đột nhiên trở nên nhanh hơn.

“A a...” Tôi gất gao nắm lấy quần áo của hắn, quay đầu đi.

Người mẫu tiên sinh một tay đem mặt của tôi xoay lại đối diện hắn, liền hôn tới.

Đây là một nụ hôn nóng rực muốn đem tôi hòa tan, tôi cảm thấy tôi như một con thỏ nhỏ yếu, người mẫu tiên sinh chính là một con sói, muốn ăn tôi một chút cũng không dư thừa.

Tôi không biết thời gian qua bao lâu, tôi chỉ cảm thấy quá chậm, thật vất vả mới cảm giác được người mẫu tiên sinh bắn ra.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, cho là trận phát tình đáng sợ này đã xong.

Nhưng cái đó của người mẫu tiên sinh vẫn ở bên trong.

Tôi cảm thấy rất không dễ chịu, mệt mỏi đối người mẫu tiên sinh nói: “Anh mau rút ra.”

Người mẫu tiên sinh cười ôn hòa, lui ra, nhưng lại động thân một cái, nhẹ nhàng nói: “Vẫn chưa xong.”

“A... Tôi không muốn ân... Không muốn...” Tôi tuyệt vọng lắc đầu, không hề nắm lấy quần áo của hắn, mà là nỗ lực đẩy hắn ra.

Người mẫu tiên sinh nắm lấy tay của tôi: “Nghe lời, An An, bên ngoài còn có người a.”

Tôi cứng lại rồi, trong lòng tràn đầy bất lực, tay nắm chặt, rồi lại buông lỏng, cuối cùng vẫn là thỏa hiệp.

“Anh chậm một chút có được hay không...” Tôi dường như cầu xin mà hỏi.

Người mẫu tiên sinh hôn nhẹ trán của tôi: “Được.”

Tôi thật sự không còn dám làm cho người mẫu tiên sinh nổi giận nữa rồi.

Lão Thụ: xôi thịt như vài thì khỏi pass đề =.=

38. Chương 38: Phiên Ngoại: Ký Xảo Trên Giường Đặc Biệt Của Người Mẫu Tiên Sinh Số 2

Bác sĩ, nha không, kỳ thực hắn có tên tuổi, hắn tên gọi là Lâm Dĩ Minh.

Lâm Dĩ Minh hiện tại cả người không quá tốt, hắn nỗ lực giảm thấp cảm giác về sự tồn tại của mình, nỗ lực làm mình giống như một cô gái nhỏ hay một chú chuột trắng nhỏ rút lại thân mình ở ghế sau xe.

Lâm Dĩ Minh len lén liếc mắt nhìn người mẫu tiên sinh số 2 —— xin lỗi, tha thứ cho thói quen của tác giả, kỳ thực người mẫu tiên sinh số 2 cũng có tên tuổi, gọi là Lý Gia Niên.

Rất không khéo, Lâm Dĩ Minh chính là đối đầu với tầm mắt của Lý Gia Niên, trong đôi mắt kia tràn ngập ý xuân, đúng, trong truyền thuyết đó là đôi mắt đào hoa.

Lâm Dĩ Minh không tự chủ được ngẩn ra, mãi đến tận thời điểm nhìn thấy Lý Gia Niên biểu tình tự tiếu phi tiếu, trong gương chiếu hậu tài xế một mặt than thở, bỗng nhiên tỉnh ngộ, tránh thoát đi sự trối buộc của sắc đẹp, lắc lắc đầu, tỉnh táo lại.

Hắn thật sự, thật sự, sẽ không lại bị sắc đẹp dụ dỗ.

Lâm Dĩ Minh từ nhỏ liền có một loại đam mê, đam mê của hắn chỉ với một đối tượng đó là các loại tiền hồng hồng xanh xanh, còn có một đam mê nữa, chính là đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành. (Năng đao chém a chém T^T)

Bởi vậy, cuộc đời của hắn đặc biệt, đặc biệt không thuận.

Đầu tiên bởi vì hắn tham tài dẫn đến hắn keo kiệt hẹp hòi cùng thấp kém, gián tiếp dẫn đến bạn bè của hắn một tay cũng có thể đếm được; thứ yếu chính là chọc tới vị người mẫu tiên sinh mà hắn vừa thương vừa sợ này.

Lâm Dĩ Minh nuốt từng ngụm từng ngụm nước, tự động điều chỉnh đến trạng thái chân chó, gian nan dịch dịch cái mông nhỏ còn đau đến gần Lý Gia Niên khí thể vang trời, nắm lên quả đấm nhỏ, thái độ thành khẩn mà giúp hắn đầm chân.

Lý Gia Niên liếc hẳn: “Đem quy tắc bao đường đọc lại một lần.”

“Ày... thứ nhất, ra ngoài phải được kim chủ cho phép, phải báo cáo thời gian, địa điểm, đối tượng... Thứ hai, ra ngoài không thể vượt quá năm tiếng, tình huống đặc biệt phải được kim chủ đồng ý, hơn nữa cách mỗi một giờ nhất định phải gửi tin nhắn hoặc gọi điện thoại báo cáo...” Lâm Dĩ Minh đầu óc tê dại, cố tình vào lúc này kim chủ đại nhân đáng sợ còn giống như đùa bốn sủng vật mà đưa tay xoa xoa đầu của hắn.

Cứu tôi, tôi cảm nhận được ác ý vô hạn!

Lâm Dĩ Minh kiên trì tiếp tục đọc: “Thứ ba, cấm cửa lúc mười giờ tối... Thứ tư, trời đất bao la kim chủ là to lớn nhất... Thứ năm, không thể cùng đồng tính hoặc khác phái đơn độc tiếp xúc... Thứ sáu, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều phải thỏa mãn nhu cầu sinh lý của kim chủ...”

Thật vất vả đọc xong quy tắc, Lâm Dĩ Minh nhìn thấy tài xế đang cười trộm, tâm tình càng thêm u buồn, tội nghiệp mà ở một bên không dám động.

“Em ngày hôm nay phạm vào mấy điều?” Lý Gia Niên thanh âm êm dịu.

Lâm Dĩ Minh run run tính toán một chốc, nhỏ giọng mà từ trong hàm răng nói ra một tiếng yếu ớt: “Ba... Ba điều...”

“Ba điều a.” Lý Gia Niên cười, khuôn mặt xinh đẹp mang tới mấy phần nhu tình: “Em nói nên làm sao đây?”

Vi phạm lần đầu tiên, liền ở phòng tắm Play, lần thứ hai thì ở phòng bếp Play... Mỗi lần không chỉ mạnh hơn mà hơn nữa một lần càng nhanh hơn một lần, kim chủ đại nhân hung ác thật là đáng sợ.

Lâm Dĩ Minh rất muốn xuất ra bộ dáng giả vờ giả vệt khóc, thế nhưng! Kim chủ đại nhân có một kỹ năng đặc biệt đặc biệt đặc biệt quý dị! Hắn thích đem người khóc giả làm cho tới khi thành khóc thật.

Lâm Dĩ Minh trong đầu đã tưởng tượng ra cảnh tượng mình hèn yếu nâng cở đầu hang mà vẫn bị nghiền ép đến chết.

“Có phải hay không chưa từng thử xa chán qua?” Kim chủ đại nhân hảo tâm tình hỏi, ý tứ rõ ràng mà nặn nặn cái miệng của hắn.

Lâm Dĩ Minh trong gió ngổn ngang.

Xa chán! Xa chán! Xa chán trong truyền thuyết! Khủng bố đẳng cấp, xấu hổ đẳng cấp, gian nan đẳng cấp, đều tại cấp S!

Hắn còn không kịp ngăn cản, liền thấy tài xế yên lặng mà quẹo vào một bãi đậu xe trống không, yên lặng ra khỏi xe, thậm chí thời điểm đóng cửa xe còn tặng cho hắn một ánh mắt tự cầu phúc.

Lâm Dĩ Minh nhân sinh hoàn toàn u ám.

Mà tài xế trung thành trông coi ở bên cạnh, lấy điện thoại di động ra mở ra phần mềm chat, không nhìn con số tin tức nhắc nhở khổng lồ, tự mình bình tĩnh đánh chữ: Ngày hôm nay có xa chán.

Không để ý đến bình luận, tài xế liền thu hồi điện thoại di động, nhìn chiếc xe đen như mực, nghĩ thầm: Cái tên bác sĩ xuân manh này quá đáng đời, lại dám sáng sớm bỏ xuống giường mà đi ra ngoài tìm người đàn ông khác, lão đại sáng sớm ánh mắt đều muốn giết người.

Bất quá lão đại ánh mắt cũng thực là đặc biệt, thế nào liền đi thích một tên bạch trảm kê như thế.

Tài xế hút xong một điếu thuốc, nghe được trong xe truyền đến thanh âm nức nở như có như không.

Lại bị làm khóc.

Cái tên tiểu bác sĩ bạch bạch nộn nộn này như được làm từ nước, nước mắt nói đến là đến, bình thường sẽ khóc đến vô cùng tội nghiệp, hiện tại e sợ thoát nhìn càng đáng thương.

Gặp lão đại siêu cường tham sắc dục thật đáng sợ.

Thời điểm tài xế hút xong điếu thứ hai, trong xe âm thanh của tên bác sĩ xuân manh liền truyền tới.

“Sau này còn dám hay không? Hả?” Đây là lão đại xấu xa thú vị mà đặt câu hỏi.

“Nha... tôi thật sự không dám... Nha nha Lý Gia Niên anh chờ vào...”

Tài xế bình tĩnh tự nhiên tiếp tục hút thuốc, nghĩ thầm: Tôi thực sự là quá thê thảm, mỗi lần đều phải nghe cảnh giường chiếu.

Lần sau phải nói cùng lão đại thay ca đi, còn tiếp tục như vậy tôi thật sự muốn dục cầu bất mãn.

39. Chương 39: Phiên Ngoại: Tôi Là Người Mẫu Tiên Sinh Độc Thoại

Ân, các người khỏe, tôi là Lý Thiệu Niên, hay là đối với các người mà nói, danh xưng người mẫu tiên sinh này tương đối nhìn quen mắt đi?

Nghe nói các người đều rất muốn biết tôi tại sao lại thích tổng tài, cái này nói đến liền cảm thấy là chuyện rất đương nhiên.

Khi quản lý một mặt nịnh nọt nói với tôi hi vọng tôi có thể đi bồi tổng tài của một công ty lớn một đêm, trong lòng tôi cảm thấy thật thú vị, tôi vô tình nghĩ đến tên gia hỏa đáng ghét không tệ lại ngốc vù vù mà khi này nhìn tôi chăm chăm, liền muốn đi xem có phải là người đó hay không, thuận miệng đáp ứng.

Tôi không hiểu quy tắc ngầm là cái gì mà không thể để cho người trông thấy, dù sao ở trên thế giới này, muốn leo lên, tổng phải bỏ ra cái gì đó.

Tôi khi đó, là thật dự định đến một hồi quy tắc ngầm, bất quá điều kiện tiên quyết là tôi chỉ làm ở phía trên.

Kết quả tôi đi vào, liền thấy một người đàn ông trùm khăn tắm từ trong phòng tắm đi ra, bình tĩnh mà xem xét, tướng mạo cũng không tệ lắm, thoạt nhìn là một người nghiêm túc, vóc người thì bình thường thôi, đại khái là một người không hay vận động, vừa nhìn liền biết không có cơ.

Vốn là dự định quay đầu đi, không nghĩ tới người đó lại nghiêm trang mà gọi tôi đến xoa bóp.

Tôi ngược lại thật ra muốn xem thử một chút người này rốt cuộc là thật sự chính trực hay vẫn là giả vờ giả vịt.

Sự thực đương nhiên cùng dự liệu của tôi hoàn toàn ngược lại, người đàn ông này mềm mại nằm lỳ ở trên giường, hai tay ôm gối, giống như tiểu hài tử che chỗ mồn đồ chơi, nhắm mắt lại, biểu tình cũng dần dần nhu nhuyển, cư nhiên hiển lộ ra bộ dáng có mấy phần dụ ngoạn.

“Anh từ thời điểm nào bắt đầu làm nghề này?” Tiếng nói của hắn ngược lại vẫn là lạnh lùng, cho người một loại cảm giác lý trí.

Tôi nở nụ cười, chắc chắn hắn thật sự coi tôi là nhân viên xoa bóp, vừa âm thầm buồn cười trên thế giới này còn có thể có người đàn ông đơn thuần như thế vừa đáp lại hắn: “Tôi không làm nghề này, tôi là người mẫu.”

“Người mẫu? Vậy anh thế nào lại tới đây?” Hắn lầm bầm: “Kia liền không thể trường kỳ mà tìm anh.”

Trong khẩu khí của hắn bao hàm tiếc nuối, nửa ngủ nửa tỉnh, còn mang theo giọng mũi mềm mại.

Hắn là thật không có chút nào quá bận tâm, thế nhưng tôi có, tôi thừa dịp hắn mơ mơ màng màng liền đem người làm, nhìn ngũ quan đoan đoan chính chính mặt khó chịu nhăn lại, tôi cư nhiên cảm thấy được người đàn ông này có chút đáng yêu.

Bất quá chỉ đến thế mà thôi, tôi không có ý nghĩ cùng hắn có quan hệ dính líu, đặc biệt là sáng sớm đi.

Không nghĩ tới hắn sẽ đến chỗ tôi làm việc, nghiêm mặt đưa ra một tấm chỉ phiếu để trống.

Tôi xem vẻ mặt của hắn có chút xoắn xuýt, ánh mắt cũng lưu luyến không rời mà nhìn theo tấm chi phiếu, cảm thấy đặc biệt thú vị, người này, tất cả phản ứng của hắn đều có vẻ đặc biệt khác với tất cả mọi người.

Thế là tôi chủ động đưa ra đề nghị bị bao dưỡng.

Gần hấp rồi, tôi càng ngày càng thích hắn.

Hắn thoạt nhìn cứng nhắc, làm việc cũng rất chăm chú, thế nhưng trong ngày thường rất tùy ý, thậm chí có điểm làm biếng, hơn nữa rất thích ăn đồ ăn vặt của mấy bé gái.

Tôi hưởng thụ cảm giác kiểm soát hắn, thích hắn ngoan ngoãn vùi ở trong ngực của tôi, còn có ngoan ngoãn nghe lời của tôi, ngoan ngoãn nhìn tôi.

Chỉ có tôi mới có thể nhìn thấy một mặt khác của hắn, đây là một chuyện rất kỳ diệu.

Khởi đầu cảm giác của tôi đối với hắn giống như cảm giác yêu thích đối với súng vật, dần dần, tôi phát hiện tôi không cách nào khống chế chính mình.

Tôi thích cùng hắn đồng thời xem phim, thích nhìn hắn ăn đồ ăn vặt, hai mắt sáng lấp lánh nhìn màn hình; tôi cũng thích cùng nhau ăn cơm với hắn, thích nhìn hắn nghiêm chỉnh mà đem cơm nhét đến phồng miệng; tôi càng thích cùng hắn lên giường, thích xem hắn quăng mủ cối giáp làm bộ đáng thương xin tha.

Bất quá hắn hiển nhiên trì hoãn nhiều hơn, không những đối với tôi không hề hoài nghi, còn hoàn toàn tín nhiệm.

Tôi nghĩ làm cho hắn chậm rãi ý thức được tầm quan trọng của tôi, cũng muốn hoàn toàn chăm sóc cho hắn, không cho hắn liên hệ cùng người khác, cũng không cho đi những địa phương như quán bar này đó lung ta lung tung.

Tôi nghĩ làm cho hắn ngoan ngoãn, chỉ muốn tôi.

Này là rất khó, gánh nặng đường xa, bất quá không liên quan, thời gian của tôi còn rất nhiều.

TOÀN VĂN HOÀN.

Lão Thụ: Hoàn rồi *tung bông* hớ hớ mừng ghê ^^ đây là bộ đầu tiên trong đời ta và cuối cùng cũng trọn vẹn ^^ ta cũng xin cảm ơn mọi người đã luôn theo dõi và góp ý cho ta để hoàn thiện hơn ^^ thật sự cảm ơn mọi người rất nhiều =)))) *cúi đầu* mà sorry nha có 6 phiên ngoại thôi hì hì =))))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-nhan-cua-ta-co-gi-do-khong-dung>